

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/428 z dnia 12 lipca 2018 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 w zakresie norm handlowych w sektorze owoców i warzyw 1
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/429 z dnia 11 stycznia 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/821 w odniesieniu do metodyki i kryteriów oceny oraz uznawania systemów należytej staranności w łańcuchu dostaw cyny, tantalu, wolframu i złota 59
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/430 z dnia 18 marca 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1178/2011 w odniesieniu do korzystania z ograniczonych uprawnień bez nadzoru przed wydaniem licencji pilota lekkich statków powietrznych ⁽¹⁾ 66
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/431 z dnia 18 marca 2019 r. zmieniające po raz 296. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al-Kaida 68
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/432 z dnia 18 marca 2019 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1210/2003 dotyczące niektórych szczególnych ograniczeń w stosunkach gospodarczych i finansowych z Irakiem 70

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/433 z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, w odniesieniu do aktualizacji załączników XXVIII-A (Zasady mające zastosowanie do usług finansowych), XXVIII-B (Zasady mające zastosowanie do usług telekomunikacyjnych) oraz XXVIII-D (Zasady mające zastosowanie do międzynarodowego transportu morskiego) do Układu 72
- ★ Decyzja Komisji (UE) 2019/434 z dnia 27 lutego 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej „Europe CARES – Inclusive Quality Education for Children with Disabilities” (notyfikowana jako dokument nr C(2019) 1545) 103
- ★ Decyzja Komisji (UE) 2019/435 z dnia 12 marca 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej pt. „Housing for All” (notyfikowana jako dokument nr C(2019) 2004) 105
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/436 z dnia 18 marca 2019 r. w sprawie norm zharmonizowanych dla maszyn, opracowanych na potrzeby dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady 108

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

- ★ Decyzja nr 1/2019 Wspólnej Rady ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) objętymi Umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony z dnia 19 lutego 2019 r. w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego Wspólnej Rady oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju [2019/437] 120
- ★ Decyzja nr 2/2019 Wspólnej Rady ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC UPG, z drugiej strony z dnia 19 lutego 2019 r. w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego dotyczącego unikania i rozstrzygania sporów oraz kodeksu postępowania arbitrów i mediatorów [2019/438] 128

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2019/428

z dnia 12 lipca 2018 r.

zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 w zakresie norm handlowych w sektorze owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 75 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 ⁽²⁾ ustanawia szczegółowe zasady dotyczące norm handlowych w odniesieniu do owoców i warzyw.
- (2) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 zezwala na wprowadzanie do obrotu mieszanek różnych gatunków owoców i warzyw w opakowaniach o masie netto do 5 kg. Aby zapewnić uczciwe warunki handlowe i w odpowiedzi na zapotrzebowanie ze strony niektórych konsumentów na takie mieszanki, do opakowań zawierających różne gatunki owoców i opakowań zawierających różne gatunki warzyw powinny mieć zastosowanie jednakowe zasady.
- (3) Od 2013 r. do 2017 r. Grupa Robocza ds. Norm Jakości Produktów Rolnych Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) dokonała przeglądu norm EKG ONZ dla jabłek, owoców cytrusowych, kiwi, sałaty, endywii o liściach kędzierzawych i endywii o liściach szerokich, brzoskwiń i nektaryn, gruszek, truskawek, papryki słodkiej, winogron stołowych i pomidorów. Aby zapobiec niepotrzebnym przeszkodom w handlu, ogólne i szczegółowe normy handlowe dla owoców i warzyw przewidziane w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 543/2011 należy dostosować do nowych norm EKG ONZ.
- (4) W szczególności normy EKG ONZ wymagają podania kodu ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru w połączeniu z oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, jeżeli pakujący lub wysyłający ma adres w państwie innym niż państwo pochodzenia produktów. Wymóg ten należy zawrzeć w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 543/2011.
- (6) Aby zapewnić podmiotom gospodarczym odpowiedni czas na dostosowanie się do nowych wymogów związanych z kodem państwa, do dnia 31 grudnia 2019 r. podmioty te powinny mieć możliwość korzystania z istniejących oficjalnie wydanych lub zatwierdzonych oznaczeń kodowych identyfikujących pakującego lub wysyłającego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiana w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 543/2011

W rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 543/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Mieszanki

1. Zezwala się na wprowadzanie do obrotu mieszanek różnych gatunków owoców, warzyw lub owoców i warzyw w opakowaniach o masie netto do 5 kg, pod warunkiem że:

- a) produkty te są jednakowej jakości i każdy z nich spełnia wymagania odpowiedniej szczegółowej normy handlowej lub – w przypadku, gdy dla danego produktu taka norma nie istnieje – wymagania ogólnej normy handlowej;
- b) opakowanie posiada właściwe oznakowanie zgodnie z niniejszym rozdziałem; oraz
- c) rodzaj mieszanki nie powoduje wprowadzania konsumenta w błąd.

2. Wymogi określone w ust. 1 lit. a) nie mają zastosowania do produktów wchodzących w skład mieszanki, które nie są produktami sektora owoców i warzyw, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. i) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

3. Jeżeli produkty wchodzące w skład mieszanki pochodzą z więcej niż jednego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, pełne nazwy państw pochodzenia można zastąpić odpowiednim z poniższych określeń:

- a) „mieszanka owoców wyprodukowanych w UE”, „mieszanka warzyw wyprodukowanych w UE” lub „mieszanka owoców i warzyw wyprodukowanych w UE”;
- b) „mieszanka owoców wyprodukowanych poza UE”, „mieszanka warzyw wyprodukowanych poza UE” lub „mieszanka owoców i warzyw wyprodukowanych poza UE”;
- c) „mieszanka owoców wyprodukowanych w UE i poza UE”, „mieszanka warzyw wyprodukowanych w UE i poza UE” lub „mieszanka owoców i warzyw wyprodukowanych w UE i poza UE”.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).;

2) załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Przepis przejściowy

Oficjalnie wydane lub zatwierdzone oznaczenia kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego, które nie zawierają kodu ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru, mogą być nadal stosowane na opakowaniach do dnia 31 grudnia 2019 r.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 lipca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

NORMY HANDLOWE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3

CZĘŚĆ A

Ogólna norma handlowa

Celem niniejszej ogólnej normy handlowej jest określenie wymagań jakościowych dla owoców i warzyw, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

1. Wymagania minimalne

Z zastrzeżeniem dopuszczalnych tolerancji produkty powinny być:

- całe,
- zdrowe; nie dopuszcza się produktów gnijących lub z objawami zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- praktycznie wolne od szkodników,
- wolne od uszkodzeń miąższu spowodowanych przez szkodniki,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

Stan produktów musi umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku,
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

2. Wymagania minimalne dotyczące dojrzałości

Produkty muszą być wystarczająco rozwinięte, ale nie przerośnięte, a owoce muszą być odpowiednio dojrzałe, ale nie przejrziałe.

Stopień rozwoju i dojrzałości produktów musi umożliwiać im kontynuowanie procesu dojrzewania oraz osiągnięcie wymaganego stopnia dojrzałości.

3. Tolerancja

Tolerancja wynosi 10 % liczby lub wagi produktów w każdej partii niespełniających minimalnych wymagań jakości, z wyjątkiem produktów gnijących lub psujących się, co powoduje ich niezdatność do spożycia. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

4. Znakowanie

Na każdym opakowaniu ⁽¹⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwałe oraz widoczny z zewnątrz.

⁽¹⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Pochodzenie

Pełna nazwa państwa pochodzenia (?). W przypadku produktów pochodzących z państwa członkowskiego informacja ta podawana jest w języku państwa pochodzenia lub w dowolnym innym języku zrozumiałym dla konsumentów państwa przeznaczenia. W przypadku pozostałych produktów informacja ta podawana jest w dowolnym języku zrozumiałym dla konsumentów państwa przeznaczenia.

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

CZĘŚĆ B

Szczegółowe normy handlowe

CZĘŚĆ 1: NORMA HANDLOWA DLA JABŁEK

I. DEFINICJA PRODUKTU

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych jabłek pochodzących od gatunku *Malus domestica* Borkh., które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem jabłek przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla jabłek, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach jakości, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, jabłka muszą być:

- całe,
- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- praktycznie wolne od szkodników,
- wolne od uszkodzeń miąższu spowodowanych przez szkodniki,

(?) Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

- wolne od znacznej szklistości mięszu, z wyjątkiem odmian oznaczonych literą „V” wymienionych w dodatku do niniejszej normy,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

Stopień rozwoju oraz stan jabłek muszą umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Wymagania dotyczące dojrzałości

Jabłka muszą być wystarczająco rozwinięte i odpowiednio dojrzałe.

Stopień rozwoju i dojrzałości jabłek musi umożliwiać im kontynuowanie procesu dojrzewania oraz osiągnięcie stopnia dojrzałości wymaganego w odniesieniu do cech danej odmiany.

Aby zweryfikować wymagania minimalne dotyczące dojrzałości, można uwzględnić kilka parametrów (np. cechy morfologiczne, smak, jędrność i zawartość ekstraktu refraktometrycznego).

C. Klasyfikacja

Jabłka klasyfikowane są w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Jabłka w tej klasie muszą być najwyższej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany ⁽³⁾ i posiadać całą szypułkę.

Jabłka muszą się charakteryzować następującą minimalną powierzchnią wybarwienia charakterystycznego dla danej odmiany:

- 3/4 łącznej powierzchni o czerwonym wybarwieniu w przypadku grupy wybarwienia A,
- 1/2 łącznej powierzchni o czerwonym wybarwieniu o zróżnicowanej intensywności w przypadku grupy wybarwienia B,
- 1/3 łącznej powierzchni o lekkim, marmurkowym lub prążkowanym czerwonym wybarwieniu w przypadku grupy wybarwienia C,
- brak minimalnego wymogu w przypadku grupy wybarwienia D.

Mięsz owoców musi być całkowicie zdrowy.

Muszą być wolne od wszelkich wad, z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie mają one wpływu na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości oraz prezentację w opakowaniu:

- bardzo nieznaczne wady skórki,
- bardzo nieznaczne ordzawienie ⁽⁴⁾ takie jak:
 - brązowe cętki, które nie mogą wykraczać poza zagłębienie szypułkowe i nie mogą być szorstkie, lub
 - nieznaczne rozrzucone ślady ordzawienia.

(ii) klasa I

Jabłka w tej klasie muszą być dobrej jakości. Odpowiednie właściwości muszą odpowiadać właściwościom charakterystycznym dla danej odmiany ⁽³⁾.

Jabłka muszą się charakteryzować następującą minimalną powierzchnią wybarwienia charakterystycznego dla danej odmiany:

- 1/2 łącznej powierzchni o czerwonym wybarwieniu w przypadku grupy wybarwienia A,
- 1/3 łącznej powierzchni o czerwonym wybarwieniu o zróżnicowanej intensywności w przypadku grupy wybarwienia B,

⁽³⁾ Otwarty wykaz odmian zawierający klasyfikację pod względem wybarwienia i ordzawienia znajduje się w dodatku do niniejszej normy.

⁽⁴⁾ Odmiany oznaczone literą „R” w dodatku do niniejszej normy są zwolnione z przepisów dotyczących ordzawienia.

⁽⁵⁾ Otwarty wykaz odmian zawierający klasyfikację pod względem wybarwienia i ordzawienia znajduje się w dodatku do niniejszej normy.

- 1/10 łącznej powierzchni o lekkim, marmurkowym lub prążkowanym czerwonym wybarwieniu w przypadku grupy wybarwienia C,
- brak minimalnego wymogu w przypadku grupy wybarwienia D.

Mięsz owoców musi być całkowicie zdrowy.

Mogą jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu,
- nieznaczna wada rozwoju,
- nieznaczna wada wybarwienia,
- nieznaczne i nieodbarwione odgniecenie nieprzekraczające 1 cm² łącznej powierzchni,
- nieznaczne wady skórki, które nie mogą przekraczać:
 - 2 cm długości w przypadku wad o podłużnym kształcie,
 - 1 cm² łącznej powierzchni w przypadku pozostałych wad, z wyjątkiem plam parcha jabłoni (*Venturia inaequalis*), których łączna powierzchnia nie może przekraczać 0,25 cm²,
- nieznaczne ordzawienie ⁽⁶⁾ takie jak:
 - brązowe cętki, które mogą nieco wykraczać poza zagłębienie szypułkowe lub zagłębienie kielichowe ale nie mogą być szorstkie, lub
 - delikatne, siatkowate ordzawienie nieprzekraczające 1/5 łącznej powierzchni owocu i niekontrastujące mocno z ogólną barwą owocu lub
 - jednolite ordzawienie nieprzekraczające 1/20 łącznej powierzchni owocu, przy czym
 - delikatne, siatkowate ordzawienie i jednolite ordzawienie nie mogą razem przekraczać 1/5 łącznej powierzchni owocu.

Jabłka mogą nie mieć szypułek, pod warunkiem że miejsce odłamania szypułki jest czyste, a sąsiadująca z nim skórka nie jest uszkodzona.

(iii) klasa II

Do tej klasy zalicza się jabłka, które nie kwalifikują się do wyższych klas, ale spełniają określone powyżej wymagania minimalne.

Mięsz owoców nie może mieć większych wad.

Dopuszczalne są następujące wady pod warunkiem że jabłka zachowują swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości i prezentacji:

- wady kształtu,
- wady rozwoju,
- wady wybarwienia,
- nieznaczne odgniecenie nieprzekraczające 1,5 cm² powierzchni, które może być nieznacznie odbarwione,
- wady skórki, które nie mogą przekraczać:
 - 4 cm długości w przypadku wad o podłużnym kształcie,
 - 2,5 cm² łącznej powierzchni w przypadku pozostałych wad, z wyjątkiem plam parcha jabłoni (*Venturia inaequalis*), których łączna powierzchnia nie może przekraczać 1 cm²,

⁽⁶⁾ Odmiany oznaczone literą „R” w dodatku do niniejszej normy są zwolnione z przepisów dotyczących ordzawienia.

- nieznaczne ordzawienie ⁽⁷⁾ takie jak:
 - brązowe cętki, które mogą wykraczać poza zagłębienie szypułkowe lub zagłębienie kielichowe i mogą być nieco szorstkie, lub
 - delikatne, siatkowate ordzawienie nieprzekraczające 1/2 łącznej powierzchni owocu i niekontrastujące mocno z ogólną barwą owocu lub
 - jednolite ordzawienie nieprzekraczające 1/3 łącznej powierzchni owocu, przy czym
 - delikatne, siatkowate ordzawienie i jednolite ordzawienie nie mogą razem przekraczać 1/2 łącznej powierzchni owocu.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie maksymalnej średnicy przekroju poprzecznego lub masy.

Wielkość minimalna wynosi 60 mm, jeśli jest określana na podstawie średnicy, lub 90 g, jeśli jest określana na podstawie masy. Dopuszcza się mniejsze owoce, jeżeli wartość w skali Brix ⁽⁸⁾ dla produktu wynosi co najmniej 10,5° Brix, a jego wielkość – co najmniej 50 mm lub 70 g.

Aby zapewnić jednorodność pod względem wielkości, różnice wielkości produktów w tym samym opakowaniu nie przekraczają:

a) w przypadku gdy wielkość owoców określa się na podstawie średnicy:

- 5 mm w przypadku owoców klasy ekstra oraz owoców klasy I i II, pakowanych w rzędach i warstwach. Jednakże dla jabłek odmian Bramley's Seedling (tj. Bramley, Triomphe de Kiel) oraz Horneburger różnica w średnicy może wynosić do 10 mm, oraz
- 10 mm w przypadku owoców klasy I w opakowaniach detalicznych lub pakowanych luzem w opakowaniach. Dla jabłek odmian Bramley's Seedling (tj. Bramley, Triomphe de Kiel) oraz Horneburger, różnica średnic może wynosić do 20 mm;

b) w przypadku gdy wielkość owoców określa się na podstawie masy:

- w przypadku jabłek klasy ekstra oraz jabłek klasy I i II, pakowanych w rzędach i warstwach:

Przedział (g)	Różnica masy (g)
70–90	15 g
91–135	20 g
136–200	30 g
201–300	40 g
> 300	50 g

- w przypadku owoców klasy I w opakowaniach detalicznych lub pakowanych luzem w opakowaniach:

Przedział (g)	Jednorodność (g)
70–135	35
136–300	70
> 300	100

Dla owoców klasy II w opakowaniach detalicznych lub pakowanych luzem w opakowaniach nie ma wymogów dotyczących jednorodności pod względem wielkości.

Miniaturowe odmiany jabłek, oznaczone literą „M” w dodatku do niniejszej normy, są zwolnione z przepisów dotyczących wielkości. W przypadku tych miniaturowych odmian wartość w skali Brix ⁽⁹⁾ wynosi co najmniej 12°.

⁽⁷⁾ Odmiany oznaczone literą „R” w dodatku do niniejszej normy są zwolnione z przepisów dotyczących ordzawienia.

⁽⁸⁾ Obliczenia zgodne z wytycznymi OECD na temat obiektywnych testów dostępne na stronie: <http://www.oecd.org/agriculture/fruit-vegetables/publications>.

⁽⁹⁾ Obliczenia zgodne z wytycznymi OECD na temat obiektywnych testów dostępne na stronie: <http://www.oecd.org/agriculture/fruit-vegetables/publications>.

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) klasa ekstra

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 5 % liczby lub masy jabłek niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) klasa I

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy jabłek niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

(iii) klasa II

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy jabłek niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas: dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy jabłek niespełniających wymagań dotyczących wielkości. Tolerancja ta nie może zostać rozszerzona na produkty, których wielkość:

- jest o co najmniej 5 mm mniejsza od średnicy minimalnej,
- jest o co najmniej 10 g mniejsza od masy minimalnej.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie jabłka tego samego pochodzenia, odmiany, jakości i wielkości (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości) oraz o tym samym stopniu dojrzałości.

W przypadku klasy ekstra wymóg jednorodności dotyczy również wybarwienia owoców.

Dopuszcza się jednak mieszanie w jednym opakowaniu detalicznym jabłek różnych odmian wyraźnie różniących się między sobą, pod warunkiem że są one jednorodne pod względem jakości i – dla każdej odmiany – pochodzenia. Jednorodność pod względem wielkości nie jest wymagana.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości. Informacje naniesione laserem na pojedynczych owocach nie powinny prowadzić do uszkodzeń miąższu lub skórki.

B. Pakowanie

Jabłka muszą być pakowane w sposób, który zapewni należyłą ochronę produktu. W szczególności, opakowania detaliczne o masie powyżej 3 kg powinny być wystarczająco sztywne, by zapewnić należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Nalepki przyklejane bezpośrednio na produktach nie powinny po zdjęciu pozostawiać widocznych śladów kleju ani powodować uszkodzeń skórki.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽¹⁰⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwałe oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „Jabłka”, jeśli zawartość nie jest widoczna z zewnątrz.
- Nazwa odmiany. W przypadku mieszanek wyraźnie różniących się odmian jabłek – nazwy poszczególnych odmian.

Nazwę odmiany można zastąpić synonimem. Nazwę handlową ⁽¹¹⁾ można podać wyłącznie jako uzupełnienie nazwy odmiany lub synonimu.

W przypadku mutantów objętych ochroną odmian nazwę odmiany można zastąpić nazwą podstawowej odmiany. W przypadku mutantów nieobjętych ochroną odmian nazwę mutantu można wskazać wyłącznie w uzupełnieniu do nazwy podstawowej odmiany.

- „Miniaturowa odmiana”, w stosownych przypadkach.

C. Pochodzenie produktu

Państwo pochodzenia ⁽¹²⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.

W przypadku mieszanek wyraźnie różniących się odmian jabłek różnego pochodzenia, wymagane jest umieszczenie oznaczenia każdego państwa pochodzenia przy danych nazwach odmian.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa;
- wielkość lub, w przypadku owoców pakowanych w rzędach i warstwach, liczba sztuk.

Jeżeli identyfikacja odbywa się na podstawie wielkości, powinna ona być wyrażona:

- a) dla produktu podlegającego zasadom jednorodności, przez podanie minimalnej i maksymalnej średnicy lub minimalnej i maksymalnej masy;
- b) nieobowiązkowo, dla produktu niepodlegającego zasadom jednorodności, przez podanie średnicy lub masy najmniejszego owocu w opakowaniu z dopiskiem „i większe” lub równoznacznym określeniem lub, w stosownych przypadkach, przez podanie średnicy lub masy największego owocu w opakowaniu.

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

⁽¹⁰⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

⁽¹¹⁾ Nazwa handlowa może stanowić znak towarowy, w odniesieniu do którego wystąpiono z wnioskiem o ochronę lub też została ona już przyznana, lub jakiegokolwiek inne określenie stosowane w handlu.

⁽¹²⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

Dodatek

Otwarty wykaz odmian jabłek

Owoce odmian nieujętych w wykazie powinny być klasyfikowane według cech charakterystycznych dla swojej odmiany.

Niektóre odmiany ujęte w poniższej tabeli mogą być wprowadzane do obrotu pod nazwami, w stosunku do których wystąpiono z wnioskiem o ochronę znaku towarowego lub też została ona już przyznana na terenie jednego lub kilku państw. Takie znaki towarowe nie są wymieniane w pierwszych trzech kolumnach poniższej tabeli. Odniesienia do znanych znaków towarowych podano w czwartej kolumnie jedynie tytułem informacji.

Legenda:

M = odmiana miniaturowa

R = odmiana ordzawiająca się

V = szklistość miąższu

* = mutant nieobjęty ochroną odmian, ale powiązany z zarejestrowanym/chronionym znakiem towarowym; mutanty nieoznaczone gwiazdką są odmianami chronionymi

Odmiany	Mutacja	Synonimy	Znaki towarowe	Grupa wybarwienia	Dodatkowe specyfikacje
African Red			African Carmine TM	B	
Akane		Tohoku 3, Primerouge		B	
Alkmene		Early Windsor		C	
Alwa				B	
Amasya				B	
Ambrosia			Ambrosia ®	B	
Annurca				B	
Ariane			Les Naturianes ®	B	
Arlet		Swiss Gourmet		B	R
AW 106			Sapora ®	C	
Belgica				B	
Belle de Boskoop		Schone van Boskoop, Goudreinette		D	R
	Boskoop rouge	Red Boskoop, Roter Boskoop, Rode Boskoop		B	R
	Boskoop Valastrid			B	R
Berlepsch		Freiherr von Berlepsch		C	
	Berlepsch rouge	Red Berlepsch, Roter Berlepsch		B	

Odmiany	Mutacja	Synonimy	Znaki towarowe	Grupa wybarwienia	Dodatkowe specyfikacje
Braeburn				B	
	Hidala		Hillwell ®	A	
	Joburn		Aurora TM , Red Braeburn TM , Southern Rose TM	A	
	Lochbuie Red Braeburn			A	
	Mahana Red Braeburn		Redfield ®	A	
	Mariri Red		Eve TM , Aporo ®	A	
	Royal Braeburn			A	
Bramley's Seedling		Bramley, Triomphe de Kiel		D	
Cardinal				B	
Caudle			Cameo ®, Camela®	B	
	Cauflight		Cameo ®, Camela®	A	
CIV323			Isaaq ®	B	
CIVG198			Modi ®	A	
Civni			Rubens ®	B	
Collina				C	
Coop 38			Goldrush ®, Delisdor ®	D	R
Coop 39			Crimson Crisp ®	A	
Coop 43			Juliet ®	B	
Coromandel Red		Corodel		A	
Cortland				B	
Cox's Orange Pippin		Cox orange, Cox's O.P.		C	R
Cripps Pink			Pink Lady ®, Flavor Rose ®	C	
	Lady in Red		Pink Lady ®	B	
	Rosy Glow		Pink Lady ®	B	
	Ruby Pink			B	
Cripps Red			Sundowner TM , Joya ®	B	
Dalinbel			Antares ®	B	R
Delblush			Tentation ®	D	

Odmiany	Mutacja	Synonimy	Znaki towarowe	Grupa wybarwienia	Dodatkowe specyfikacje
Delcorf			Delbarestivale ®	C	
	Celeste			B	
	Bruggers Festivale		Sissired ®	A	
	Dalili		Ambassy ®	A	
	Wonik*		Appache ®	A	
Delcoros			Autento ®	A	
Delgollune			Delbard Jubilé ®	B	
Delicious ordinaire		Ordinary Delicious		B	
Discovery				C	
Dykmanns Zoet				C	
Egremont Russet				D	R
Elise		De Roblos, Red Delight		A	
Elstar				C	
	Bel-El		Red Elswout ®	C	
	Daliest		Elista ®	C	
	Daliter		Elton ™	C	
	Elshof			C	
	Elstar Boerekamp		Excellent Star ®	C	
	Elstar Palm		Elstar PCP ®	C	
	Goedhof		Elnica ®	C	
	Red Elstar			C	
	RNA9842		Red Flame ®	C	
	Valstar			C	
Vermuel		Elrosa ®	C		
Empire				A	
Fiesta		Red Pippin		C	
Fresco			Wellant ®	B	R

Odmiany	Mutacja	Synonimy	Znaki towarowe	Grupa wybarwienia	Dodatkowe specyfikacje
Fuji				B	V
	Aztec		Fuji Zhen ®	A	V
	Brak		Fuji Kiku ® 8	B	V
	Fuji Fubrax		Fuji Kiku ® Fubrax	B	V
	Fuji Supreme			A	V
	Heisei Fuji		Beni Shogun ®	A	V
	Raku-Raku			B	V
Gala				C	
	Baigent		Brookfield ®	A	
	Bigigalaprim		Early Red Gala ®	B	
	Fengal		Gala Venus	A	
	Gala Schnico		Schniga ®	A	
	Gala Schnico Red		Schniga ®	A	
	Galaval			A	
	Galaxy		Selekta ®	B	
	Gilmac		Neon ®	A	
	Imperial Gala			B	
	Jugula			B	
	Mitchgła		Mondial Gala ®	B	
	Natali Gala			B	
	Regal Prince		Gala Must ®	B	
	Royal Beaut			A	
Simmons		Buckeye ® Gala	A		
Gloster			B		
Golden 972			D		
Golden Delicious		Golden		D	
	CG10 Yellow Delicious		Smothee ®	D	
	Golden Delicious Reinders		Reinders ®	D	

Odmiany	Mutacja	Synonimy	Znaki towarowe	Grupa wybarwienia	Dodatkowe specyfikacje
	Golden Parsi		Da Rosa ®	D	
	Leratess		Pink Gold ®	D	
	Quemoni		Rosagold ®	D	
Goldstar			Rezista Gold Granny ®	D	
Gradigold			Golden Supreme ™, Golden Extreme ™	D	
Gradiyel			Goldkiss ®	D	
Granny Smith				D	
	Dalivair		Challenger ®	D	
Gravensteiner		Gravenstein		D	
Hokuto				C	
Holsteiner Cox		Holstein		C	R
Honeycrisp			Honeycrunch ®	C	
Horneburger				D	
Idared				B	
	Idaredest			B	
	Najdared			B	
Ingrid Marie				B	R
James Grieve				D	
Jonagold				C	
	Early Jonagold		Milenga ®	C	
	Dalyrian			C	
	Decosta			C	
	Jonagold Boerekamp		Early Queen ®	C	
	Jonagold Novajo	Veulemanns		C	
	Jonagored		Morren's Jonagored ®	C	
	Jonagored Supra		Morren's Jonagored ® Supra ®	C	
	Red Jonaprince		Wilton's ®, Red Prince ®	C	
	Rubinstar			C	
	Schneica	Jonica		C	
	Vivista			C	

Odmiany	Mutacja	Synonimy	Znaki towarowe	Grupa wybarwienia	Dodatkowe specyfikacje
Jonathan				B	
Karmijn de Sonnaville				C	R
La Flamboyante			Mairac ®	B	
Laxton's Superb				C	R
Ligol				B	
Lobo				B	
Lurefresh			Redlove ® Era ®	A	
Lureprec			Redlove ® Circe ®	A	
Luregust			Redlove ® Calypso ®	A	
Luresweet			Redlove ® Odysso ®	A	
Maigold				B	
Maribelle			Lola ®	B	
McIntosh				B	
Melrose				C	
Milwa			Diwa ®, Junami ®	B	
Moonglo				C	
Morgenduft		Imperatore		B	
Mountain Cove			Ginger Gold ™	D	
Mutsu		Crispin		D	
Newton				C	
Nicogreen			Greenstar ®	D	
Nicoter			Kanzi ®	B	
Northern Spy				C	
Ohrin		Orin		D	
Paula Red				B	
Pinova			Corail ®	C	
	RoHo 3615		Evelina ®	B	
Piros				C	
Plumac			Koru ®	B	

Odmiany	Mutacja	Synonimy	Znaki towarowe	Grupa wybarwienia	Dodatkowe specyfikacje
Prem A153			Lemonade ®, Honeymoon ®	C	
Prem A17			Smitten ®	C	
Prem A280			Sweetie™	B	
Prem A96			Rockit™	B	M
Rafzubin			RubINETTE ®	C	
	Rafzubex		RubINETTE ® Rosso	A	
Rajka			Rezista Romelike ®	B	
Red Delicious		Rouge américaine		A	
	Campsur		Red Chief ®	A	
	Erovan		Early Red One ®	A	
	Evasni		Scarlet Spur ®	A	
	Stark Delicious			A	
	Starking			C	
	Starkrimson			A	
	Starkspur			A	
	Topred			A	
	Trumdor			Oregon Spur Delicious ®	A
Reine des Reinettes		Gold Parmoné, Goldparmäne		C	V
Reinette grise du Canada		Graue Kanadarenette, Renetta Canada		D	R
Rome Beauty		Belle de Rome, Rome, Rome Sport		B	
Rubin				C	
Rubinola				B	
Šampion		Shampion, Champion, Szampion		B	
	Reno 2			A	
	Šampion Arno	Szampion Arno		A	
Santana				B	

Odmiany	Mutacja	Synonimy	Znaki towarowe	Grupa wybarwienia	Dodatkowe specyfikacje
Sciearly			Pacific Beauty TM	A	
Scifresh			Jazz TM	B	
Sciglo			Southern Snap TM	A	
Scilate			Envy [®]	B	
Sciray		GS48		A	
Scired			Pacific Queen TM	A	R
Sciros			Pacific Rose TM	A	
Senshu				C	
Spartan				A	
Stayman				B	
Summerred				B	
Sunrise				A	
Sunset				D	R
Suntan				D	R
Sweet Caroline				C	
Topaz				B	
Tydemán's Early Worcester		Tydemán's Early		B	
Tsugaru				C	
UEB32642			Opal [®]	D	
Worcester Pearmain				B	
York				B	
Zari				B	

CZĘŚĆ 2: NORMA HANDLOWA DLA OWOCÓW CYTRUSOWYCH

I. DEFINICJA PRODUKTU

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych owoców cytrusowych pochodzących od poniższych gatunków, które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem owoców cytrusowych przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego:

- cytryny pochodzące od gatunku *Citrus limon* (L.) Burm. f. oraz ich mieszańce,
- mandarynki pochodzące od gatunku *Citrus reticulata* Blanco, w tym mandarynki satsuma (*Citrus unshiu* Marcow.), klementynki (*Citrus clementina* hort. ex Tanaka.), mandarynki pospolite (*Citrus deliciosa* Ten.) oraz tangeriny (*Citrus tangerina* Tan.) pochodzące od tych gatunków oraz ich mieszańce,
- pomarańcze pochodzące od gatunku *Citrus sinensis* (L.) Osbeck oraz ich mieszańce.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla owoców cytrusowych, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach jakości, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, owoce cytrusowe muszą być:

- całe,
- wolne od odgnieceń lub rozległych zabliznionych nacięć,
- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- praktycznie wolne od szkodników,
- wolne od uszkodzeń miąższu spowodowanych przez szkodniki,
- wolne od oznak zwiędnięcia i wysuszenia,
- wolne od szkód wyrządzonych niską temperaturą lub uszkodzeń mrozowych,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

Stopień dojrzałości i rozwoju owoców cytrusowych muszą umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Wymagania dotyczące dojrzałości

Owoce cytrusowe muszą osiągnąć właściwy stopień rozwoju i dojrzałości – wzięwszy pod uwagę cechy charakterystyczne danej odmiany, czas zbioru oraz obszar uprawy.

Dojrzałość owoców cytrusowych jest określana dla każdego z niżej wymienionych gatunków na podstawie następujących parametrów:

- minimalnej zawartości soku,
- minimalnego stosunku ilości cukrów do kwasów ⁽¹³⁾,
- barwy.

Stopień wybarwienia musi być taki, aby w wyniku normalnego rozwoju owoc cytrusowy osiągnął w miejscu przeznaczenia barwę typową dla danej odmiany.

	Minimalna zawartość soku (w proc.)	Minimalny stosunek ilości cukrów do kwasów	Barwa
Cytryny	20		Musi być typowa dla danej odmiany. Dopuszcza się owoce z zielonym zabarwieniem (ale nie ciemnozielonym), pod warunkiem że spełniają one wymagania minimalne w zakresie zawartości soku.

⁽¹³⁾ Obliczenia zgodne z wytycznymi OECD na temat obiektywnych testów dostępne na stronie: <http://www.oecd.org/agriculture/fruit-vegetables/publications>.

	Minimalna zawartość soku (w proc.)	Minimalny stosunek ilości cukrów do kwasów	Barwa
Mandarynki satsuma, klementynki, inne odmiany mandarynek i ich mieszańce			
Mandarynki satsuma	33	6,5:1	Na co najmniej jednej trzeciej powierzchni owocu musi być typowa dla danej odmiany.
Klementynki	40	7,0:1	
Inne odmiany mandarynek i ich mieszańce	33	7,5:1 ⁽¹⁾	
Pomarańcze			
Czerwone pomarańcze	30	6,5:1	Musi być typowa dla danej odmiany. Dopuszcza się owoce z jasnozielonym zabarwieniem nieprzekraczającym jednej piątej łącznej powierzchni owocu, pod warunkiem że spełniają one wymagania minimalne w zakresie zawartości soku.
Odmiany grupy Navel	33	6,5:1	
Pozostałe odmiany	35	6,5:1	
Mosambi, Sathgudi oraz Pacitan o zielonym zabarwieniu przekraczającym jedną piątą łącznej powierzchni owocu	33		Pomarańcze wyprodukowane na obszarach charakteryzujących się wysokimi temperaturami powietrza oraz wysoką wilgotnością względną podczas okresu rozwoju mogą posiadać zielone zabarwienie przekraczające jedną piątą łącznej powierzchni owocu, pod warunkiem że spełniają one wymagania minimalne w zakresie zawartości soku.
Pozostałe odmiany o zielonym zabarwieniu przekraczającym jedną piątą łącznej powierzchni owocu	45		

⁽¹⁾ W przypadku odmian Mandora i Minneola do końca roku gospodarczego rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2023 r. minimalny stosunek ilości cukrów do kwasów wynosi 6,0:1.

Owoce cytrusowe spełniające powyższe wymagania dojrzałości mogą być „odzielenione”. Taki zabieg jest dozwolony jedynie, gdy inne naturalne właściwości organoleptyczne owoców nie uległy zmianie.

C. Klasyfikacja

Owoce cytrusowe klasyfikowane są w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Owoce cytrusowe w tej klasie muszą być najwyższej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany lub typu handlowego.

Muszą być wolne od wszelkich wad, z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie mają one wpływu na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości oraz prezentację w opakowaniu.

(ii) klasa I

Owoce cytrusowe w tej klasie muszą być dobrej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany lub typu handlowego.

Mogą jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu,
- nieznaczne wady wybarwienia, w tym nieznaczna zgorzel słoneczna,

- nieznaczne postępujące wady skórki, pod warunkiem że nie dotyczą miąższu,
- nieznaczne wady skórki powstałe w trakcie rozwoju owocu, np. osrebrzenie, ordzawienie lub uszkodzenia spowodowane przez szkodniki,
- nieznaczne, zablźnione uszkodzenia spowodowane przyczynami mechanicznymi, takimi jak uszkodzenia gradowe, otarcia lub uszkodzenia w trakcie przeładunku,
- niewielkie i częściowe odstawanie skórki od miąższu w przypadku wszystkich owoców z grupy mandarynek.

(iii) *klasa II*

Do tej klasy zalicza się owoce cytrusowe, które nie kwalifikują się do wyższych klas, ale spełniają określone powyżej wymagania minimalne.

Dopuszczalne są następujące wady, pod warunkiem że owoce cytrusowe zachowują swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości oraz prezentacji:

- wady kształtu,
- wady wybarwienia, w tym zgorzel słoneczna,
- postępujące wady skórki, pod warunkiem że nie dotyczą miąższu,
- wady skórki powstałe w trakcie rozwoju owocu, np. osrebrzenie, ordzawienie lub uszkodzenia spowodowane przez szkodniki,
- zablźnione uszkodzenia spowodowane przyczynami mechanicznymi, takimi jak uszkodzenia gradowe, otarcia lub uszkodzenia w trakcie przeładunku,
- powierzchniowe, zablźnione uszkodzenia skórki,
- szorstka skórka,
- niewielkie i częściowe odstawanie skórki od miąższu w przypadku pomarańczy oraz częściowe odstawanie skórki od miąższu w przypadku wszystkich owoców z grupy mandarynek.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie maksymalnej średnicy przekroju poprzecznego owocu lub na podstawie liczby sztuk.

A. Wielkość minimalna

Stosuje się następujące wielkości minimalne:

Owoc	Średnica (mm)
Cytryny	45
Mandarynki satsuma, inne odmiany mandarynek i ich mieszańce	45
Klementynki	35
Pomarańcze	53

B. Jednorodność

Owoce cytrusowe można sortować według wielkości, biorąc pod uwagę następujące możliwości:

- a) aby zapewnić jednorodność pod względem wielkości, różnice wielkości produktów w tym samym opakowaniu nie przekraczają:
- 10 mm, jeśli średnica najmniejszego owocu (jak podano na opakowaniu) wynosi poniżej 60 mm,
 - 15 mm, jeśli średnica najmniejszego owocu (jak podano na opakowaniu) wynosi 60 mm lub powyżej, ale poniżej 80 mm,
 - 20 mm, jeśli średnica najmniejszego owocu (jak podano na opakowaniu) wynosi 80 mm lub powyżej, ale poniżej 110 mm,
 - nie istnieją żadne ograniczenia różnic w średnicy dla owoców o średnicy równej lub większej od 110 mm;

- b) w przypadku stosowania kodów wielkości należy przestrzegać kodów i przedziałów podanych w poniższych tabelach:

	Kod wielkości	Średnica (mm)
Cytryny		
	0	79–90
	1	72–83
	2	68–78
	3	63–72
	4	58–67
	5	53–62
	6	48–57
	7	45–52
Mandarynki satsuma, klementynki i inne odmiany mandarynek i ich mieszańce		
	1-XXX	78 i więcej
	1-XX	67–78
	1 lub 1-X	63–74
	2	58–69
	3	54–64
	4	50–60
	5	46–56
	6 (!)	43–52
	7	41–48
	8	39–46
	9	37–44
	10	35–42
Pomarańcze		
	0	92–110
	1	87–100
	2	84–96
	3	81–92
	4	77–88
	5	73–84
	6	70–80
	7	67–76
	8	64–73
	9	62–70
	10	60–68
	11	58–66
	12	56–63
	13	53 – 60

(!) Wielkości poniżej 45 mm dotyczą wyłącznie klementynek.

Jednorodność wielkości jest osiągnięta, jeżeli owoce mieszczą się w określonej wyżej skali, o ile wymagań nie określono w następujący sposób:

W przypadku owoców luzem w skrzynkach oraz owoców w opakowaniach detalicznych o masie netto wynoszącej maksymalnie 5 kg maksymalna różnica nie może przekroczyć przedziału uzyskanego w wyniku połączenia trzech kolejnych wielkości ze skali wielkości;

- c) dla owoców, których wielkość określa się na podstawie sztuk, różnica w wielkości powinna być zgodna z lit. a).

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) klasa ekstra

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 5 % liczby lub masy owoców cytrusowych niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) klasa I

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy owoców cytrusowych niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

(iii) klasa II

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy owoców cytrusowych niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas: dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy owoców cytrusowych o wielkości odpowiadającej sąsiedniej niższej lub wyższej od tej (lub od tych – w przypadku połączenia trzech kolejnych wielkości) podanej na opakowaniu.

W każdym przypadku tolerancję wynoszącą 10 % stosuje się jedynie do owoców nie mniejszych niż następujące wielkości minimalne:

Owoc	Średnica (mm)
Cytryny	43
Mandarynki satsuma, inne odmiany mandarynek i ich mieszańce	43
Klementynki	34
Pomarańcze	50

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie owoce cytrusowe tego samego pochodzenia, odmiany lub typu handlowego, jakości i wielkości oraz o podobnym stopniu dojrzałości i rozwoju.

Dodatkowo w przypadku klasy ekstra wymagana jest jednorodność wybarwienia.

Dopuszcza się jednak mieszanie w jednym opakowaniu detalicznym owoców cytrusowych różnych gatunków widocznie różniących się między sobą, pod warunkiem że są one jednorodne pod względem jakości i – dla każdego gatunku – pod względem odmiany lub typu handlowego i pochodzenia. Jednorodność pod względem wielkości nie jest wymagana.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Owoce cytrusowe muszą być pakowane w sposób, który zapewni należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Nalepki przyklejane bezpośrednio na produktach nie powinny po zdjęciu pozostawiać widocznych śladów kleju ani powodować uszkodzeń skórki. Informacje naniesione laserem na pojedynczych owocach nie powinny prowadzić do uszkodzeń miąższu lub skórki.

Jeżeli owoce są owijane, należy wykorzystać cienki, suchy, nowy i bezwonny ⁽¹⁴⁾ papier.

Zabronione jest używanie jakichkolwiek substancji, które mogą spowodować zmianę naturalnych cech owoców cytrusowych, w szczególności ich smak lub zapach ⁽¹⁵⁾.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych. Dopuszcza się prezentację owoców w przytwierdzonej krótką (niezdrewniałą) gałązką z kilkoma zielonymi liśćmi.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽¹⁶⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwały oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „cytryny”, „mandarynki” lub „pomarańcze”, jeżeli produkt nie jest widoczny z zewnątrz,
- „mieszanka owoców cytrusowych” lub równoznaczne określenie oraz nazwy zwyczajowe poszczególnych gatunków, w przypadku mieszanki wyraźnie różniących się gatunków owoców cytrusowych,
- w przypadku pomarańczy – nazwa odmiany lub odpowiednie grupy odmian dla „Navels” oraz „Valencias”,
- w przypadku „mandarynek satsuma” i „klementynek” wymagana jest nazwa zwyczajowa gatunku, a nazwa odmiany jest nieobowiązkowa,
- w przypadku innych mandarynek i ich mieszańców nazwa odmiany nie jest wymagana,
- w przypadku cytryn nazwa odmiany jest nieobowiązkowa,
- „z pestkami” w przypadku klementynek z ponad 10 pestkami,
- „bez pestek” (nieobowiązkowo, owoce cytrusowe bez pestek mogą niekiedy zawierać pestki).

⁽¹⁴⁾ Użycie środków konserwujących lub innych substancji chemicznych mogących pozostawić obcy zapach na skórce owocu jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest zgodne z obowiązującymi przepisami Unii Europejskiej.

⁽¹⁵⁾ Użycie środków konserwujących lub innych substancji chemicznych mogących pozostawić obcy zapach na skórce owocu jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest zgodne z obowiązującymi przepisami Unii Europejskiej.

⁽¹⁶⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

C. Pochodzenie produktu

- Państwo pochodzenia ⁽¹⁷⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.
- W przypadku mieszanek wyraźnie różniących się gatunków owoców cytrusowych różnego pochodzenia, wymagane jest umieszczenie oznaczenia każdego państwa pochodzenia przy danych nazwach gatunków.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa,
- wielkość wyrażona jako:
 - wielkość minimalna i maksymalna (w mm), lub
 - kod(y) wielkości, wraz z, nieobowiązkowo, wielkością minimalną i maksymalną, lub
 - liczbą sztuk,
- informacja o zastosowanych środkach konserwujących lub innych substancjach chemicznych zastosowanych po zbiorze, w przypadku gdy ich użyto.

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

CZĘŚĆ 3: NORMA HANDLOWA DLA OWOCÓW KIWI**I. DEFINICJA PRODUKTU**

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych owoców kiwi (zwanymi również „*Actinidia*” lub „kiwi”) pochodzących od *Actinidia chinensis* Planch. oraz *Actinidia deliciosa* (A. Chev.), C.F. Liang i A.R. Ferguson, które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem owoców kiwi przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla owoców kiwi, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach jakości, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, owoce kiwi muszą być:

- całe (ale bez szypułki),
- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- praktycznie wolne od szkodników,
- wolne od uszkodzeń miąższu spowodowanych przez szkodniki,
- odpowiednio jędrne; nie mogą być miękkie, zwiędnięte ani nasiąknięte wodą,
- dobrze wykształcone, wyklucza się owoce złączone podwójnie lub wielokrotnie,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

⁽¹⁷⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

Stopień rozwoju i stan owoców kiwi muszą umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Wymagania minimalne dotyczące dojrzałości

Owoce kiwi muszą być wystarczająco rozwinięte i odpowiednio dojrzałe.

Aby spełnić te wymagania, owoce na etapie pakowania muszą osiągnąć stopień dojrzałości odpowiadający przynajmniej 6,2° Brix⁽¹⁸⁾ lub średnią zawartość suchej masy wynoszącą 15 %, co powinno zapewnić 9,5° Brix⁽¹⁸⁾ na etapie wprowadzania do łańcucha dystrybucji.

C. Klasyfikacja

Owoce kiwi klasyfikowane są w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Owoce kiwi w tej klasie muszą być najwyższej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany.

Muszą być jędrne, a miąższ musi być całkowicie zdrowy.

Muszą być wolne od wszelkich wad, z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie mają one wpływu na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości oraz prezentację w opakowaniu.

Stosunek minimalnej średnicy do maksymalnej średnicy owocu mierzonej w przekroju poprzecznym musi wynosić przynajmniej 0,8.

(ii) klasa I

Owoce kiwi w tej klasie muszą być dobrej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany.

Muszą być jędrne, a miąższ musi być całkowicie zdrowy.

Mogą jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu (ale bez spęcznienia lub zniekształceń),
- nieznaczne wady wybarwienia,
- nieznaczne wady skórki, pod warunkiem że ich łączna powierzchnia nie przekracza 1 cm²,
- małe „znamię Haywarda” w postaci linii wzdłuż osi południkowej, bez zgrubienia.

Stosunek minimalnej średnicy do maksymalnej średnicy owocu mierzonej w przekroju poprzecznym musi wynosić przynajmniej 0,7.

(iii) klasa II

Do tej klasy zalicza się owoce kiwi, które nie kwalifikują się do wyższych klas, ale spełniają określone powyżej wymagania minimalne.

Owoce muszą być odpowiednio jędrne, a miąższ nie może mieć poważnych wad.

Dopuszczalne są następujące wady, pod warunkiem że owoce kiwi zachowują swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości oraz prezentacji:

- wady kształtu,
- wady wybarwienia,
- wady skórki, takie jak małe zablźnione pęknięcia lub otarcia tkanki, pod warunkiem że ich łączna powierzchnia nie przekracza 2 cm²,
- kilka wydatniejszych „znamion Haywarda” z nieznacznym zgrubieniem,
- nieznaczne odgniecenie.

⁽¹⁸⁾ Obliczenia zgodne z wytycznymi OECD na temat obiektywnych testów dostępne na stronie: <http://www.oecd.org/agriculture/fruit-vegetables/publications>.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie masy owocu.

Masa minimalna wynosi 90 g dla klasy ekstra, 70 g dla klasy I i 65 g dla klasy II.

Aby zapewnić jednorodność pod względem wielkości, różnice wielkości produktów w tym samym opakowaniu nie przekraczają:

- 10 g dla owoców o masie do 85 g,
- 15 g dla owoców o masie między 85 g a 120 g,
- 20 g dla owoców o masie między 120 g a 150 g,
- 40 g dla owoców o masie od 150 g wzwyż.

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) klasa ekstra

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 5 % liczby lub masy owoców kiwi niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) klasa I

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy owoców kiwi niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

(iii) klasa II

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy owoców kiwi niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas: dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy owoców kiwi niespełniających wymagań dotyczących wielkości.

Owoce kiwi nie mogą jednak ważyć mniej niż 85 g w klasie ekstra, 67 g w klasie I oraz 62 g w klasie II.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie owoce kiwi tego samego pochodzenia, odmiany, jakości i wielkości.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Owoce kiwi muszą być pakowane w sposób, który zapewni należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Nalepki przyklejane bezpośrednio na produktach nie powinny po zdjęciu pozostawiać widocznych śladów kleju ani powodować uszkodzeń skórki. Informacje naniesione laserem na pojedynczych owocach nie powinny prowadzić do uszkodzeń miąższu lub skórki.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽¹⁹⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwałe oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „kiwi” lub „aktinidia”, jeśli zawartość nie jest widoczna z zewnątrz,
- nazwa odmiany (nieobowiązkowo).
- Kolor miąższu lub równoważne oznaczenie, jeżeli miąższ nie jest zielony.

C. Pochodzenie produktu

Państwo pochodzenia ⁽²⁰⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa,
- wielkość wyrażona jako minimalna i maksymalna masa owocu,
- liczba sztuk (nieobowiązkowo).

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

CZĘŚĆ 4: NORMA HANDLOWA DLA SAŁATY, ENDYWII O LIŚCIACH KĘDZIERZAWYCH I ENDYWII O LIŚCIACH SZEROKICH (BATAWII)

I. DEFINICJA PRODUKTU

Niniejszą normę stosuje się do:

- odmian uprawnych sałaty pochodzących od:
 - *Lactuca sativa* var. *capitata* L. (sałata głowiasta, łącznie z sałatą kruchą i sałatą lodową typu „Iceberg”),
 - *Lactuca sativa* var. *longifolia* Lam. (sałata rzymska (Cos)),

⁽¹⁹⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

⁽²⁰⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

- *Lactuca sativa* var. *crispa* L. (sałata listkowa),
 - krzyżówek powyższych odmian, oraz
 - odmian uprawnych endywii o liściach kędzierzawych pochodzących od *Cichorium endivia* var. *crispum* Lam., oraz
 - odmian uprawnych endywii o liściach szerokich pochodzących od *Cichorium endivia* var. *latifolium* Lam.,
- które są dostarczane konsumentowi świeże.

Niniejsza norma nie ma zastosowania w odniesieniu do produktów przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego, produktów wprowadzanych do obrotu jako pojedyncze liście, sałat z bryłą korzeniową lub sałat w doniczkach.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla produktów, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach jakości, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, produkty muszą być:

- całe,
- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste i przycięte, tzn. praktycznie wolne od pozostałości ziemi lub innego podłoża i praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- o świeżym wyglądzie,
- praktycznie wolne od szkodników,
- praktycznie wolne od uszkodzeń spowodowanych przez szkodniki,
- muszą mieć turgor,
- bez pędów nasiennych,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

W przypadku sałaty dopuszczalne jest czerwonawe odbarwienie spowodowane niską temperaturą podczas wzrostu, pod warunkiem że nie ma ono znacznego wpływu na wygląd sałaty.

Korzenie powinny być odcięte blisko u podstawy liści zewnętrznych, a miejsce odcięcia powinno być czyste.

Produkt powinien być prawidłowo rozwinięty. Stopień rozwoju i stan produktów muszą umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Klasyfikacja

Produkty klasyfikowane są w dwóch klasach określonych poniżej:

(i) klasa I

Produkty w tej klasie muszą być dobrej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany lub typu handlowego.

Ponadto produkt musi być:

- prawidłowo wykształcony,
- jędrny, biorąc pod uwagę metody uprawy i rodzaj produktu,

- wolny od uszkodzeń lub miejsc nadpsutych obniżających jego zdolność do spożycia,
- wolny od uszkodzeń mrozowych.

Sałaty głowiaste powinny mieć pojedyncze, dobrze wykształcone główki. W przypadku sałat głowiastych uprawianych pod osłonami główka może być mała.

Sałaty rzymskie muszą mieć główki, które mogą być małe.

Środek endywii o liściach kędzierzawych lub endywii o liściach szerokich (batawii) musi być koloru żółtego.

(ii) *klasa II*

Do tej klasy zalicza się produkty, które nie kwalifikują się do klasy I, ale spełniają wymagania minimalne określone powyżej.

Produkt musi być:

- wystarczająco prawidłowo wykształcony,
- wolny od uszkodzeń i miejsc nadpsutych poważnie obniżających jego zdolność do spożycia.

Dopuszczalne są następujące wady, pod warunkiem że produkt zachowuje swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości oraz wyglądu:

- nieznaczne odbarwienie,
- nieznaczne uszkodzenia spowodowane przez szkodniki.

Sałaty głowiaste muszą mieć główki, które mogą być małe. W przypadku sałat głowiastych uprawianych pod osłonami dopuszczalny jest brak główek.

Sałaty rzymskie mogą nie mieć główek.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie masy pojedynczej sztuki.

Aby zapewnić jednorodność pod względem wielkości, różnice wielkości produktów w tym samym opakowaniu nie przekraczają:

- a) Sałaty
- 40 g, w przypadku gdy najlżejsze sztuki ważą mniej niż 150 g/sztukę,
 - 100 g, w przypadku gdy najlżejsze sztuki ważą 150–300 g/sztukę,
 - 150 g, w przypadku gdy najlżejsze sztuki ważą 300–450 g/sztukę,
 - 300 g, w przypadku gdy najlżejsze sztuki ważą więcej niż 450 g/sztukę.
- b) endywia o liściach kędzierzawych i endywia o liściach szerokich (batawia)
- 300 g.

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) *klasa I*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby produktów niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

(ii) *klasa II*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby produktów niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas: dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby produktów niespełniających wymagań dotyczących wielkości.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie produkty tego samego pochodzenia, odmiany lub typu handlowego, jakości i wielkości.

Jednakże mieszanki sałat lub endywii wyraźnie różniących się odmian, typów handlowych lub barw mogą być pakowane razem, pod warunkiem że są jednorodne pod względem jakości, i w obrębie każdej odmiany, typu handlowego lub barwy są jednorodne pod względem pochodzenia. Jednorodność pod względem wielkości nie jest wymagana.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Produkt musi być pakowany w sposób, który zapewni jego należytą ochronę. Musi być racjonalnie zapakowany, z uwzględnieniem rozmiaru i rodzaju opakowania bez pustej przestrzeni w środku i bez zgniatania produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽²¹⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwały oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „sałaty”, „sałaty masłowe”, „batawie”, „sałaty kruche lodowe” („Iceberg”), „sałaty rzymskie”, „sałata listkowa” (lub na przykład w stosownych przypadkach „sałata dębowa”, „Lollo bionda”, „Lollo rossa”), „endywia o liściach kędzierzawych” lub „endywia o liściach szerokich (batawia)” lub określenia równoważne, jeśli zawartość nie jest widoczna z zewnątrz,

⁽²¹⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

- „z uprawy pod osłonami” lub równoważne określenie, w zależności od przypadku,
- nazwa odmiany (nieobowiązkowo),
- „mieszanka sałat/endywii” lub równoważne określenie, w przypadku mieszanek sałat lub endywii zdecydowanie różniących się odmian, typów handlowych lub barw. Jeśli produkt nie jest widoczny z zewnątrz – należy podać odmiany, typy handlowe lub barwy oraz ilość każdego z produktów w opakowaniu.

C. Pochodzenie produktu

- Państwo pochodzenia ⁽²²⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.
- W przypadku mieszanki sałat lub endywii wyraźnie różniących się pod względem odmian, typów handlowych lub barw różnego pochodzenia, wymagane jest umieszczenie oznaczenia każdego państwa pochodzenia przy odnośnej nazwie odmiany, typu handlowego lub barwy.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa,
- wielkość, wyrażona jako minimalna masa na sztukę lub liczba sztuk.

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

CZĘŚĆ 5: NORMA HANDLOWA DLA BRZOSKWIŃ I NEKTARYN

I. DEFINICJA PRODUKTU

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych brzoskwiń i nektaryn pochodzących od *Prunus persica* Sieb. i Zucc., które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem brzoskwiń i nektaryn przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla brzoskwiń i nektaryn, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach jakości, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, brzoskwinie i nektaryny muszą być:

- całe,
- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- praktycznie wolne od szkodników,
- wolne od uszkodzeń miąższu spowodowanych przez szkodniki,
- wolne od pęknięć w zagłębieniu szypułkowym,

⁽²²⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

Stopień rozwoju oraz stan brzoskwiń i nektaryn musi umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Wymagania dotyczące dojrzałości

Owoce muszą być wystarczająco rozwinięte i odpowiednio dojrzałe. Minimalna zawartość ekstraktu refraktometrycznego w miąższu powinna wynosić co najmniej 8° Brix⁽²³⁾.

C. Klasyfikacja

Brzoskwinie i nektaryny klasyfikuje się w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Brzoskwinie i nektaryny w tej klasie muszą być najwyższej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany.

Miąższ owoców musi być całkowicie zdrowy.

Muszą być wolne od wszelkich wad, z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie mają one wpływu na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości oraz prezentację w opakowaniu.

(ii) klasa I

Brzoskwinie i nektaryny w tej klasie muszą być dobrej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany. Miąższ owoców musi być całkowicie zdrowy.

Mogą jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu,
- nieznaczna wada rozwoju,
- nieznaczne wady wybarwienia,
- nieznaczne odgniecenia, których łączna powierzchnia nie przekracza 1 cm²,
- nieznaczne wady skórki, które nie mogą przekraczać:
 - 1,5 cm długości w przypadku wad o podłużnym kształcie,
 - 1 cm² łącznej powierzchni w przypadku pozostałych wad.

(iii) klasa II

Do tej klasy zalicza się brzoskwinie i nektaryny, które nie kwalifikują się do wyższych klas, ale spełniają określone powyżej wymagania minimalne.

Miąższ owoców nie może mieć większych wad.

Dopuszcza się następujące wady, pod warunkiem że brzoskwinie i nektaryny zachowują swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości i prezentacji:

- wady kształtu,
- wady rozwojowe, w tym rozszczepione pestki, pod warunkiem że owoc jest zamknięty, a miąższ jest zdrowy,
- wady wybarwienia,

⁽²³⁾ Obliczenia zgodne z wytycznymi OECD na temat obiektywnych testów dostępne na stronie: <http://www.oecd.org/agriculture/fruit-vegetables/publications>.

- odgniecenia, które mogą być nieznacznie odbarwione i których łączna powierzchnia nie przekracza 2 cm²,
- wady skórki, które nie mogą przekraczać:
 - 2,5 cm długości w przypadku wad o podłużnym kształcie,
 - 2 cm² łącznej powierzchni w przypadku pozostałych wad.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie maksymalnej średnicy przekroju poprzecznego, masy lub liczby sztuk.

Wielkość minimalna wynosi:

- 56 mm lub 85 g w klasie ekstra,
- 51 mm lub 65 g w klasie I i II.

Jednak owoce o wielkości poniżej 56 mm lub 85 g nie są wprowadzane do obrotu w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 października (półkula północna) oraz od dnia 1 stycznia do dnia 30 kwietnia (półkula południowa).

Następujące przepisy są nieobowiązkowe dla klasy II.

Aby zapewnić jednorodność pod względem wielkości, różnice wielkości produktów w tym samym opakowaniu nie przekraczają:

- a) w przypadku gdy wielkość owoców określa się na podstawie średnicy:
 - 5 mm dla owoców o średnicy mniejszej niż 70 mm,
 - 10 mm dla owoców o średnicy od 70 mm wzwyż.
- b) w przypadku gdy wielkość owoców określa się na podstawie masy:
 - 30 g dla owoców o masie mniejszej niż 180 g,
 - 80 g dla owoców o masie od 180 g wzwyż.
- c) dla owoców, których wielkość określa się na podstawie liczby sztuk, różnica w wielkości powinna być zgodna z lit. a) lub b).

W przypadku stosowania kodów wielkości należy przestrzegać kodów podanych w poniższej tabeli.

	kod	średnica		lub	masa	
		od (mm)	do (mm)		od (g)	do (g)
1	D	51	56		65	85
2	C	56	61		85	105
3	B	61	67		105	135
4	A	67	73		135	180
5	AA	73	80		180	220
6	AAA	80	90		220	300
7	AAAA	> 90			> 300	

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) klasa ekstra

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 5 % liczby lub masy brzoskwiń lub nektaryn niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) *klasa I*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy brzoskwiń lub nektaryn niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

(iii) *klasa II*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy brzoskwiń lub nektaryn niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości): dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy brzoskwiń lub nektaryn niespełniających wymagań dotyczących wielkości.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie brzoskwinie lub nektaryny tego samego pochodzenia, odmiany, jakości, stopnia dojrzałości i wielkości (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości), a w przypadku klasy ekstra wymóg jednorodności dotyczy również wybarwienia.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Brzoskwinie lub nektaryny muszą być pakowane w sposób, który zapewni należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Nalepki przyklejane bezpośrednio na produktach nie powinny po zdjęciu pozostawiać widocznych śladów kleju ani powodować uszkodzeń skórki. Informacje naniesione laserem na pojedynczych owocach nie powinny prowadzić do uszkodzeń miąższu lub skórki.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽²⁴⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwały oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

⁽²⁴⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

B. Rodzaj produktu

- „brzoskwinie” lub „nektaryny”, jeśli zawartość opakowania nie jest widoczna z zewnątrz,
- barwa miąższu,
- nazwa odmiany (nieobowiązkowo).

C. Pochodzenie produktu

Państwo pochodzenia ⁽²⁵⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa,
- wielkość (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości) wyrażona jako minimalna i maksymalna średnica (w mm) lub minimalna i maksymalna masa (w g) lub kod wielkości,
- liczba sztuk (nieobowiązkowo).

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

CZĘŚĆ 6: NORMA HANDLOWA DLA GRUSZEK**I. DEFINICJA PRODUKTU**

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych gruszek pochodzących od *Pyrus communis* L., które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem gruszek przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla gruszek, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, gruszki muszą być:

- całe,
- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- praktycznie wolne od szkodników,
- wolne od uszkodzeń miąższu spowodowanych przez szkodniki,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

⁽²⁵⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

Stopień rozwoju i stan gruszek muszą umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Wymagania dotyczące dojrzałości

Stopień rozwoju i dojrzałości gruszek musi umożliwiać im kontynuowanie procesu dojrzewania oraz osiągnięcie stopnia dojrzałości wymaganego w odniesieniu do cech danej odmiany.

C. Klasyfikacja

Gruszki klasyfikowane są w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Gruszki w tej klasie muszą być najwyższej jakości. Odpowiednie właściwości muszą odpowiadać właściwościom charakterystycznym dla danej odmiany ⁽²⁶⁾.

Mięsz owoców musi być całkowicie zdrowy, a skórka wolna od szorstkich ordzawień.

Gruszki muszą być wolne od wszelkich wad, z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie mają one wpływu na ogólny wygląd owocu, jego jakość, utrzymanie jakości oraz prezentację w opakowaniu.

Szypułka musi być cała.

Mięsz gruszek nie może być ziarnisty.

(ii) klasa I

Gruszki w tej klasie muszą być dobrej jakości. Odpowiednie właściwości muszą odpowiadać właściwościom charakterystycznym dla danej odmiany ⁽²⁷⁾.

Mięsz owoców musi być całkowicie zdrowy.

Mogą jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu,
- nieznaczna wada rozwoju,
- nieznaczne wady wybarwienia,
- bardzo niewielkie szorstkie ordzawienia,
- nieznaczne wady skórki, które nie mogą przekraczać:
 - 2 cm długości w przypadku wad o podłużnym kształcie,
 - 1 cm² łącznej powierzchni w przypadku pozostałych wad, z wyjątkiem plam parcha gruszy i parcha jabłoni (*Venturia pirina* i *V. inaequalis*), którego łączna powierzchnia nie może przekraczać 0,25 cm²,
- nieznaczne odgniecenia, których powierzchnia nie przekracza 1 cm².

Szypułka może być lekko uszkodzona.

Mięsz gruszek nie może być ziarnisty.

(iii) klasa II

Do tej klasy zalicza się gruszki, które nie kwalifikują się do wyższych klas, ale spełniają określone powyżej wymagania minimalne.

Mięsz owoców nie może mieć większych wad.

Dopuszczalne są następujące wady, pod warunkiem że gruszki zachowują swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości oraz prezentacji.

- wady kształtu,
- wady rozwoju,

⁽²⁶⁾ Otwarty wykaz wielkoowocowych i letnich odmian gruszek znajduje się w dodatku do niniejszej normy.

⁽²⁷⁾ Otwarty wykaz wielkoowocowych i letnich odmian gruszek znajduje się w dodatku do niniejszej normy.

- wady wybarwienia,
- niewielkie szorstkie ordzawienia,
- wady skórki, które nie mogą przekraczać:
 - 4 cm długości w przypadku wad o podłużnym kształcie,
 - 2,5 cm² łącznej powierzchni w przypadku pozostałych wad, z wyjątkiem plam parcha gruszy i parcha jabłoni (*Venturia pirina* i *V. inaequalis*), którego łączna powierzchnia nie może przekraczać 1 cm²,
 - nieznaczne odgniecenia, których powierzchnia nie przekracza 2 cm².

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie maksymalnej średnicy przekroju poprzecznego lub masy.

Wielkość minimalna wynosi:

a) w przypadku gdy wielkość owoców określa się na podstawie średnicy:

	klasa ekstra	klasa I	klasa II
Odmiany wielkoowocowe	60 mm	55 mm	55 mm
Pozostałe odmiany	55 mm	50 mm	45 mm

b) w przypadku gdy wielkość owoców określa się na podstawie masy:

	klasa ekstra	klasa I	klasa II
Odmiany wielkoowocowe	130 g	110 g	110 g
Pozostałe odmiany	110 g	100 g	75 g

Letnie odmiany gruszek wymienione w dodatku do niniejszej normy nie muszą spełniać wymagań dotyczących wielkości minimalnej.

Aby zapewnić jednorodność pod względem wielkości, różnice wielkości produktów w tym samym opakowaniu nie przekraczają:

a) w przypadku gdy wielkość owoców określa się na podstawie średnicy:

- 5 mm w przypadku owoców klasy ekstra oraz owoców klasy I i II, pakowanych w rzędach i warstwach,
- 10 mm w przypadku owoców klasy I w opakowaniach detalicznych lub pakowanych luzem w opakowaniach.

b) w przypadku gdy wielkość owoców określa się na podstawie masy:

- w przypadku owoców klasy ekstra oraz owoców klasy I i II, pakowanych w rzędach i warstwach:

Przedział (g)	Różnica masy (g)
75–100	15
100–200	35
200–250	50
> 250	80

— w przypadku owoców klasy I w opakowaniach detalicznych lub pakowanych luzem w opakowaniach:

Przedział (g)	Różnica masy (g)
100–200	50
> 200	100

Dla owoców klasy II w opakowaniach detalicznych lub pakowanych luzem w opakowaniach nie ma limitów dotyczących jednorodności pod względem wielkości.

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) klasa ekstra

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 5 % liczby lub masy gruszek niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) klasa I

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 10 % liczby lub masy gruszek niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

(iii) klasa II

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 10 % liczby lub masy gruszek niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas: dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy gruszek niespełniających wymagań dotyczących wielkości. Tolerancja ta nie może zostać rozszerzona na produkty, których wielkość:

- jest o co najmniej 5 mm mniejsza od średnicy minimalnej,
- jest o co najmniej 10 g mniejsza od masy minimalnej.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie gruszki tego samego pochodzenia, odmiany, jakości i wielkości (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości) oraz o tym samym stopniu dojrzałości.

W przypadku klasy ekstra wymóg jednorodności dotyczy również wybarwienia owoców.

Dopuszcza się jednak mieszanie w jednym opakowaniu detalicznym gruszek różnych odmian wyraźnie różniących się między sobą, pod warunkiem że są one jednorodne pod względem jakości i – dla każdej odmiany – pochodzenia. Jednorodność pod względem wielkości nie jest wymagana.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Gruszki muszą być pakowane w sposób zapewniający należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Nalepki przyklejane bezpośrednio na produktach nie powinny po zdjęciu pozostawiać widocznych śladów kleju ani powodować uszkodzeń skórki. Informacje naniesione laserem na pojedynczych owocach nie powinny prowadzić do uszkodzeń miąższu lub skórki.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽²⁸⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwałe oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „Gruszki”, jeśli zawartość opakowania nie jest widoczna z zewnątrz.
- Nazwa odmiany. W przypadku mieszanek wyraźnie różniących się odmian gruszek – nazwy poszczególnych odmian.
- Nazwę odmiany można zastąpić synonimem. Nazwę handlową ⁽²⁹⁾ można podać wyłącznie jako uzupełnienie nazwy odmiany lub synonimu.

C. Pochodzenie produktu

Państwo pochodzenia ⁽³⁰⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.

W przypadku mieszanek wyraźnie różniących się odmian gruszek różnego pochodzenia wymagane jest umieszczenie oznaczenia każdego państwa pochodzenia przy danych nazwach odmian.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa,
- wielkość lub, w przypadku owoców pakowanych w rzędach i warstwach, liczba sztuk.

⁽²⁸⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

⁽²⁹⁾ Nazwa handlowa może stanowić znak towarowy, w odniesieniu do którego wystąpiono z wnioskiem o ochronę lub też została ona już przyznana, lub jakiegokolwiek inne określenie stosowane w handlu.

⁽³⁰⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

Jeżeli identyfikacja odbywa się na podstawie wielkości, powinna ona być wyrażona:

- a) dla produktu podlegającego zasadom jednorodności, przez podanie minimalnej i maksymalnej średnicy lub minimalnej i maksymalnej masy;
- b) nieobowiązkowo, dla produktu niepodlegającego zasadom jednorodności, przez podanie średnicy lub masy najmniejszego owocu w opakowaniu z dopiskiem „i większe” lub równoznacznym określeniem lub, w stosownych przypadkach, przez podanie średnicy lub masy największego owocu w opakowaniu.

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

Dodatek

Otwarty wykaz wielkoowocowych i letnich odmian gruszek

Odmiany o mniejszych owocach oraz pozostałe odmiany, które nie zostały ujęte w tabeli, mogą być wprowadzane do obrotu, o ile spełniają wymagania dotyczące wielkości dla innych odmian, określone w sekcji III normy.

Niektóre odmiany ujęte w poniższej tabeli mogą być wprowadzane do obrotu pod nazwami, w stosunku do których wystąpiono z wnioskiem o ochronę znaku towarowego lub też została ona już przyznana na terenie jednego lub kilku państw. Tego typu znaki handlowe nie są wymieniane w pierwszych dwóch kolumnach tabeli. Odniesienia do znanych znaków towarowych podano w trzeciej kolumnie jedynie tytułem informacji.

Legenda:

L = Odmiana wielkoowocowa

SP = Odmiany letnie, dla których wielkość minimalna nie jest wymagana

Odmiana	Synonimy	Znak towarowy	Wielkość
Abbé Fétel	Abate Fetel		L
Abugo o Siete en Boca			SP
AkVa			SP
Alka			L
Alsa			L
Amfora			L
Alexandrine Douillard			L
Bambinella			SP
Bergamotten			SP
Beurré Alexandre Lucas	Lucas		L
Beurré Bosc	Bosc, Beurré d'Apremont, Empereur Alexandre, Kaiser Alexander		L
Beurré Clairgeau			L

Odmiana	Synonimy	Znak towarowy	Wielkość
Beurré d'Arenberg	Hardenpont		L
Beurré Giffard			SP
Beurré précoce Morettini	Morettini		SP
Blanca de Aranjuez	Agua de Aranjuez, Espadona, Blanquilla		SP
Carusella			SP
Castell	Castell de Verano		SP
Colorée de Juillet	Bunte Juli		SP
Comice rouge			L
Concorde			L
Condoula			SP
Coscia	Ercolini		SP
Curé	Curato, Pastoren, Del cura de Ouro, Espadon de invierno, Bella de Berry, Lombardia de Rioja, Batall de Campana		L
D'Anjou			L
Dita			L
D. Joaquina	Doyenné de Juillet		SP
Doyenné d'hiver	Winterdechant		L
Doyenné du Comice	Comice, Vereinsdechant		L
Erika			L
Etrusca			SP
Flamingo			L
Forelle			L
Général Leclerc		Amber Graceă	L
Gentile			SP
Golden Russet Bosc			L
Grand champion			L
Harrow Delight			L
Jeanne d'Arc			L
Joséphine			L
Kieffer			L

Odmiana	Synonimy	Znak towarowy	Wielkość
Kłapa Milule			L
Leonardeta	Mosqueruela, Margallon, Colorada de Alcanadre, Leonarda de Magallon		SP
Lombacad		Cascade â	L
Moscatella			SP
Mramornaja			L
Mustafabey			SP
Packham's Triumph	Williams d'Automne		L
Passe Crassane	Passa Crassana		L
Perita de San Juan			SP
Pérola			SP
Pitmaston	Williams Duchesse		L
Précoce de Trévoux	Trévoux		SP
Président Drouard			L
Rosemarie			L
Santa Maria	Santa Maria Morettini		SP
Spadoncina	Agua de Verano, Agua de Agosto		SP
Suvenirs			L
Taylors Gold			L
Triomphe de Vienne			L
Vasarine Sviestine			L
Williams Bon Chrétien	Bon Chrétien, Bartlett, Williams, Summer Bartlett		L

CZĘŚĆ 7: NORMA HANDLOWA DLA TRUSKAWEK

I. DEFINICJA PRODUKTU

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych truskawek pochodzących od rodzaju *Fragaria* L., które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem truskawek przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla truskawek, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach jakości, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnej tolerancji, truskawki muszą być:

- całe, nieuszkodzone,
- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- o świeżym wyglądzie, ale niemyte,
- praktycznie wolne od szkodników,
- praktycznie wolne od uszkodzeń spowodowanych przez szkodniki,
- z kielichem (z wyjątkiem poziomek); kielich i szypułka (jeżeli jest) muszą być świeże i zielone,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

Truskawki muszą być wystarczająco rozwinięte i odpowiednio dojrzałe. Ich stopień rozwoju i stan muszą umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Klasyfikacja

Truskawki klasyfikowane są w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Truskawki w tej klasie muszą być najwyższej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany.

Muszą mieć

- połyskliwy wygląd, zgodnie z cechami charakterystycznymi danej odmiany,
- muszą być wolne od zanieczyszczenia ziemią.

Muszą być wolne od wszelkich wad, z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie mają one wpływu na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości oraz prezentację w opakowaniu.

(ii) klasa I

Truskawki w tej klasie muszą być dobrej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany.

Mogą jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu,
- niewielka biała powierzchnia, nie większa niż jedna dziesiąta łącznej powierzchni owocu,
- lekkie powierzchniowe odgniecenia.

Muszą być praktycznie wolne od zanieczyszczenia ziemią.

(iii) klasa II

Do tej klasy zalicza się truskawki, które nie kwalifikują się do wyższych klas, ale spełniają określone powyżej wymagania minimalne.

Dopuszczalne są następujące wady, pod warunkiem że truskawki zachowują swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości oraz prezentacji:

- wady kształtu,
- biała powierzchnia, nie większa niż jedna piąta łącznej powierzchni owocu,
- nieznaczne suche odgniecenia, bez tendencji do powiększania się,
- nieznaczne ślady ziemi.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie największej średnicy przekroju poprzecznego.

Wielkość minimalna wynosi:

- 25 mm w klasie ekstra,
- 18 mm w klasie I i II.

Nie ma określonej wielkości minimalnej dla poziomek.

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) klasa ekstra

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 5 % liczby lub masy truskawek niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) klasa I

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy truskawek niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

(iii) klasa II

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 10 % liczby lub masy truskawek niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas: dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy truskawek niespełniających wymagań dotyczących wielkości minimalnej.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie truskawki tego samego pochodzenia, odmiany i jakości.

Truskawki w klasie ekstra – z wyjątkiem poziomek – muszą być szczególnie jednorodne pod względem stopnia dojrzałości, wybarwienia i wielkości. Truskawki w klasie I mogą być mniej jednorodne pod względem wielkości.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Truskawki muszą być pakowane w sposób, który zapewni należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽³¹⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwały oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „truskawki”, jeśli zawartość opakowania nie jest widoczna z zewnątrz,
- nazwa odmiany (nieobowiązkowo).

C. Pochodzenie produktu

Państwo pochodzenia ⁽³²⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa.

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

CZĘŚĆ 8: NORMA HANDLOWA DLA PAPRYKI SŁODKIEJ

I. DEFINICJA PRODUKTU

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych papryki słodkiej ⁽³³⁾ pochodzących od *Capsicum annuum* L., które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem papryki przeznaczonej do przetwórstwa przemysłowego.

⁽³¹⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

⁽³²⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

⁽³³⁾ Niektóre odmiany papryki słodkiej mogą mieć ostry smak.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla papryki słodkiej po jej przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, papryka słodka musi być:

- cała,
- zdrowa; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czysta, praktycznie wolna od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- o świeżym wyglądzie,
- jędrna,
- praktycznie wolna od szkodników,
- wolna od uszkodzeń miąższu spowodowanych przez szkodniki,
- wolna od szkód wyrządzonych niską temperaturą lub uszkodzeń mrozowych,
- z szypułką; szypułka musi być równo obcięta, a kielich nienaruszony,
- wolna od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolna od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

Stopień rozwoju oraz stan papryki słodkiej muszą umożliwiać jej:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie w zadowalającym stanie do miejsca przeznaczenia.

B. Klasyfikacja

Papryka słodka klasyfikowana jest w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Papryka słodka w tej klasie musi być najwyższej jakości. Musi być charakterystyczna dla danej odmiany lub typu handlowego.

Musi być wolna od wszelkich wad, z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie mają one wpływu na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości oraz prezentację w opakowaniu.

(ii) klasa I

Papryka słodka w tej klasie musi być dobrej jakości. Musi być charakterystyczna dla danej odmiany lub typu handlowego.

Może jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu,
- niewielkie osrebrzenie lub uszkodzenie spowodowane przez wciornastki, które obejmuje najwyżej 1/3 łącznej powierzchni,

- nieznaczące wady skórki, takie jak:
 - wgłębienia, zadrapania, zgorzel słoneczna, odgniecenia, które obejmują łącznie najwyżej 2 cm w przypadku wad o podłużnym kształcie oraz 1 cm² w przypadku innych wad, lub
 - suche pęknięcia powierzchniowe, które obejmują najwyżej 1/8 łącznej powierzchni,
- lekko uszkodzona szypułka.

(iii) *klasa II*

Do tej klasy zalicza się paprykę słodką, która nie kwalifikuje się do wyższych klas, ale spełnia określone powyżej wymagania minimalne.

Dopuszczalne są następujące wady, pod warunkiem że papryka słodka zachowuje swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości oraz prezentacji:

- wady kształtu,
- osrebrzenie lub uszkodzenie spowodowane przez wciornastki, które obejmuje najwyżej 2/3 łącznej powierzchni,
- wady skórki, takie jak:
 - wgłębienia, zadrapania, zgorzel słoneczna, odgniecenia i zabliźnione uszkodzenia, które obejmują łącznie najwyżej 4 cm w przypadku wad o podłużnym kształcie oraz 2,5 cm² w przypadku innych wad, lub
 - suche pęknięcia powierzchniowe, które obejmują najwyżej 1/4 łącznej powierzchni,
- uszkodzenie wierzchołka nie większe niż 1 cm²,
- zwiędnięcie nieprzekraczające 1/3 powierzchni,
- uszkodzona szypułka i kielich, pod warunkiem że miąższ wokół nich jest nienaruszony.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie maksymalnej średnicy przekroju poprzecznego lub masy. Aby zapewnić jednorodność pod względem wielkości, różnice wielkości produktów w tym samym opakowaniu nie przekraczają:

- a) w przypadku gdy wielkość słodkiej papryki określa się na podstawie średnicy:
 - 20 mm,
- b) w przypadku gdy wielkość słodkiej papryki określa się na podstawie masy:
 - 30 g, jeżeli najcięższa sztuka waży 180 g lub mniej,
 - 80 g, jeżeli najlżejsza sztuka waży więcej niż 180 g, ale mniej niż 260,
 - brak limitów, jeżeli najlżejsza sztuka 260 g lub więcej.

Papryka słodka typu wydłużonego powinna być dostatecznie jednorodna pod względem długości.

Jednorodność pod względem wielkości nie jest obowiązkowa dla klasy II.

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) *klasa ekstra*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 5 % liczby lub masy papryki słodkiej niespełniającej wymagań tej klasy, lecz spełniającej wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) *klasa I*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 10 % liczby lub masy papryki słodkiej niespełniającej wymagań tej klasy, lecz spełniającej wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

(iii) *klasa II*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 10 % liczby lub masy papryki słodkiej niespełniającej wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości): dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy papryki słodkiej niespełniającej wymagań dotyczących wielkości.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie paprykę słodką tego samego pochodzenia, odmiany lub typu handlowego, jakości i wielkości (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości) oraz – w przypadku klasy ekstra i klasy I – o takim samym stopniu dojrzałości i wybarwienia.

Jednakże mieszanki papryki słodkiej różnych typów handlowych lub barw wyraźnie różniących się między sobą mogą być pakowane razem w opakowaniu, pod warunkiem że są jednorodne pod względem jakości, i w obrębie każdego typu handlowego lub barwy są jednorodne pod względem pochodzenia. Jednorodność pod względem wielkości nie jest wymagana.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Papryka słodka musi być pakowana w sposób, który zapewni należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Nalepki przyklejane bezpośrednio na produktach nie powinny po zdjęciu pozostawiać widocznych śladów kleju ani powodować uszkodzeń skórki. Informacje naniesione laserem na pojedynczych owocach nie powinny prowadzić do uszkodzeń miąższu lub skórki.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽³⁴⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwały oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

— dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,

⁽³⁴⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „papryka słodka”, jeśli zawartość nie jest widoczna z zewnątrz,
- „mieszanka papryki słodkiej” lub równoważne określenie, w przypadku mieszanki wyraźnie różniących się typów handlowych lub barw papryki słodkiej. Jeśli produkt nie jest widoczny z zewnątrz, należy podać typy handlowe lub barwy oraz ilość każdego z produktów w opakowaniu.

C. Pochodzenie produktu

Państwo pochodzenia ⁽³⁵⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.

W przypadku mieszanki wyraźnie różniących się typów handlowych lub barw papryki słodkiej różnego pochodzenia, wymagane jest umieszczenie oznaczenia każdego państwa pochodzenia przy odnośnej nazwie typu handlowego lub barwy.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa,
- wielkość (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości) wyrażona jako minimalna i maksymalna średnica lub minimalna i maksymalna masa,
- liczba sztuk (nieobowiązkowo),
- „ostra” lub równoważne określenie, w stosownych przypadkach.

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

CZĘŚĆ 9: NORMA HANDLOWA DLA WINOGRON STOŁOWYCH

I. DEFINICJA PRODUKTU

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych winogron stołowych pochodzących od gatunku *Vitis vinifera* L., które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem winogron stołowych przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla winogron stołowych, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, grona i poszczególne jagody muszą być:

- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- praktycznie wolne od szkodników,

⁽³⁵⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

- praktycznie wolne od uszkodzeń spowodowanych przez szkodniki,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

Ponadto poszczególne jagody muszą być:

- całe,
- prawidłowo wykształcone,
- prawidłowo rozwinięte.

Przebarwienia spowodowane przez słońce nie stanowią wady.

Stopień rozwoju oraz stan winogron stołowych muszą umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Wymagania dotyczące dojrzałości

Zawartość ekstraktu refraktometrycznego w soku ⁽³⁶⁾ wynosi co najmniej:

- 12° Brix dla odmian Alphonse Lavallée, Cardinal oraz Victoria,
- 13° Brix dla wszystkich innych odmian pestkowych,
- 14° Brix dla wszystkich odmian bezpestkowych.

Dodatkowo wszystkie odmiany muszą charakteryzować się zadowalającym stosunkiem ilości cukrów do kwasów.

C. Klasyfikacja

Winogrona stołowe klasyfikowane są w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Winogrona stołowe w tej klasie muszą być najwyższej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany, uwzględniając region, z którego pochodzą.

Poszczególne jagody muszą być jędrne, mocno osadzone, równomiernie rozmieszczone w gronie i posiadać praktycznie nienaruszony charakterystyczny nalot.

Muszą być wolne od wszelkich wad, z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie mają one wpływu na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości oraz prezentację w opakowaniu.

(ii) klasa I

Winogrona stołowe w tej klasie muszą być dobrej jakości. Muszą być charakterystyczne dla danej odmiany, uwzględniając region, z którego pochodzą.

Poszczególne jagody muszą być jędrne, mocno osadzone i posiadać możliwie nienaruszony charakterystyczny nalot. Ich rozmieszczenie może być mniej równomierne niż w przypadku winogron klasy ekstra.

Mogą jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu,
- nieznaczne wady wybarwienia,
- bardzo nieznaczne odparzenia samej skórki spowodowane działaniem słońca.

⁽³⁶⁾ Obliczenia zgodne z wytycznymi OECD na temat obiektywnych testów dostępne na stronie: <http://www.oecd.org/agriculture/fruit-vegetables/publications>.

(iii) *klasa II*

Do tej klasy zalicza się winogrona stołowe, które nie kwalifikują się do wyższych klas, ale spełniają określone powyżej wymagania minimalne.

Grona mogą wykazywać nieznaczne wady kształtu, stopnia rozwoju i wybarwienia, pod warunkiem że nie wpływają one niekorzystnie na podstawowe cechy charakterystyczne produktu danej odmiany, uwzględniając region, z którego pochodzą.

Poszczególne jagody muszą być wystarczająco jędrne i wystarczająco mocno osadzone oraz o ile to możliwe, nadal posiadać charakterystyczny nalot. Ich rozmieszczenie może być mniej równomierne niż w przypadku winogron klasy I.

Dopuszczalne są następujące wady, pod warunkiem że winogrona stołowe zachowują swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości oraz prezentacji:

- wady kształtu,
- wady wybarwienia,
- nieznaczne odparzenia samej skórki spowodowane działaniem słońca,
- nieznaczne odgniecenia,
- nieznaczne wady skórki.

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie masy grona.

Masa minimalna grona wynosi 75 g. Powyższy przepis nie dotyczy opakowań stanowiących pojedyncze porcje.

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) *klasa ekstra*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 5 % masy gron niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) *klasa I*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % masy gron niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

W uzupełnieniu do tych tolerancji maksymalnie 10 % masy mogą stanowić jagody luzem, tj. jagody oddzielone od gron/kiści, pod warunkiem że owoce są zdrowe i nieuszkodzone.

(iii) *klasa II*

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % masy gron niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

W uzupełnieniu do tych tolerancji maksymalnie 10 % masy mogą stanowić jagody luzem, tj. jagody oddzielone od gron/kiści, pod warunkiem że owoce są zdrowe i nieuszkodzone.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas: dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % masy gron niespełniających wymagań dotyczących wielkości. W każdym opakowaniu detalicznym dopuszcza się występowanie jednego grona o masie poniżej 75 g, w celu dostosowania masy, o ile spełnia ono wszystkie pozostałe wymagania wymienionej klasy.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować jedynie grona tego samego pochodzenia, odmiany, jakości i stopnia dojrzałości.

W przypadku klasy ekstra grona muszą być mniej więcej jednorodne pod względem wielkości i wybarwienia.

Dopuszcza się jednak mieszanie w jednym opakowaniu winogron stołowych różnych odmian wyraźnie różniących się między sobą, pod warunkiem że są one jednorodne pod względem jakości i – dla każdej odmiany – pochodzenia.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Winogrona stołowe muszą być pakowane w sposób, który zapewni należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się stosowanie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że nadruki lub etykiety zostały wykonane przy użyciu nietoksycznego tuszu lub kleju.

Nalepki przyklejane bezpośrednio na produktach nie powinny po zdjęciu pozostawiać widocznych śladów kleju ani powodować uszkodzeń skórki.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych, jakkolwiek dopuszczalne jest pozostawienie przy łodydze grona fragmentu łązy winorośli nie dłuższej niż 5 cm jako szczególnej formy prezentacji.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽³⁷⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwały oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „winogrona stołowe”, jeśli zawartość nie jest widoczna z zewnątrz,
- nazwa odmiany. W przypadku mieszanki wyraźnie różniących się odmian winogron stołowych, nazwy poszczególnych odmian.

⁽³⁷⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

C. Pochodzenie produktu

- Państwo pochodzenia ⁽³⁸⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.
- W przypadku mieszanek wyraźnie różniących się odmian winogron stołowych różnego pochodzenia, wymagane jest umieszczenie oznaczenia każdego państwa pochodzenia przy danych nazwach odmian.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa,
- „grona o masie poniżej 75 g stanowiące pojedyncze porcje”, w odpowiednich przypadkach.

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.

CZĘŚĆ 10: NORMA HANDLOWA DLA POMIDORÓW**I. DEFINICJA PRODUKTU**

Niniejszą normę stosuje się do odmian uprawnych pomidorów pochodzących od *Solanum lycopersicum* L., które są dostarczane konsumentowi świeże, z wyłączeniem pomidorów przeznaczonych do przetwórstwa przemysłowego.

Pomidory mogą być klasyfikowane w czterech typach handlowych:

- „okrągłe”,
- „żebrowane”,
- „podłużne” lub „wydłużone”,
- „wiśniowe/koktajlowe” (miniaturowe odmiany) wszelkich kształtów.

II. PRZEPISY DOTYCZĄCE JAKOŚCI

Celem normy jest określenie wymagań jakościowych dla pomidorów, po ich przygotowaniu i zapakowaniu.

Na etapach następujących po wysyłce produkty mogą jednak wykazywać w stosunku do wymagań normy:

- nieznaczne obniżenie świeżości i jędrności,
- dla produktów innych niż produkty klasy ekstra – niewielkie objawy zepsucia w związku z ich rozwojem i tendencją do psucia się.

A. Wymagania minimalne

We wszystkich klasach, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dla danej klasy i dopuszczalnych tolerancji, pomidory muszą być:

- całe,
- zdrowe; wyklucza się produkty z objawami gnicia lub zepsucia, które czynią je niezdatnymi do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych,
- o świeżym wyglądzie,
- praktycznie wolne od szkodników,
- wolne od uszkodzeń miąższu spowodowanych przez szkodniki,
- wolne od nadmiernego zawilgocenia zewnętrznego,
- wolne od jakichkolwiek obcych zapachów lub smaków.

⁽³⁸⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

W przypadku pomidorów na gałązkach szypułki muszą być świeże, zdrowe, czyste i wolne od wszelkich liści i jakichkolwiek widocznych substancji obcych.

Stopień rozwoju oraz stan pomidorów muszą umożliwiać im:

- wytrzymanie transportu i przeładunku, oraz
- dotarcie do miejsca przeznaczenia w zadowalającym stanie.

B. Wymagania dotyczące dojrzałości

Stopień rozwoju i dojrzałości pomidorów musi umożliwiać im kontynuowanie procesu dojrzewania oraz osiągnięcie wymaganego stopnia dojrzałości.

C. Klasyfikacja

Pomidory są klasyfikowane w trzech klasach określonych poniżej:

(i) klasa ekstra

Pomidory w tej klasie muszą być najwyższej jakości. Muszą być wystarczająco jędrne i charakterystyczne dla danej odmiany.

Nie mogą one mieć „zielonych piątek” ani innych wad z wyjątkiem bardzo nieznacznych wad powierzchniowych, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu.

(ii) klasa I

Pomidory w tej klasie muszą być dobrej jakości. Muszą być wystarczająco jędrne i charakterystyczne dla danej odmiany.

Nie mogą one mieć pęknięć i widocznych „zielonych piątek”.

Mogą jednak posiadać następujące nieznaczne wady, pod warunkiem że nie wpływają one na ogólny wygląd produktu, jego jakość, utrzymanie jakości i prezentację w opakowaniu:

- nieznaczna wada kształtu i rozwoju,
- nieznaczne wady wybarwienia,
- nieznaczne wady skórki,
- bardzo nieznaczne odgniecenia.

Pomidory „żebrowane” mogą wykazywać ponadto:

- zablźnione pęknięcia nie dłuższe niż 1 cm,
- niezbyt duże wypukłości,
- małą nieskorkowaciałą narośl,
- skorkowacenie blizny kielichowej o powierzchni do 1 cm²,
- delikatną bliznę słupkową o wydłużonym kształcie (przypominającą szew), ale nie dłuższą niż dwie trzecie największej średnicy owocu.

(iii) klasa II

Do tej klasy zalicza się pomidory, które nie kwalifikują się do wyższych klas, ale spełniają określone powyżej wymagania minimalne.

Pomidory muszą być wystarczająco jędrne (ale mogą być mniej jędrne niż pomidory klasy I) i nie mogą mieć niezablźnionych pęknięć.

Dopuszczalne są następujące wady, pod warunkiem że pomidory zachowują swoje podstawowe cechy pod względem jakości, utrzymania jakości oraz prezentacji:

- wady kształtu i rozwoju,
- wady wybarwienia,
- wady skórki lub odgniecenia, pod warunkiem że owoc nie jest poważnie uszkodzony,
- zablźnione pęknięcia nie dłuższe niż 3 cm dla pomidorów okrągłych, żebrowanych lub podłużnych.

Pomidory „żebrowane” mogą wykazywać ponadto:

- większe wypukłości niż dopuszczono w klasie I, ale bez zniekształceń,
- narośl,
- skorkowacenie blizny kielichowej o powierzchni do 2 cm²,
- delikatną bliznę słupkową o wydłużonym kształcie (przypominającą szew).

III. PRZEPISY DOTYCZĄCE WIELKOŚCI

Wielkość określa się na podstawie maksymalnej średnicy przekroju poprzecznego, masy lub liczby sztuk.

Następujące przepisy nie mają zastosowania do pomidorów na gałązkach i są nieobowiązkowe dla:

- pomidorów wiśniowych i koktajlowych o średnicy poniżej 40 mm,
- pomidorów żebrowanych o nieregularnych kształtach, oraz
- klasy II.

Aby zapewnić jednorodność pod względem wielkości, różnice wielkości produktów w tym samym opakowaniu nie przekraczają:

- a) w przypadku gdy wielkość pomidorów określa się na podstawie średnicy:
- 10 mm, jeśli średnica najmniejszego owocu (jak podano na opakowaniu) wynosi poniżej 50 mm,
 - 15 mm, jeśli średnica najmniejszego owocu (jak podano na opakowaniu) wynosi między 50 a 70 mm,
 - 20 mm, jeśli średnica najmniejszego owocu (jak podano na opakowaniu) wynosi między 70 a 100 mm,
 - nie istnieją żadne ograniczenia różnic w średnicy dla owoców o średnicy równej co najmniej 100 mm.

W przypadku stosowania kodów wielkości, należy przestrzegać kodów i przedziałów podanych w poniższej tabeli.

Kod wielkości	Średnica (mm)
0	≤ 20
1	> 20 ≤ 25
2	> 25 ≤ 30
3	> 30 ≤ 35
4	> 35 ≤ 40
5	> 40 ≤ 47
6	> 47 ≤ 57
7	> 57 ≤ 67
8	> 67 ≤ 82
9	> 82 ≤ 102
10	> 102

- b) W przypadku pomidorów, których wielkość określa się na podstawie masy lub liczby sztuk, różnica w wielkości powinna być zgodna z różnicą wskazaną w lit. a).

IV. PRZEPISY DOTYCZĄCE TOLERANCJI

Na wszystkich etapach obrotu w każdej partii dopuszcza się tolerancję w odniesieniu do jakości i wielkości dla produktów niespełniających wymagań wskazanej klasy.

A. Tolerancje dotyczące jakości

(i) klasa ekstra

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 5 % liczby lub masy pomidorów niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy I. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 0,5 % łącznie mogą stanowić produkty spełniające wymagania jakościowe klasy II.

(ii) klasa I

Dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy pomidorów niespełniających wymagań tej klasy, lecz spełniających wymagania klasy II. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 1 % łącznie mogą stanowić produkty niespełniające wymagań jakościowych klasy II ani wymagań minimalnych lub produkty z objawami zepsucia.

W przypadku pomidorów na gałązkach dopuszcza się 5 % liczby lub masy pomidorów oderwanych od gałązki.

(iii) klasa II

Dopuszczalna jest łączna tolerancja 10 % liczby lub masy pomidorów niespełniających wymagań tej klasy ani wymagań minimalnych. W ramach tej tolerancji nie więcej niż 2 % łącznie mogą stanowić produkty z objawami zepsucia.

W przypadku pomidorów na gałązkach dopuszcza się 10 % liczby lub masy pomidorów oderwanych od gałązki.

B. Tolerancje dotyczące wielkości

Dla wszystkich klas: dopuszczalna jest łączna tolerancja wynosząca 10 % liczby lub masy pomidorów niespełniających wymagań dotyczących wielkości.

V. PRZEPISY DOTYCZĄCE PREZENTACJI

A. Jednorodność

Zawartość każdego opakowania musi być jednorodna i obejmować wyłącznie pomidory tego samego pochodzenia, odmiany lub typu handlowego, jakości i wielkości (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości).

Stopień dojrzałości i wybarwienie pomidorów klasy ekstra i klasy I muszą być praktycznie jednorodne. Ponadto długość pomidorów „podłużnych” powinna być wystarczająco jednorodna.

Jednakże mieszanki pomidorów różnych barw, odmian lub typów handlowych wyraźnie różniących się między sobą mogą być pakowane razem w opakowaniu, pod warunkiem że są jednorodne pod względem jakości i w obrębie każdej barwy, odmiany lub typu handlowego są jednorodne pod względem pochodzenia. Jednorodność pod względem wielkości nie jest wymagana.

Widoczna część zawartości opakowania musi być reprezentatywna dla całej zawartości.

B. Pakowanie

Pomidory muszą być pakowane w sposób, który zapewni należyłą ochronę produktu.

Materiały stosowane wewnątrz opakowania muszą być czyste i takiej jakości, która pozwala uniknąć jakichkolwiek, zewnętrznych lub wewnętrznych, uszkodzeń produktu. Dopuszcza się użycie materiałów, w szczególności papieru lub pieczętek, ze specyfikacją handlową, pod warunkiem że druk lub etykiety zostały wykonane z nietoksycznego tuszu lub kleju.

Nalepki przyklejane bezpośrednio na produktach nie powinny po zdjęciu pozostawiać widocznych śladów kleju ani powodować uszkodzeń skórki. Informacje naniesione laserem na pojedynczych owocach nie powinny prowadzić do uszkodzeń miąższu lub skórki.

Opakowania muszą być wolne od wszelkich substancji obcych.

VI. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZNAKOWANIA

Na każdym opakowaniu ⁽³⁹⁾ należy umieścić następujące informacje, zamieszczone po tej samej stronie, w sposób czytelny, trwały oraz widoczny z zewnątrz.

A. Identyfikacja

Nazwa i adres pakującego lub wysyłającego (np. ulica/miasto/region/kod pocztowy i państwo, jeśli różne od państwa pochodzenia).

Zapis ten można zastąpić:

- dla wszystkich opakowań z wyjątkiem produktów paczkowanych – oficjalnie wydanym lub zatwierdzonym oznaczeniem kodowym identyfikującym pakującego lub wysyłającego, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „pakujący lub wysyłający” (lub odpowiednich skrótów). Oznaczenie kodowe musi być poprzedzone kodem ISO 3166 (alfa) państwa/obszaru państwa uznającego, jeżeli nie jest to państwo pochodzenia,
- wyłącznie dla produktów paczkowanych – nazwą i adresem sprzedającego z siedzibą w Unii, umieszczonym w bliskim sąsiedztwie określenia „zapakowane dla:” lub zapisem równoznacznym. W takim przypadku etykieta zawiera również oznaczenie kodowe identyfikujące pakującego lub wysyłającego. Sprzedawca udostępnia wszystkie informacje dotyczące znaczenia tego kodu uznane przez służby kontrolne za niezbędne.

B. Rodzaj produktu

- „pomidory” lub „pomidory na gałązkach” oraz ich typ handlowy, lub „pomidory wiśniowe/koktajlowe” lub „pomidory wiśniowe/koktajlowe na gałązkach” lub równoważne określenie dla innych miniaturowych odmian, jeżeli zawartość nie jest widoczna z zewnątrz,
- „mieszanka pomidorów” lub równoważne określenie, w przypadku mieszanki pomidorów wyraźnie różniących się odmian, typów handlowych lub barw. Jeśli produkt nie jest widoczny z zewnątrz – należy podać barwy, odmiany lub typy handlowe i ilość każdego z produktów w opakowaniu,
- nazwa odmiany (nieobowiązkowo).

C. Pochodzenie produktu

Państwo pochodzenia ⁽⁴⁰⁾ oraz, nieobowiązkowo, region uprawy lub krajowa, regionalna lub lokalna nazwa miejsca pochodzenia.

W przypadku mieszanki pomidorów wyraźnie różniących się barw, odmian lub typów handlowych różnego pochodzenia, wymagane jest umieszczenie oznaczenia każdego państwa pochodzenia przy odnośnej nazwie barwy, odmiany lub typu handlowego.

D. Specyfikacje handlowe

- klasa,
- wielkość (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości) wyrażona jako:
 - minimalna i maksymalna średnica, lub
 - minimalna i maksymalna masa, lub
 - kod wielkości określony w sekcji III, lub
 - liczba, po której podaje się minimalne i maksymalne rozmiary.

⁽³⁹⁾ Te przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do opakowań detalicznych prezentowanych jako część większego opakowania. Stosuje się je jednak do opakowań detalicznych prezentowanych osobno.

⁽⁴⁰⁾ Należy podać pełną nazwę lub nazwę potoczną.

E. Znak kontroli urzędowej (nieobowiązkowo)

Opakowania nie muszą zawierać szczegółowych informacji wymienionych w akapicie pierwszym, jeśli zawierają wyłącznie opakowania detaliczne wyraźnie widoczne z zewnątrz i zawierające te informacje. Opakowania te nie mogą zawierać żadnych oznaczeń, które mogłyby wprowadzać w błąd. Jeśli opakowania znajdują się na paletach, szczegółowe informacje powinny być podane na etykietach umieszczonych w widocznym miejscu, co najmniej z dwóch stron palety.”

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2019/429**z dnia 11 stycznia 2019 r.****uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/821 w odniesieniu do metodyki i kryteriów oceny oraz uznawania systemów należytej staranności w łańcuchu dostaw cyny, tantalumu, wolframu i złota**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/821 z dnia 17 maja 2017 r. ustanawiające obowiązki w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw unijnych importerów cyny, tantalumu i wolframu, ich rud oraz złota pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Naturalne surowce mineralne mają ogromny potencjał wspierania rozwoju, ale na obszarach dotkniętych konfliktami i obszarach wysokiego ryzyka mogą one przyczynić się do wybuchu lub kontynuacji konfliktów siłowych, niwecząc wysiłki na rzecz rozwoju, dobrego sprawowania władzy i praworządności. Zerwanie związku pomiędzy konfliktem a nielegalną eksploatacją minerałów na tych obszarach stanowi zasadniczy element zagwarantowania pokoju, rozwoju i stabilności.
- (2) W rozporządzeniu (UE) 2017/821 ustanowiono obowiązki w zakresie należytej staranności unijnych importerów cyny, tantalumu i wolframu, ich rud oraz złota, które to obowiązki będą miały zastosowanie od dnia 1 stycznia 2021 r. Celem rozporządzenia jest zapewnienie przejrzystości i pewności w odniesieniu do praktyk w zakresie dostaw, stosowanych przez unijnych importerów oraz huty i rafinerie pozyskujące surowce na obszarach dotkniętych konfliktami i obszarach wysokiego ryzyka.
- (3) Istnieją już dobrowolne systemy należytej staranności w łańcuchu dostaw, których cele są identyczne jak cele rozporządzenia (UE) 2017/821 lub do nich podobne. W rozporządzeniu (UE) 2017/821 przewidziano możliwość uznania przez Komisję systemów, które – pod warunkiem ich rzeczywistego wdrożenia przez unijnego importera minerałów lub metali – umożliwiają temu importerowi spełnienie wymogów wspomnianego rozporządzenia.
- (4) W związku z tym konieczne jest określenie metodyki i kryteriów, które Komisja będzie stosować, aby ustalić, czy powinna uznać dany system.
- (5) W motywie 14 rozporządzenia (UE) 2017/821 stwierdzono między innymi, że wymogi dotyczące systemu należytej staranności w łańcuchu dostaw powinny być zgodne z wytycznymi OECD dotyczącymi należytej staranności i spełniać wymogi proceduralne, takie jak zaangażowanie zainteresowanych stron, obecność mechanizmów rozpatrywania skarg i zdolność reakcji. W motywie tym stwierdzono również, że unijni importerzy zachowują indywidualną odpowiedzialność za wypełnianie obowiązków w zakresie należytej staranności niezależnie od tego, czy są oni objęci systemem należytej staranności w łańcuchu dostaw uznanym przez Komisję.
- (6) Wymogi przedstawione w rozporządzeniu (UE) 2017/821 są spójne z wytycznymi OECD. Aby zapewnić spójność również między niniejszym rozporządzeniem a pracami OECD, za podstawę metodyki i kryteriów Komisji dotyczących oceny i uznawania systemów należytej staranności w łańcuchu dostaw powinna służyć metodyka OECD dotycząca oceny zgodności programów branżowych z wytycznymi OECD dotyczącymi minerałów („metodyka OECD”).
- (7) W stosownych przypadkach przed zakończeniem prowadzonej przez Komisję oceny wniosków o uznanie systemów należy przeprowadzić konsultacje z sekretariatem OECD i umożliwić mu wydanie opinii na temat projektu sprawozdania i wstępnych wniosków.
- (8) Właściwe organy państw członkowskich są odpowiedzialne za stosowanie oraz skuteczne i jednolite wdrażanie rozporządzenia (UE) 2017/821 w całej Unii. Komisja powinna zatem dzielić się informacjami o wnioskach o uznanie systemów i o swoich ocenach tych wniosków z właściwymi organami państw członkowskich, aby umożliwić właściwym organom skuteczne uczestnictwo w ocenie Komisji.
- (9) W art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/821 określono, że Komisja ma uwzględniać poszczególne objęte systemem praktyki branżowe oraz przyjęte w nim oparte na analizie ryzyka podejście i metodę identyfikowania obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka, a także wyszczególnione wyniki ich zastosowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 130 z 19.5.2017, s. 1.

- (10) Niniejsze rozporządzenie nie obejmuje weryfikacji systemów, które zostały już uznane, ani wymogów dotyczących zmian wprowadzanych w systemach z czasem, kwestie te reguluje bowiem art. 8 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2017/821.
- (11) Unia powinna dążyć do współpracy w stosownych przypadkach z innymi jurysdykcjami, aby wspierać rozwój i wdrażanie systemów należytej staranności spójnych z wytycznymi OECD dotyczącymi należytej staranności,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się zasady dotyczące metodyki i kryteriów umożliwiających Komisji dokonanie oceny, czy systemy należytej staranności w łańcuchu dostaw cyny, tantalu, wolframu i złota ułatwiają spełnienie wymogów rozporządzenia (UE) 2017/821 przez podmioty gospodarcze i uznanie takich systemów na podstawie art. 8 tego rozporządzenia.
2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do systemów lub części systemów, które dotyczą metali i minerałów objętych zakresem stosowania rozporządzenia (UE) 2017/821 zgodnie z załącznikiem 1 do tego rozporządzenia.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje zawarte w rozporządzeniu (UE) 2017/821.

Stosuje się również następujące definicje:

- a) „system” oznacza „system należytej staranności w łańcuchu dostaw” lub „system należytej staranności”, zgodnie z definicją w art. 2 lit. m) rozporządzenia (UE) 2017/821;
- b) „wnioskodawca” oznacza podmiot, który przedłożył lub planuje przedłożyć wniosek o uznanie systemu;
- c) „właściciele systemu” oznaczają podmioty, o których mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/821;
- d) „podmioty gospodarcze objęte systemem” oznaczają osoby fizyczne lub prawne, które podlegają audytowi na podstawie wymogów systemu lub które są w inny sposób związane z systemem lub uczestniczą w nim w taki sposób, że oczekuje się od nich przestrzegania jego norm i polityki;
- e) „metodyka OECD” oznacza metodykę OECD dotyczącą oceny zgodności programów branżowych z wytycznymi OECD dotyczącymi minerałów wraz z załącznikiem do tej metodyki, którą opublikowano i oznaczono numerem OECD COM/DAF/INV/DCD/DAC(2018)1;
- f) „nadrzędne zasady należytej staranności” oznaczają zasady określone w sekcji A załącznika 1 do metodyki OECD;
- g) „wniosek powtórny” oznacza
- (i) wniosek dotyczący systemu będącego już przedmiotem co najmniej jednego złożonego wcześniej wniosku, który uznano za niedopuszczalny, odrzucono lub wycofano;
 - (ii) wniosek dotyczący systemu, którego uznanie Komisja wycofała;
- h) „ogólne warunki uznania systemu” oznaczają warunki określone w art. 4;
- i) „szczególne kryteria oceny” oznaczają kryteria określone w art. 5.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się, że pojęcie „program branżowy” stosowane w metodyce OECD ma takie samo znaczenie, jak pojęcie „system”.

Artykuł 3

Wymogi dotyczące wniosków i ich dopuszczalność

1. Właściciele systemów mogą przedkładać wnioski o uznanie przez Komisję opracowanych i nadzorowanych przez nich systemów zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Wnioski uznawane za dopuszczalne zawierają następujące informacje:
 - a) tożsamość wnioskodawcy;
 - b) imię i nazwisko oraz dane kontaktowe osoby, która będzie odpowiedzialna za ocenę i która będzie w związku z tym osobą odpowiedzialną za kontakty z Komisją;
 - c) opis celów systemu oraz określenie metali i minerałów objętych danym systemem, rodzajów podmiotów gospodarczych objętych systemem i części łańcucha wartości, w której działają te podmioty gospodarcze;
 - d) informacje dotyczące zakresu wniosku zawierające wyjaśnienie, czy dotyczy on szczególnej części systemu lub szczególnej części łańcucha wartości lub łańcucha dostaw;
 - e) dowód, że projekt polityki i norm systemu jest spójny z zasadami należytej staranności w łańcuchu dostaw określonymi w art. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) 2017/821, zgodnie z pięcioletnimi ramami przedstawionymi w załączniku 1 do wytycznych OECD;
 - f) wykaz podmiotów gospodarczych objętych systemem oraz innych podmiotów, które są członkami systemu lub są z nim powiązane w inny sposób;
 - g) wszelkie inne oceny danego systemu, jeżeli są dostępne, w tym oceny własne, oceny przeprowadzone przez właściwe organy innej jurysdykcji i oceny przeprowadzone przez podmiot zewnętrzny;
 - h) w stosownych przypadkach związek wniosku z jakimkolwiek wcześniejszym wnioskiem.
3. Wnioskodawcy mogą dołączyć do wniosku wszelkie inne informacje, która uznają za istotne.
4. W ciągu 45 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku Komisja stwierdza, czy wniosek jest dopuszczalny, i informuje o tym wnioskodawcę.
5. Jeżeli Komisja uzna, że przedstawiono dowód, o którym mowa w ust. 2 lit. e), ale nie przedstawiono innych informacji, o których mowa w ust. 2, informuje o tym wnioskodawcę w odpowiednim czasie oraz w każdym razie przed upływem terminu ustanowionego w ust. 4 i wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w ciągu 30 dni kalendarzowych.
6. Jeżeli Komisja uzna, że nie przedstawiono dowodu, o którym mowa w ust. 2 lit. e), lub jeżeli wnioskodawca nie uzupełni wniosku przed upływem terminu ustanowionego na podstawie ust. 5, Komisja stwierdza niedopuszczalność wniosku i powiadamia o tym wnioskodawcę oraz nie przystępuje do dalszej oceny wniosku.
7. Przedkładając wniosek, właściciele systemu zgadzają się na poddanie systemu ocenie, o której mowa w niniejszym rozporządzeniu. Wnioskodawcy mogą jednak wycofać swój wniosek w dowolnym momencie.

Artykuł 4

Ogólne warunki uznania równoważności

1. System uznaje się za równoważny w przypadku, gdy nadrzędne zasady należytej staranności systemu, jego wymogi dla podmiotów gospodarczych objętych systemem i szczególne obowiązki dotyczące samego systemu są zgodne z mającymi zastosowanie wymogami rozporządzenia (UE) 2017/821.
2. Wymogi zawarte w ust. 1 uważa się za spełnione wówczas, gdy w oparciu o swoją ocenę wszystkich mających zastosowanie szczególnych kryteriów, dotyczących zarówno polityki i norm systemu, jak i realizacji tych elementów w ramach systemu, Komisja uzna, że spełnione są warunki pozwalające ocenić system jako „całkowicie zgodny” na podstawie sekcji 4 metodyki OECD.

Artykuł 5

Szczególne kryteria oceny

1. Komisja ocenia system według mających zastosowanie szczególnych kryteriów określonych w załączniku 1 do metodyki OECD, zgodnie z art. 6, 7 i 8.

2. W odniesieniu do każdej pojedynczej oceny Komisja określa istotność każdego ze szczególnych kryteriów zawartych w załączniku 1 do metodyki OECD, biorąc pod uwagę charakter, zakres i szczególne właściwości poddawanego ocenie systemu. Komisja rozważa w tym celu możliwość zastosowania szczególnych kryteriów przedstawionych w załączniku 1 do metodyki OECD. Komisja może również rozważyć odstępstwo od szczególnych kryteriów zawartych w załączniku 1 do metodyki OECD, jeżeli konieczne jest zapewnienie, by ocena odpowiadała zakresowi stosowania i wymogom rozporządzenia (UE) 2017/821 między innymi w odniesieniu do rodzaju podmiotów, które podlegają obowiązkowi określonym w tym rozporządzeniu.

Artykuł 6

Uzupełnienie informacji zawartych we wniosku w celu umożliwienia oceny szczególnych kryteriów

1. W stosownych przypadkach Komisja uzupełnia informacje zawarte w dopuszczalnych wnioskach, aby być w stanie dokonać oceny mających zastosowanie szczególnych kryteriów na podstawie art. 5 ust. 2. Działanie to może obejmować w szczególności:

- a) przeglądy dokumentów, które Komisja uważa za istotne, takich jak regulaminy systemu lub równoważne dokumenty oraz inne dokumenty dotyczące polityki; zakres uprawnień właściwych komitetów działających w ramach systemu; sprawozdania z audytu podmiotów gospodarczych objętych systemem; sprawozdania ekspertów i istotnych zainteresowanych stron; wszelkie inne oceny danego systemu, w tym oceny własne, oceny przeprowadzone przez właściwe organy innej właściwości i oceny przeprowadzone przez podmioty zewnętrzne; oraz wszelkie inne istotne informacje dotyczące zarządzania systemem;
- b) rozmowy z przedstawicielami systemu, kierownictwem podmiotów gospodarczych objętych systemem, audytorami i innymi istotnymi zainteresowanymi stronami;
- c) udział w przeprowadzanych przez podmiot zewnętrzny audytach oceniających podmioty gospodarcze objęte systemem pod względem zgodności z wymogami danego systemu i obserwacja tych audytów oraz ocena odpowiednich sprawozdań z audytu.

2. Przy wdrażaniu przepisów ust. 1 Komisja może zażądać od wnioskodawcy przedłożenia wszelkich dodatkowych informacji lub wszelkiej dodatkowej dokumentacji oraz ułatwienia rozmów i udziału w audytach przeprowadzanych przez podmioty zewnętrzne.

3. Komisja określa, jakie dodatkowe informacje są konieczne, aby możliwe było przeprowadzenie przez Komisję oceny wszystkich mających zastosowanie szczególnych kryteriów. Komisja może przeanalizować w tym celu wytyczne zawarte w sekcji 2 metodyki OECD.

Artykuł 7

Metodyka oceny pod kątem szczególnych kryteriów

1. Ocena pod kątem każdego mającego zastosowanie szczególnego kryterium obejmuje zarówno projekt polityki i norm systemu, jak i wdrażanie tych elementów w ramach systemu, zgodnie z sekcją 3.2 metodyki OECD.

2. Komisja określa, czy system jest „całkowicie zgodny”, „częściowo zgodny” czy „niezgodny” z wszystkimi mającymi zastosowanie szczególnymi kryteriami zgodnie z sekcją 3.2 metodyki OECD.

3. Ocena pod kątem mających zastosowanie szczególnych kryteriów nie obejmuje żadnych potencjalnych polityk, norm, działań ani żadnych innych aspektów systemu, które nie są związane z należyłą starannością w łańcuchach dostaw metali i minerałów objętych rozporządzeniem (UE) 2017/821; ocena ta nie obejmuje również polityki oraz innych informacji dotyczących przedsiębiorstw, które nie są objęte zakresem stosowania tego rozporządzenia, chyba że we wniosku wyraźnie zawarto taką prośbę, a Komisja wyraziła na nią zgodę.

4. Podczas oceny wniosku Komisja może wziąć pod uwagę każdą potencjalnie istotną ocenę systemu przeprowadzoną przez wiarygodne podmioty zewnętrzne, nawet wówczas, gdy takich ocen nie uwzględniono we wniosku.

5. Ocena pod kątem mających zastosowanie szczególnych kryteriów, w przypadku których system opiera się w pełni lub częściowo na polityce, normach i działaniach innego systemu lub podobnego podmiotu będącego stroną zewnętrzną w stosunku do wnioskodawcy, obejmuje sprawdzenie:

- a) czy w ramach systemu przeprowadzono wiarygodną ocenę takich podmiotów oraz sposobu, w jaki z biegiem czasu zapewnia się lub będzie zapewniać się adekwatność i aktualność takich ocen, oraz
- b) czy takie podmioty stanowią systemy uznane za równoważne na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Sprawozdanie z oceny

1. Komisja przygotowuje sprawozdanie, w którym przedstawia ocenę tego, czy dany system spełnia ogólne warunki uznania i mające zastosowanie szczególne kryteria. Sprawozdanie sporządza się zgodnie z ust. 2, 3 i 4.
2. Projekt sprawozdania przekazuje się wnioskodawcy, któremu przysługuje 15 dni kalendarzowych na przedstawienie swoich uwag.
3. Po rozważeniu wszelkich uwag przedstawionych przez wnioskodawcę Komisja przeprowadza w stosownych przypadkach konsultacje z sekretariatem OECD dotyczące projektu sprawozdania oraz może przedstawić mu wszelkie dokumenty załączone do zgłoszenia, konieczne, aby sekretariat OECD mógł wydać swoją opinię. Komisja zwraca się do sekretariatu OECD o przedłożenie opinii w terminie 30 dni kalendarzowych. Opinia ta dotyczy zwłaszcza oceny ogólnych warunków uznania systemu i szczególnych kryteriów.
4. Komisja sporządza ostateczne sprawozdanie nie później niż dziewięć miesięcy po uznaniu wniosku za dopuszczalny zgodnie z art. 3, chyba że powiadomiła wnioskodawcę z wyprzedzeniem o sporządzeniu sprawozdania w późniejszym terminie.

Artykuł 9

Proces następujący po ustaleniach dotyczących ogólnych warunków uznania systemu

1. Jeżeli na podstawie metodyki oceny określonej w niniejszym rozporządzeniu Komisja uzna, że spełnione są ogólne warunki uznania równoważności, Komisja postępuje zgodnie z procedurą przedstawioną w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/821.
2. Jeżeli Komisja uzna, że ogólne warunki uznania równoważności określone w art. 4 nie są spełnione, powiadamia o tym wnioskodawcę i właściwe organy państw członkowskich oraz przekazuje wnioskodawcy kopię ostatecznego sprawozdania z oceny, o którym mowa w art. 8 ust. 1.

Artykuł 10

Wnioski powtórne

1. Wniosek powtórny można przedłożyć najwcześniej po upływie dwunastu miesięcy od powiadomienia, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lub w art. 3 ust. 6, lub od wycofania wniosku.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 wniosek powtórny dotyczący tego samego systemu można przedłożyć po upływie trzech miesięcy od powiadomień, o których mowa w ust. 1, jeżeli do spełnienia ogólnych warunków uznania równoważności określonych w art. 4 wystarczy wyższa ocena w odniesieniu do mniej niż 10 % mających zastosowanie szczególnych kryteriów.
3. We wnioskach powtórnych przedstawia się wszystkie informacje, o których mowa w art. 3 ust. 2, nawet w przypadku, gdy część tych informacji zawarto już we wcześniejszych wnioskach.
4. Poza informacjami, o których mowa w art. 3 ust. 2, wniosek powtórny dotyczący systemu będącego przedmiotem wcześniejszego, odrzuconego wniosku zawiera szczegółowe informacje na temat wszystkich środków wdrożonych w odniesieniu do szczególnych kryteriów, których w swojej ocenie ostatecznego wniosku Komisja nie uznała za „całkowicie zgodne”.

Artykuł 11

Działania podejmowane na podstawie art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia (UE) 2017/821

1. Przy stosowaniu art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia (UE) 2017/821 Komisja podejmuje kroki określone w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.
2. Jeżeli Komisja stwierdzi niedoskonałości w uznanym systemie, powiadamia o tym właściciela systemu i wyznacza mu termin na podjęcie działań naprawczych wynoszący od trzech do sześciu miesięcy. Komisja może wydłużyć ten termin, biorąc pod uwagę charakter niedoskonałości.

3. Właściciel systemu powiadamia Komisję o działaniach naprawczych podjętych w terminie wyznaczonym na podstawie ust. 2. Powiadomienie to zawiera udokumentowane dowody podjęcia takich działań naprawczych.
4. Komisja nie może wszcząć procedury cofnięcia uznania systemu, o której mowa w art. 8 ust. 7 akapit drugi rozporządzenia (UE) 2017/821, przed upływem terminu wyznaczonego na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 12

Przejrzystość i poufność

1. Komisja tworzy rejestr systemów, które uznała za równoważne, i udostępnia go publicznie. Komisja zapewnia terminowe aktualizowanie rejestru przy każdym uznaniu równoważności systemu lub cofnięciu uznania.
2. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 8 ust. 1, udostępnia się publicznie w przypadku, gdy Komisja uznaje równoważność systemu. Opinię na temat projektu sprawozdania przedstawioną przez sekretariat OECD również udostępnia się publicznie, chyba że sekretariat OECD zwróci się z wnioskiem o zachowanie poufności jego opinii.
3. Komisja zapewnia, aby wszelkie informacje określone jako poufne przez Komisję, wnioskodawcę lub jakąkolwiek osobę fizyczną lub prawną, która uczestniczyła w ocenie na podstawie niniejszego rozporządzenia, traktowano zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.

Artykuł 13

Współpraca i wsparcie

1. Wnioskodawcy zapewniają Komisji dostęp do wszystkich informacji, które Komisja uzna za niezbędne do przeprowadzenia oceny szczególnych kryteriów, w tym poprzez ułatwianie rozmów z podmiotami gospodarczymi korzystającymi z systemu i udział w audytach przeprowadzanych przez podmioty zewnętrzne.
2. Komisja kończy lub zawiesza przeprowadzanie oceny w przypadku, gdy wnioskodawca nie spełnia przepisów ust. 1, i powiadamia o tym wnioskodawcę. W powiadomieniu wskazuje się powody, dla których Komisja zakończyła lub zawiesiła przeprowadzanie oceny. W przypadku zakończenia lub zawieszenia przez Komisję przeprowadzania oceny właściciel systemu może przedłożyć wniosek powtórny nie wcześniej niż po upływie dwunastu miesięcy od daty powiadomienia.
3. Komisja udostępnia informacje właściwym organom państw członkowskich wyznaczonym na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/821, aby umożliwić im skuteczne uczestnictwo w swojej ocenie przeprowadzanej na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz wypełnienie ich obowiązków dotyczących skutecznego i jednolitego wdrażania rozporządzenia (UE) 2017/821.

Komisja w szczególności:

- a) przekazuje właściwym organom państw członkowskich informacje na temat właścicieli systemu, który przedłożył wniosek o uznanie systemu na podstawie art. 3, i wzywa te organy do przedłożenia wszelkich informacji i ocen istotnych dla oceny;
 - b) na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego udostępnia temu organowi pełny wniosek;
 - c) bierze pod uwagę wszelkie przedstawione przez właściwe organy państw członkowskich informacje istotne dla oceny wniosku na podstawie niniejszego rozporządzenia;
 - d) bierze pod uwagę wszelkie informacje przedstawione przez właściwe organy państw członkowskich w odniesieniu do niedoskonałości w systemach stwierdzonych przez Komisję i informuje te organy o wszelkich powiadomieniach przekazanych na podstawie art. 11 ust. 3.
4. Komisja odpowiednio przekazuje aktualne informacje na temat wdrażania niniejszego rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu i bierze pod uwagę wszelkie przedłożone jej przez Parlament Europejski informacje mające znaczenie dla wdrażania niniejszego rozporządzenia.
 5. Poza konsultacjami, o których mowa w art. 8 ust. 1, Komisja może przeprowadzić konsultacje z sekretariatem OECD lub zwrócić się do niego o pomoc w wykonywaniu swoich obowiązków na podstawie niniejszego rozporządzenia.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

*Artykuł 14***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 stycznia 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/430**z dnia 18 marca 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1178/2011 w odniesieniu do korzystania z ograniczonych uprawnień bez nadzoru przed wydaniem licencji pilota lekkich statków powietrznych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139 z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie lotnictwa cywilnego i utworzenia Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2111/2005, (WE) nr 1008/2008, (UE) nr 996/2010, (UE) nr 376/2014 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE i 2014/53/UE, a także uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 552/2004 i (WE) nr 216/2008 i rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 23 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W podczęści B załącznika I („część FCL”) do rozporządzenia Komisji (UE) nr 1178/2011 ⁽²⁾ ustanowiono wymogi dotyczące licencji pilota lekkich statków powietrznych („LAPL”).
- (2) Zgodnie z art. 12 ust. 2a pkt 3 rozporządzenia (UE) nr 1178/2011 państwa członkowskie mogą stosować krajowe przepisy dotyczące wydawania licencji, które przewidują wcześniejszy dostęp do niektórych uprawnień pilota w porównaniu z LAPL, do dnia 8 kwietnia 2020 r. Przedmiotowe krajowe przepisy dotyczące wydawania licencji są również wykorzystywane do celów oferowania szkoleń LAPL w sposób modułowy, który umożliwia wcześniejszy dostęp do niektórych uprawnień przed wydaniem LAPL po ukończeniu niektórych modułów szkoleń LAPL.
- (3) Państwa członkowskie, które stosują takie modułowe szkolenia LAPL, powiadomiły Komisję i Agencję Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego („Agencja”), że szkolenia te wspierają promowanie sportów lotniczych i rekreacyjnego pilotowania samolotów. Jest to zgodne z celami Planu działania w zakresie lotnictwa ogólnego, w którym dąży się do utworzenia bardziej proporcjonalnych, elastycznych i proaktywnych ram regulacyjnych ⁽³⁾.
- (4) Zgodnie z art. 4 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1178/2011 państwa członkowskie mogą zezwalać uczniom-pilotom na pilotowanie samolotów jednosilnikowych tłokowych o masie startowej nieprzekraczającej 2 000 kg bez nadzoru przed wydaniem LAPL na określonych warunkach.
- (5) W celu wspierania bardziej elastycznych ram regulacyjnych dla lotnictwa ogólnego w art. 4 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1178/2011 należy wprowadzić zmiany w celu umożliwienia państwom członkowskim zezwalania uczniom-pilotom odbywającym szkolenia LAPL na korzystanie z ograniczonych uprawnień bez nadzoru po ukończeniu niektórych modułów szkoleń, przy uwzględnieniu zakresu szkoleń niezbędnego do uzyskania odpowiedniego poziomu kompetencji pilota przed spełnieniem wszystkich wymogów niezbędnych do wydania LAPL dla samolotów, helikopterów, szybowców lub balonów.
- (6) Państwa członkowskie powinny okresowo powiadamiać Komisję i Agencję o udzielaniu takich zezwoleń uczniom-pilotom na podstawie art. 4 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1178/2011, a także monitorować takie zezwolenia w celu utrzymania akceptowalnego poziomu bezpieczeństwa lotniczego.
- (7) Ponadto należy zmienić art. 4 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1178/2011 w celu wydłużenia okresu, w którym państwa członkowskie mogą zezwalać na korzystanie z określonych ograniczonych uprawnień do pilotowania samolotów według wskazań przyrządów, zanim pilot spełni wszystkie wymogi konieczne do wydania uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów. Przedmiotowe wydłużenie jest konieczne do czasu wprowadzenia podstawowego uprawnienia do wykonywania lotów według wskazań przyrządów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z 22.8.2018, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1178/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 (Dz.U. L 311 z 25.11.2011, s. 1).

⁽³⁾ <https://www.easa.europa.eu/easa-and-you/general-aviation/general-aviation-road-map>

- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu zostały zaproponowane w opinii nr 08/2017 wydanej przez Agencję na podstawie art. 19 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 (*).
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 127 rozporządzenia (UE) 2018/1139,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 4 rozporządzenia (UE) nr 1178/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwo członkowskie może zezwolić uczniom-pilotom, którzy odbywają szkolenia LAPL, na korzystanie z ograniczonych uprawnień bez nadzoru, zanim spełnią oni wszystkie wymogi konieczne do wydania licencji LAPL, na następujących warunkach:

- a) zakres uprawnień jest oparty na ocenie ryzyka w zakresie bezpieczeństwa przeprowadzanej przez państwo członkowskie, z uwzględnieniem zakresu niezbędnych szkoleń, które pilot musi odbyć w celu osiągnięcia odpowiedniego poziomu kompetencji;
- b) uprawnienia są ograniczone do:
- (i) całego lub części terytorium państwa członkowskiego udzielającego zezwolenia;
 - (ii) statków powietrznych zarejestrowanych w państwie członkowskim udzielającym zezwolenia;
 - (iii) samolotów i helikopterów, w obu przypadkach traktowanych jako samoloty jednosilnikowe tłokowe o maksymalnej masie startowej nieprzekraczającej 2 000 kg, szybowców i balonów;
- c) za szkolenia odbyte w ramach zezwolenia posiadacz takiego zezwolenia, który występuje o wydanie licencji LAPL, otrzymuje zaliczenia za szkolenia, które to zaliczenia są określane przez państwo członkowskie na podstawie rekomendacji ATO lub DTO;
- d) co trzy lata państwo członkowskie przedkłada Komisji i Agencji okresowe sprawozdania i oceny ryzyka w zakresie bezpieczeństwa;
- e) państwa członkowskie monitorują wykorzystanie zezwoleń wydanych na mocy niniejszego ustępu w celu zapewnienia akceptowalnego poziomu bezpieczeństwa lotniczego i podejmują stosowne działania w wypadku stwierdzenia podwyższonego ryzyka w zakresie bezpieczeństwa lub jakichkolwiek zagrożeń bezpieczeństwa.”;

2) w ust. 8 w zdaniu wprowadzającym słowa „8 kwietnia 2019 r.” zastępuje się słowami „8 kwietnia 2021 r.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 marca 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE (Dz.U. L 79 z 19.3.2008, s. 1).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/431**z dnia 18 marca 2019 r.****zmieniające po raz 296. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al-Kaida**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al-Kaida ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 7a ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, których fundusze oraz zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu na mocy tego rozporządzenia.
- (2) W dniu 13 marca 2019 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych zdecydował się zmienić jeden wpis w wykazie osób, grup i podmiotów, w odniesieniu do których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 marca 2019 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 w tytule „Osoby fizyczne” dane identyfikacyjne we wpisie:

„Hamza Usama Muhammad bin Laden. Data urodzenia: 9.5.1989. Miejsce urodzenia: Jeddah, Arabia Saudyjska. Obywatelstwo: saudyjskie. Inne informacje: a) syn Usamy bin Ladena (nie żyje); b) ogłoszony przez Aimana Muhammeda Rabięgo al-Zawahiriego oficjalnym członkiem Al-Kaidy. Wezwał zwolenników Al-Kaidy do popełniania ataków terrorystycznych. Uznaje się go za najbardziej prawdopodobnego następcę al-Zawahiriego. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 7d ust. 2 lit. i): 28.2.2019.”

otrzymują brzmienie:

„Hamza Usama Muhammad bin Laden. Data urodzenia: 9.5.1989. Miejsce urodzenia: Jeddah, Arabia Saudyjska. Inne informacje: a) syn Usamy bin Ladena (nie żyje); b) ogłoszony przez Aimana Muhammeda Rabięgo al-Zawahiriego oficjalnym członkiem Al-Kaidy. Wezwał zwolenników Al-Kaidy do popełniania ataków terrorystycznych. Uznaje się go za najbardziej prawdopodobnego następcę al-Zawahiriego. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 7d ust. 2 lit. i): 28.2.2019.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/432**z dnia 18 marca 2019 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1210/2003 dotyczące niektórych szczególnych ograniczeń w stosunkach gospodarczych i finansowych z Irakiem**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1210/2003 z dnia 7 lipca 2003 r. dotyczące niektórych szczególnych ograniczeń w stosunkach gospodarczych i finansowych z Irakiem oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2465/96 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 1210/2003 zawiera wykaz instytucji publicznych, korporacji i agend oraz osób fizycznych i prawnych, podmiotów byłego rządu Iraku objętych zamrożeniem funduszy i zasobów gospodarczych znajdujących się poza Irakiem w dniu 22 maja 2003 r. zgodnie z tym rozporządzeniem.
- (2) W dniu 13 marca 2019 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych podjął decyzję o wykreśleniu czterech wpisów z wykazu osób lub podmiotów, względem których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 1210/2003,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1210/2003 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 marca 2019 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 8.7.2003, s. 6.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku III do rozporządzenia Rady (WE) nr 1210/2003 skreśla się następujące wpisy:

- „46. GENERAL ESTABLISHMENT FOR MAIN OUT PALL DRAIN. Adres: P.O. Box 113, Nassiriyah, Iraq.”
 - „98. NATIONAL TOBACCO STATE COMPANY (alias NATIONAL TOBACCO STATE ENTERPRISE). Adres: P.O. Box 6, Arbil, Iraq.”
 - „145. STATE ENTERPRISE FOR PETROCHEMICAL INDUSTRIES. Adres: Khor Al Zubair, P.O. Box 933, Basrah, Iraq.”
 - „147. STATE ENTERPRISE FOR PULP AND PAPER INDUSTRIES. Adres: P.O. Box 248, Hartha District, Basrah, Iraq.”
-

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2019/433

z dnia 20 lutego 2018 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, w odniesieniu do aktualizacji załączników XXVIII-A (Zasady mające zastosowanie do usług finansowych), XXVIII-B (Zasady mające zastosowanie do usług telekomunikacyjnych) oraz XXVIII-D (Zasady mające zastosowanie do międzynarodowego transportu morskiego) do Układu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91, art. 100 ust. 2 i art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony (zwany dalej „Układem”) został zawarty, w imieniu Unii, zgodnie z decyzją Rady (UE) 2016/839 ⁽¹⁾ i wszedł w życie z dniem 1 lipca 2016 r.
- (2) Szereg aktów unijnych wymienionych w załącznikach XXVIII-A (Zasady mające zastosowanie do usług finansowych), XXVIII-B (Zasady mające zastosowanie do usług telekomunikacyjnych) oraz XXVIII-D (Zasady mające zastosowanie do międzynarodowego transportu morskiego) do Układu zostało zmienionych lub uchylonych od momentu zakończenia negocjacji Układu w czerwcu 2013 r. W celu zapewnienia właściwego zbliżenia prawodawstwa Republiki Mołdawii do aktów UE należy zatem dodać do tych załączników szereg aktów, które wdrażają, zmieniają, uzupełniają lub zastępują akty wymienione w tych załącznikach, a także zmienić niektóre terminy w celu uwzględnienia postępów poczynionych już przez Republikę Mołdawii w procesie tego zbliżania prawodawstwa.
- (3) Zgodnie z decyzją nr 3/2014 Rady Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii ⁽²⁾ Komitet Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu (zwany dalej „Komitetem”) może dokonać aktualizacji lub zmiany niektórych załączników do Układu.
- (4) Komitet ma przyjąć decyzje aktualizujące załączniki. Takie decyzje są wiążące dla Unii.
- (5) Należy zatem ustalić stanowisko, jakie powinno zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu w odniesieniu do aktualizacji załączników.
- (6) Stanowisko Unii w ramach Komitetu powinno zatem być oparte na dołączonych projektach decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu, oparte jest na następujących projektach decyzji dołączonych do niniejszej decyzji:

- a) decyzja Komitetu Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu dotycząca aktualizacji załącznika XXVIII-A (Zasady mające zastosowanie do usług finansowych) do Układu;

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/839 z dnia 23 maja 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony (Dz.U. L 141 z 28.5.2016, s. 28).

⁽²⁾ Decyzja nr 3/2014 Rady Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie przekazania niektórych uprawnień Rady Stowarzyszenia Komitetowi Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu (Dz.U. L 110 z 29.4.2015, s. 40).

- b) decyzja Komitetu Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu dotycząca aktualizacji załącznika XXVIII-B (Zasady mające zastosowanie do usług telekomunikacyjnych) do Układu;
- c) decyzja Komitetu Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu dotycząca aktualizacji załącznika XXVIII-D (Zasady mające zastosowanie do międzynarodowego transportu morskiego) do Układu.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 lutego 2018 r.

W imieniu Rady
V. GORANOV
Przewodniczący

PROJEKT

**DECYZJA KOMITETU STOWARZYSZENIA UE–REPUBLIKA MOŁDAWII W SKŁADZIE
ROZSTRZYGAJĄCYM KWESTIE DOTYCZĄCE HANDLU NR .../...**

z dnia ...

**dotycząca aktualizacji załącznika XXVIII-A (Zasady mające zastosowanie do usług finansowych) do
Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz
ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony**

KOMITET STOWARZYSZENIA,

uwzględniając Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, podpisany w Brukseli w dniu 27 czerwca 2014 r., w szczególności jego art. 61, 249, 436, 438 i 449,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony (zwany dalej „Układem”), wszedł w życie z dniem 1 lipca 2016 r.
- (2) Art. 61 i 249 Układu stanowią, że Republika Mołdawii ma dokonać zbliżenia swojego prawodawstwa do aktów UE oraz instrumentów międzynarodowych (zwanym dalej „unijnym dorobkiem prawnym”), o których mowa w załączniku XXVIII-A (Zasady mające zastosowanie do usług finansowych) do Układu (zwanym dalej „załącznikiem XXVIII-A”).
- (3) Unijny dorobek prawny, o którym mowa w załączniku XXVIII-A, dotyczący prania pieniędzy zmienił się od momentu zakończenia negocjacji Układu w czerwcu 2013 r. W szczególności Unia przyjęła i przekazała Republice Mołdawii dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 ⁽²⁾.
- (4) Republika Mołdawii kontynuuje proces zbliżenia swojego prawodawstwa do unijnego dorobku prawnego, zgodnie z ramami czasowymi i priorytetami określonymi w załączniku XXVIII-A. Niezbędna jest zatem aktualizacja załącznika XXVIII-A w celu zapewnienia, aby zmiany w unijnym dorobku prawnym wymienionym w tym załączniku w odniesieniu do prania pieniędzy zostały szybko i skutecznie uwzględnione w trwającym procesie zbliżania prawodawstwa, zgodnie z art. 449 Układu.
- (5) Należy zatem dodać dyrektywę (UE) 2015/849 oraz rozporządzenie (UE) 2015/847 do wykazu zamieszczonego w załączniku XXVIII-A.
- (6) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2005/60/WE ⁽³⁾ oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE ⁽⁴⁾ należy usunąć z wykazu zamieszczonego w załączniku XXVIII-A ze skutkiem od dnia 26 czerwca 2017 r.
- (7) Art. 436 ust. 3 Układu stanowi, że Rada Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii (zwana dalej „Radą Stowarzyszenia”) jest uprawniona do aktualizacji i zmiany załączników do Układu.
- (8) Zgodnie z art. 438 ust. 2 Układu Rada Stowarzyszenia może przekazać Komitetowi Stowarzyszenia wszelkie swoje uprawnienia, w tym uprawnienia do podejmowania wiążących decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz. U. UE L 141 z 5.6.2015, s. 73).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz. U. UE L 141 z 5.6.2015, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz. U. UE L 309 z 25.11.2005, s. 15).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiająca środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie (Dz. U. UE L 214 z 4.8.2006, s. 29).

- (9) Decyzją nr 3/2014 ⁽⁵⁾ Rada Stowarzyszenia przekazała uprawnienia do aktualizacji lub zmiany załączników do Układu dotyczących między innymi rozdziału 6 (Prowadzenie przedsiębiorstwa, handel usługami i handel elektroniczny) tytułu V (Handel i zagadnienia związane z handlem) Układu Komitetowi Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu, o ile w rozdziale 6 nie ma szczegółowych postanowień dotyczących aktualizacji lub zmiany tych załączników. W rozdziale 6 nie ma szczegółowych postanowień dotyczących aktualizacji lub zmiany załączników.
- (10) Należy zatem odpowiednio zaktualizować załącznik XXVIII-A,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik XXVIII-A (Zasady mające zastosowanie do usług finansowych) Układu zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w ...

*W imieniu Komitetu Stowarzyszenia
Przewodniczący*

⁽⁵⁾ Decyzja nr 3/2014 Rady Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie przekazania niektórych uprawnień Rady Stowarzyszenia Komitetowi Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu (Dz.U. UE L 110 z 29.4.2015, s. 40).

ZAŁĄCZNIK

ZAŁĄCZNIK XXVIII-A

ZASADY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO USŁUG FINANSOWYCH

Republika Mołdawii zobowiązuje się do stopniowego zbliżenia swojego prawodawstwa do następujących aktów UE oraz instrumentów międzynarodowych we wskazanych ramach czasowych.

Dyrektywa 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2007/44/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2002/87/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe

Towarzystwa oszczędnościowo-kredytowe z Republiki Mołdawii muszą być traktowane w ten sam sposób, co instytucje wymienione w art. 2 tej dyrektywy, i co za tym idzie wyłącza się je z zakresu stosowania tej dyrektywy

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2006/48/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2007/18/WE z dnia 27 marca 2007 r. zmieniająca dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie włączenia niektórych instytucji do zakresu jej stosowania lub wyłączenia niektórych instytucji z zakresu jej stosowania oraz w zakresie traktowania ekspozycji wobec banków rozwoju wielostronnego

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2007/18/WE podlegają wdrożeniu wraz z wejściem w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2006/49/WE, z wyjątkiem wymienionych poniżej, podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

W odniesieniu do instytucji innych niż instytucje kredytowe określone w art. 3 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy, przepisy dotyczące wysokości wymaganego kapitału założycielskiego określone w art. 5 ust. 1 i 3, art. 6, art. 7 lit. a), b) i c), art. 8 lit. a), b) i c) oraz art. 9 tej dyrektywy podlegają wdrożeniu w ciągu dziesięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/110/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 94/19/WE, z wyjątkiem przepisu dotyczącego minimalnej wysokości odszkodowania dla każdego deponenta zawartego w art. 7 tej dyrektywy, podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Przepis dotyczący minimalnej wysokości odszkodowania dla każdego deponenta zawarty w art. 7 tej dyrektywy podlega wdrożeniu w ciągu dziesięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 86/635/EWG podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. zmieniająca dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG oraz 86/635/EWG w zakresie zasad oceny rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, a także banków oraz innych instytucji finansowych

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2001/65/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. zmieniająca dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG, 86/635/EWG i 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2003/51/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2006/46/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2001/24/WE podlegają wdrożeniu z chwilą wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącznie II)

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/138/WE podlegają wdrożeniu w ciągu siedmiu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Rady 91/674/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 91/674/EWG podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Zalecenie Komisji z dnia 18 grudnia 1991 r. w sprawie pośredników ubezpieczeniowych (92/48/EWG)

Ramy czasowe: nie dotyczy

Dyrektywa 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2002/92/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/103/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2003/41/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2004/39/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzająca środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2006/73/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1287/2006 z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzające środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zobowiązań przedsiębiorstw inwestycyjnych w zakresie prowadzenia rejestrów, sprawozdań z transakcji, przejrzystości rynkowej, dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 1287/2006 podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2003/71/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonujące dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienie i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 809/2004 podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2004/109/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2007/14/WE z dnia 8 marca 2007 r. ustanawiająca szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2007/14/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 97/9/WE, z wyjątkiem przepisu dotyczącego minimalnej wysokości rekompensaty dla każdego inwestora zawartego w art. 4 tej dyrektywy, podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Przepisy tej dyrektywy dotyczące minimalnej wysokości rekompensaty dla każdego inwestora zawarte w art. 4 tej dyrektywy podlegają wdrożeniu w ciągu dziesięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2003/6/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2004/72/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie dopuszczalnych praktyk rynkowych, definicji informacji wewnętrznej w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych, sporządzania list osób mających dostęp do informacji wewnętrznych, powiadamiania o transakcjach związanych z zarządem oraz powiadamiania o podejrzanych transakcjach

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2004/72/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie definicji i publicznego ujawniania informacji wewnętrznych oraz definicji manipulacji na rynku

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2003/124/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2003/125/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie uczciwego przedstawiania rekomendacji inwestycyjnych oraz ujawniania konfliktów interesów

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2003/125/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2273/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonujące dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zwolnień dla programów odkupu i stabilizacji instrumentów finansowych

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 2273/2003 podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS)

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/65/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2007/16/WE z dnia 19 marca 2007 r. dotycząca wykonania dyrektywy Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie wyjaśnienia niektórych definicji

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2007/16/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2002/47/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 98/26/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wierzytelności kredytowych

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/44/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2007/64/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 podlegają wdrożeniu w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy (UE) 2015/849 podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) 2015/847 podlegają wdrożeniu w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

PROJEKT

**DECYZJA KOMITETU STOWARZYSZENIA UE–REPUBLIKA MOŁDAWII W SKŁADZIE
ROZSTRZYGAJĄCYM KWESTIE DOTYCZĄCE HANDLU NR .../...**

z dnia ...

dotycząca aktualizacji załącznika XXVIII-B (Zasady mające zastosowanie do usług telekomunikacyjnych) do Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony

KOMITET STOWARZYSZENIA,

uwzględniając Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, podpisany w Brukseli w dniu 27 czerwca 2014 r., w szczególności jego art. 102, 240, 436, 438 i 449,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony (zwany dalej „Układem”), wszedł w życie z dniem 1 lipca 2016 r.
- (2) Art. 102 i 240 Układu stanowią, że Republika Mołdawii ma dokonać zbliżenia swojego prawodawstwa do aktów UE oraz instrumentów międzynarodowych (zwanym dalej „unijnym dorobkiem prawnym”), o których mowa w załączniku XXVIII-B (Zasady mające zastosowanie do usług telekomunikacyjnych) do Układu (zwanym dalej „załącznikiem XXVIII-B”).
- (3) Unijny dorobek prawny, o którym mowa w załączniku XXVIII-B, zmienił się od momentu zakończenia negocjacji Układu w czerwcu 2013 r. W szczególności Unia przyjęła następujące akty, które wdrażają, zmieniają, uzupełniają lub zastępują akty wymienione w załączniku XXVIII-B:
 - (i) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii ⁽¹⁾;
 - (ii) decyzja wykonawcza Komisji 2014/276/UE z dnia 2 maja 2014 r. w sprawie zmiany decyzji 2008/411/WE w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 3 400-3 800 MHz na potrzeby systemów naziemnych zapewniających usługi łączności elektronicznej we Wspólnocie ⁽²⁾;
 - (iii) decyzja wykonawcza Komisji 2013/752/UE z dnia 11 grudnia 2013 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu i uchylająca decyzję 2005/928/WE ⁽³⁾;
 - (iv) decyzja wykonawcza Komisji 2014/641/UE z dnia 1 września 2014 r. w sprawie zharmonizowanych warunków technicznych wykorzystywania widma radiowego przez bezprzewodowe urządzenia do transmisji sygnałów akustycznych użytkowane do realizacji programów i imprez specjalnych w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾;
 - (v) decyzja wykonawcza Komisji 2014/702/UE z dnia 7 października 2014 r. zmieniająca decyzję 2007/131/WE w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urzędów wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty ⁽⁵⁾;
 - (vi) decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/339 z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 2 010-2 025 MHz na potrzeby przenośnych lub ruchomych bezprzewodowych łączności wizyjnych i bezprzewodowych kamer używanych do realizacji programów i imprez specjalnych ⁽⁶⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. UE L 310 z 26.11.2015, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. UE L 139 z 14.5.2014, s. 18.

⁽³⁾ Dz.U. UE L 334 z 13.12.2013, s. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. UE L 263 z 3.9.2014, s. 29.

⁽⁵⁾ Dz.U. UE L 293 z 9.10.2014, s. 48.

⁽⁶⁾ Dz.U. UE L 63 z 10.3.2016, s. 5.

- (vii) decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/750 z dnia 8 maja 2015 r. w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 1 452–1 492 MHz na potrzeby systemów naziemnych zapewniających usługi łączności elektronicznej w Unii ⁽⁷⁾;
- (viii) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/53/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących udostępniania na rynku urządzeń radiowych i uchylająca dyrektywę 1999/5/WE ⁽⁸⁾;
- (ix) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE ⁽⁹⁾;
- (x) rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/806 z dnia 22 maja 2015 r. określające specyfikacje dotyczące formy znaku zaufania UE dla kwalifikowanych usług zaufania ⁽¹⁰⁾;
- (xi) decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/1505 z dnia 8 września 2015 r. ustanawiająca specyfikacje techniczne i formaty dotyczące zaufanych list zgodnie z art. 22 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym ⁽¹¹⁾;
- (xii) decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/1506 z dnia 8 września 2015 r. ustanawiająca specyfikacje dotyczące formatów zaawansowanych podpisów elektronicznych oraz zaawansowanych pieczęci elektronicznych, które mają być uznane przez podmioty sektora publicznego, zgodnie z art. 27 ust. 5 i art. 37 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym ⁽¹²⁾;
- (xiii) decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/650 z dnia 25 kwietnia 2016 r. ustanawiająca normy dotyczące oceny bezpieczeństwa kwalifikowanych urządzeń do składania podpisu i pieczęci na podstawie art. 30 ust. 3 i art. 39 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym ⁽¹³⁾;
- (xiv) decyzja Komisji 2010/267/UE z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie zharmonizowanych warunków technicznych dotyczących wykorzystywania zakresu częstotliwości 790–862 MHz na potrzeby ziemskich systemów zapewniających usługi łączności elektronicznej w Unii Europejskiej ⁽¹⁴⁾;
- decyzja wykonawcza Komisji 2011/251/UE z dnia 18 kwietnia 2011 r. zmieniająca decyzję 2009/766/WE w sprawie harmonizacji pasm częstotliwości 900 MHz i 1 800 MHz na potrzeby systemów naziemnych umożliwiających dostarczanie paneuropejskich usług łączności elektronicznej we Wspólnocie ⁽¹⁵⁾;
- decyzja Komisji 2009/766/WE z dnia 16 października 2009 r. w sprawie harmonizacji pasm częstotliwości 900 MHz i 1 800 MHz na potrzeby systemów naziemnych umożliwiających dostarczanie paneuropejskich usług łączności elektronicznej we Wspólnocie ⁽¹⁶⁾, zmieniona decyzją wykonawczą 2011/251/UE;
- (xv) decyzja wykonawcza Komisji 2012/688/UE z dnia 5 listopada 2012 r. w sprawie harmonizacji zakresów częstotliwości 1 920–1 980 MHz i 2 110–2 170 MHz na potrzeby ziemskich systemów zapewniających usługi łączności elektronicznej w Unii ⁽¹⁷⁾;
- (xvi) decyzja Komisji 2008/477/WE z dnia 13 czerwca 2008 r. w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 2 500–2 690 MHz na potrzeby ziemskich systemów zapewniających usługi łączności elektronicznej we Wspólnocie ⁽¹⁸⁾;
- (xvii) decyzja Komisji 2008/411/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 3 400–3 800 MHz na potrzeby ziemskich systemów zapewniających usługi łączności elektronicznej we Wspólnocie ⁽¹⁹⁾;

⁽⁷⁾ Dz.U. UE L 119 z 12.5.2015, s. 27.

⁽⁸⁾ Dz.U. UE L 153 z 22.5.2014, s. 62.

⁽⁹⁾ Dz.U. UE L 257 z 28.8.2014, s. 73.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. UE L 128 z 23.5.2015, s. 13.

⁽¹¹⁾ Dz.U. UE L 235 z 9.9.2015, s. 26.

⁽¹²⁾ Dz.U. UE L 235 z 9.9.2015, s. 37.

⁽¹³⁾ Dz.U. UE L 109 z 26.4.2016, s. 40.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. UE L 117 z 11.5.2010, s. 95.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. UE L 106 z 27.4.2011, s. 9.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. UE L 274 z 20.10.2009, s. 32.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. UE L 307 z 7.11.2012, s. 84.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. UE L 163 z 24.6.2008, s. 37.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. UE L 144 z 4.6.2008, s. 77.

- (xviii) decyzja Komisji 2008/671/WE z dnia 5 sierpnia 2008 r. w sprawie zharmonizowanego wykorzystania widma radiowego w zakresie częstotliwości 5 875–5 905 MHz na potrzeby inteligentnych systemów transportowych (ITS) związanych z bezpieczeństwem ⁽²⁰⁾;
- (xix) decyzja Komisji 2007/344/WE z dnia 16 maja 2007 r. w sprawie jednolitego dostępu do informacji o wykorzystaniu widma radiowego we Wspólnocie ⁽²¹⁾;
- (xx) decyzja Komisji 2007/90/WE z dnia 12 lutego 2007 r. zmieniająca decyzję 2005/513/WE w sprawie zharmonizowanego wykorzystania widma radiowego w paśmie częstotliwości 5 GHz celem wdrożenia Bezprzewodowych Systemów Dostępowych, włączając Lokalne Sieci Radiowe (WAS/RLAN) ⁽²²⁾;
- (xxi) decyzja Komisji 2005/513/WE z dnia 11 lipca 2005 r. w sprawie zharmonizowanego wykorzystania widma radiowego w paśmie częstotliwości 5 GHz celem wdrożenia Bezprzewodowych Systemów Dostępowych, włączając Lokalne Sieci Radiowe (WAS/RLAN) ⁽²³⁾;
- (xxii) decyzja wykonawcza Komisji 2011/829/UE z dnia 8 grudnia 2011 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu ⁽²⁴⁾;
- (xxiii) decyzja Komisji 2010/368/UE z dnia 30 czerwca 2010 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu ⁽²⁵⁾;
- (xxiv) decyzja Komisji 2009/381/WE z dnia 13 maja 2009 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu ⁽²⁶⁾;
- (xxv) decyzja Komisji 2008/432/WE z dnia 23 maja 2008 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu ⁽²⁷⁾;
- (xxvi) decyzja Komisji 2006/771/WE z dnia 9 listopada 2006 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu ⁽²⁸⁾;
- (xxvii) decyzja Komisji 2010/166/UE z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie harmonizacji warunków korzystania z widma radiowego na potrzeby usług łączności ruchomej na pokładach statków (usługi MCV) w Unii Europejskiej ⁽²⁹⁾;
- (xxviii) decyzja Komisji 2006/804/WE z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego dla urzędów do identyfikacji radiowej (RFID) pracujących w zakresie częstotliwości UHF ⁽³⁰⁾;
- (xxix) decyzja wykonawcza Komisji 2011/485/UE z dnia 29 lipca 2011 r. zmieniająca decyzję 2005/50/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego w paśmie 24 GHz dla celów tymczasowego użycia przez samochodowe urządzenia radarowe bliskiego zasięgu we Wspólnocie ⁽³¹⁾;
- (xxx) decyzja Komisji 2005/50/WE z dnia 17 stycznia 2005 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego w paśmie 24 GHz dla celów tymczasowego użycia przez samochodowe urządzenia radarowe bliskiego zasięgu we Wspólnocie ⁽³²⁾;
- (xxxii) decyzja Komisji 2004/545/WE z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego w paśmie 79 GHz dla celów tymczasowego użycia samochodowych urządzeń radarowych bliskiego zasięgu we Wspólnocie ⁽³³⁾;
- (xxxiii) decyzja Komisji 2009/343/WE z dnia 21 kwietnia 2009 r. zmieniająca decyzję 2007/131/WE w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urzędów wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty ⁽³⁴⁾;
- (xxxiiii) decyzja Komisji 2007/131/WE z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urzędów wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty ⁽³⁵⁾;

⁽²⁰⁾ Dz.U. UE L 220 z 15.8.2008, s. 24.

⁽²¹⁾ Dz.U. UE L 129 z 17.5.2007, s. 67.

⁽²²⁾ Dz.U. UE L 41 z 13.2.2007, s. 10.

⁽²³⁾ Dz.U. UE L 187 z 19.7.2005, s. 22.

⁽²⁴⁾ Dz.U. UE L 329 z 13.12.2011, s. 10.

⁽²⁵⁾ Dz.U. UE L 166 z 1.7.2010, s. 33.

⁽²⁶⁾ Dz.U. UE L 119 z 14.5.2009, s. 32.

⁽²⁷⁾ Dz.U. UE L 151 z 11.6.2008, s. 49.

⁽²⁸⁾ Dz.U. UE L 312 z 11.11.2006, s. 66.

⁽²⁹⁾ Dz.U. UE L 72 z 20.3.2010, s. 38.

⁽³⁰⁾ Dz.U. UE L 329 z 25.11.2006, s. 64.

⁽³¹⁾ Dz.U. UE L 198 z 30.7.2011, s. 71.

⁽³²⁾ Dz.U. UE L 21 z 25.1.2005, s. 15.

⁽³³⁾ Dz.U. UE L 241 z 13.7.2004, s. 66.

⁽³⁴⁾ Dz.U. UE L 105 z 25.4.2009, s. 9.

⁽³⁵⁾ Dz.U. UE L 55 z 23.2.2007, s. 33.

- (xxxiv) decyzja Komisji 2007/98/WE z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie zharmonizowanego wykorzystania widma radiowego w pasmach częstotliwości 2 GHz celem wdrożenia systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej ⁽³⁶⁾;
- (xxxv) decyzja wykonawcza Komisji 2013/654/UE z dnia 12 listopada 2013 r. zmieniająca decyzję 2008/294/WE w celu uwzględnienia dodatkowych technologii dostępu i pasm częstotliwości na potrzeby usług łączności ruchomej na pokładach statków powietrznych (usługi MCA) ⁽³⁷⁾;
- (xxxvi) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego ⁽³⁸⁾.
- (4) Republika Mołdawii kontynuuje proces zbliżenia swojego prawodawstwa do unijnego dorobku prawnego, zgodnie z ramami czasowymi i priorytetami określonymi w załączniku XXVIII-B. W celu zapewnienia właściwego zbliżenia prawodawstwa Republiki Mołdawii do unijnego dorobku prawnego, należy dodać do wykazu zamieszczonego w załączniku XXVIII-B akty wymienione w motywie 3, oraz zmienić niektóre terminy, aby uwzględnić postępy poczynione już przez Republikę Mołdawii w procesie tego zbliżania prawodawstwa, zgodnie z art. 449 Układu.
- (5) Art. 436 ust. 3 Układu stanowi, że Rada Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii (zwana dalej „Radą Stowarzyszenia”) jest uprawniona do aktualizacji i zmiany załączników do Układu.
- (6) Zgodnie z art. 438 ust. 2 Układu Rada Stowarzyszenia może przekazać Komitetowi Stowarzyszenia wszelkie swoje uprawnienia, w tym uprawnienia do podejmowania wiążących decyzji.
- (7) Decyzją nr 3/2014 ⁽³⁹⁾ Rada Stowarzyszenia przekazała uprawnienia do aktualizacji lub zmiany załączników do Układu dotyczących między innymi rozdziału 6 (Prowadzenie przedsiębiorstwa, handel usługami i handel elektroniczny) tytułu V (Handel i zagadnienia związane z handlem) Układu Komitetowi Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu, o ile w rozdziale 6 nie ma szczegółowych postanowień dotyczących aktualizacji lub zmiany tych załączników. W rozdziale 6 nie ma szczegółowych postanowień dotyczących aktualizacji lub zmiany załączników.
- (8) Należy zatem odpowiednio zaktualizować załącznik XXVIII-B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik XXVIII-B (Zasady mające zastosowanie do usług telekomunikacyjnych) Układu zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w

W imieniu Komitetu Stowarzyszenia
Przewodniczący

⁽³⁶⁾ Dz.U. UE L 43 z 15.2.2007, s. 32.

⁽³⁷⁾ Dz.U. UE L 303 z 14.11.2013, s. 48.

⁽³⁸⁾ Dz.U. UE L 175 z 27.6.2013, s. 1.

⁽³⁹⁾ Decyzja nr 3/2014 Rady Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie przekazania niektórych uprawnień Rady Stowarzyszenia Komitetowi Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu (Dz.U. UE L 110 z 29.4.2015, s. 40).

ZAŁĄCZNIK

ZAŁĄCZNIK XXVIII-B

ZASADY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO USŁUG TELEKOMUNIKACYJNYCH

Republika Mołdawii zobowiązuje się do stopniowego zbliżenia swojego prawodawstwa do następujących aktów UE oraz instrumentów międzynarodowych we wskazanych ramach czasowych.

Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r.

Zastosowanie mają następujące przepisy dyrektywy 2002/21/WE:

- zwiększenie niezależności i potencjału administracyjnego krajowego organu regulacyjnego w obszarze łączności elektronicznej,
- ustanowienie procedur konsultacji publicznych dotyczących nowych środków regulacyjnych,
- ustanowienie skutecznych mechanizmów apelacji przeciwko decyzjom krajowego organu regulacyjnego w obszarze łączności elektronicznej, oraz
- określenie odpowiednich rynków towarów i usług w sektorze łączności elektronicznej podlegających regulacji *ex ante* i przeanalizowanie tych rynków w celu stwierdzenia, czy istnieje na nich zjawisko znaczącej pozycji rynkowej.

Ramy czasowe: powyższe przepisy dyrektywy 2002/21/WE podlegają wdrożeniu w ciągu półtora roku od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r.

Zastosowanie mają następujące przepisy dyrektywy 2002/20/WE:

- wdrożenie regulacji dotyczących udzielania ogólnych zezwoleń i ograniczenie potrzeby wydawania indywidualnych licencji do konkretnych, właściwie uzasadnionych przypadków.

Ramy czasowe: powyższe przepisy dyrektywy 2002/20/WE podlegają wdrożeniu w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE

W oparciu o analizy rynkowe, przeprowadzone zgodnie z dyrektywą ramową, krajowy organ regulacyjny w obszarze łączności elektronicznej nakłada na operatorów, co do których stwierdzono, że posiadają znaczącą pozycję na danych rynkach, odpowiednie obowiązki regulacyjne w odniesieniu do:

- dostępu do konkretnych elementów infrastruktury sieciowej i korzystania z nich,
- kontroli cen w zakresie dostępu i opłat za wzajemne połączenia, w tym obowiązków związanych z określaniem cen w zależności od ponoszonych kosztów, oraz
- przejrzystości, braku dyskryminacji i rozdziału rachunkowości.

Ramy czasowe: powyższe przepisy dyrektywy 2002/19/WE podlegają wdrożeniu w ciągu półtora roku od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120

Zastosowanie mają następujące przepisy dyrektywy 2002/22/WE:

- wdrożenie regulacji w sprawie obowiązku świadczenia usługi powszechnej, w tym ustanowienie mechanizmów jej wyceny i finansowania, oraz
- zapewnienie przestrzegania interesów i praw użytkowników, w szczególności wprowadzenie możliwości przenoszenia numeru i jednego europejskiego numeru alarmowego „112”.

Ramy czasowe: powyższe przepisy dyrektywy 2002/22/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) 2015/2120 podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej

Ramy czasowe: środki wynikające ze stosowania dyrektywy 2002/77/WE podlegają wdrożeniu w ciągu półtora roku od dnia wejścia w życie niniejszego Układu

Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE

Zastosowanie mają następujące przepisy dyrektywy 2002/58/WE:

- wdrożenie regulacji w celu zapewnienia ochrony podstawowych praw i wolności, w szczególności prawa do prywatności, w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej oraz w celu zapewnienia swobodnego przepływu tego typu danych oraz urządzeń i usług łączności elektronicznej.

Ramy czasowe: powyższe przepisy dyrektywy 2002/58/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja nr 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym)

Zastosowanie mają następujące przepisy decyzji nr 676/2002/WE:

- przyjęcie polityki i ram prawnych w celu zharmonizowania warunków dostępności i skutecznego korzystania ze spektrum radiowego.

Ramy czasowe: środki wynikające ze stosowania decyzji nr 676/2002/WE podlegają wdrożeniu w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2010/267/UE z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie zharmonizowanych warunków technicznych dotyczących wykorzystywania zakresu częstotliwości 790–862 MHz na potrzeby ziemskich systemów zapewniających usługi łączności elektronicznej w Unii Europejskiej

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2010/267/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji 2011/251/UE z dnia 18 kwietnia 2011 r. zmieniająca decyzję 2009/766/WE w sprawie harmonizacji pasm częstotliwości 900 MHz i 1800 MHz na potrzeby systemów naziemnych umożliwiających dostarczanie paneuropejskich usług łączności elektronicznej we Wspólnocie

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2011/251/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2009/766/WE z dnia 16 października 2009 r. w sprawie harmonizacji pasm częstotliwości 900 MHz i 1 800 MHz na potrzeby systemów naziemnych umożliwiających dostarczanie paneuropejskich usług łączności elektronicznej we Wspólnocie, zmieniona decyzją wykonawczą Komisji 2011/251/UE

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2009/766/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji 2012/688/UE z dnia 5 listopada 2012 r. w sprawie harmonizacji zakresów częstotliwości 1 920-1 980 MHz i 2 110-2 170 MHz na potrzeby ziemskich systemów zapewniających usługi łączności elektronicznej w Unii

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2012/688/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2008/477/WE z dnia 13 czerwca 2008 r. w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 2 500-2 690 MHz na potrzeby ziemskich systemów zapewniających usługi łączności elektronicznej we Wspólnocie

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2008/477/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji 2014/276/UE z dnia 2 maja 2014 r. w sprawie zmiany decyzji 2008/411/WE w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 3 400-3 800 MHz na potrzeby systemów naziemnych zapewniających usługi łączności elektronicznej we Wspólnocie

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2014/276/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2008/411/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie harmonizacji pasm częstotliwości 3 400-3 800 MHz na potrzeby systemów naziemnych zapewniających usługi łączności elektronicznej we Wspólnocie, zmieniona decyzją wykonawczą Komisji 2014/276/UE

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2008/411/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2008/671/WE z dnia 5 sierpnia 2008 r. w sprawie zharmonizowanego wykorzystania widma radiowego w zakresie częstotliwości 5 875-5 905 MHz na potrzeby inteligentnych systemów transportowych (ITS) związanych z bezpieczeństwem

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2008/671/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2007/344/WE z dnia 16 maja 2007 r. w sprawie jednolitego dostępu do informacji o wykorzystaniu widma radiowego we Wspólnocie

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2007/344/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2007/90/WE z dnia 12 lutego 2007 r. zmieniająca decyzję 2005/513/WE w sprawie zharmonizowanego wykorzystania widma radiowego w paśmie częstotliwości 5 GHz celem wdrożenia Bezprzewodowych Systemów Dostępowych, włączając Lokalne Sieci Radiowe (WAS/RLAN)

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2007/90/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2005/513/WE z dnia 11 lipca 2005 r. w sprawie zharmonizowanego wykorzystania widma radiowego w paśmie częstotliwości 5 GHz celem wdrożenia Bezprzewodowych Systemów Dostępowych, włączając Lokalne Sieci Radiowe (WAS/RLANs), zmieniona decyzją Komisji 2007/90/WE

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2005/513/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji 2013/752/UE z dnia 11 grudnia 2013 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu i uchylająca decyzję 2005/928/WE

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2013/752/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2011/829/UE z dnia 8 grudnia 2011 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2011/829/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2010/368/UE z dnia 30 czerwca 2010 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2010/368/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2009/381/WE z dnia 13 maja 2009 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2009/381/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2008/432/WE z dnia 23 maja 2008 r. zmieniająca decyzję 2006/771/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2008/432/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2006/771/WE z dnia 9 listopada 2006 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu, zmieniona decyzją wykonawczą Komisji 2013/752/UE, decyzją wykonawczą Komisji 2011/829/UE, decyzją Komisji 2010/368/UE, decyzją Komisji 2009/381/WE oraz decyzją Komisji 2008/432/WE

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2006/771/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2010/166/WE z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie harmonizacji warunków korzystania z widma radiowego na potrzeby usług łączności ruchomej na pokładach statków (usługi MCV) w Unii Europejskiej

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2010/166/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji 2014/641/UE z dnia 1 września 2014 r. w sprawie zharmonizowanych warunków technicznych wykorzystywania widma radiowego przez bezprzewodowe urządzenia do transmisji sygnałów akustycznych użytkowane do realizacji programów i imprez specjalnych w Unii Europejskiej

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2014/641/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2006/804/WE z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego dla urządzeń do identyfikacji radiowej (RFID) pracujących w zakresie częstotliwości UHF

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2006/804/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji 2011/485/UE z dnia 29 lipca 2011 r. zmieniająca decyzję 2005/50/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego w paśmie 24 GHz dla celów tymczasowego użycia przez samochodowe urządzenia radarowe bliskiego zasięgu we Wspólnocie

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2011/485/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2005/50/WE z dnia 17 stycznia 2005 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego w paśmie 24 GHz dla celów tymczasowego użycia przez samochodowe urządzenia radarowe bliskiego zasięgu we Wspólnocie, zmieniona decyzją wykonawczą Komisji 2011/485/UE

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2005/50/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2004/545/WE z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego w paśmie 79 GHz dla celów tymczasowego użycia samochodowych urządzeń radarowych bliskiego zasięgu we Wspólnocie

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2004/545/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji 2014/702/UE z dnia 7 października 2014 r. zmieniająca decyzję 2007/131/WE w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urządzeń wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2014/702/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2009/343/WE z dnia 21 kwietnia 2009 r. zmieniająca decyzję 2007/131/WE w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urządzeń wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2009/343/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2007/131/WE z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urządzeń wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty, zmieniona decyzją wykonawczą Komisji 2014/702/UE oraz decyzją Komisji 2009/343/WE

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2007/131/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2007/98/WE z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie zharmonizowanego wykorzystania widma radiowego w pasmach częstotliwości 2 GHz celem wdrożenia systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej

Ramy czasowe: przepisy decyzji 2007/98/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/339 z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 2 010-2 025 MHz na potrzeby przenośnych lub ruchomych bezprzewodowych łączności wizyjnych i bezprzewodowych kamer używanych do realizacji programów i imprez specjalnych

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej (UE) 2016/339 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/750 z dnia 8 maja 2015 r. w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 1 452-1 492 MHz na potrzeby systemów naziemnych zapewniających usługi łączności elektronicznej w Unii

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej (UE) 2015/750 podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji 2013/654/UE z dnia 12 listopada 2013 r. zmieniająca decyzję 2008/294/WE w celu uwzględnienia dodatkowych technologii dostępu i pasm częstotliwości na potrzeby usług łączności ruchomej na pokładach statków powietrznych (usługi MCA)

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej 2013/654/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja Komisji 2008/294/WE z dnia 7 kwietnia 2008 r. dotycząca harmonizacji warunków korzystania z widma radiowego na potrzeby usług łączności ruchomej na pokładach statków powietrznych (usługi MCA) we Wspólnocie, zmieniona decyzją wykonawczą Komisji 2013/654/UE

Ramy czasowe: środki wynikające ze stosowania decyzji 2008/294/WE podlegają wdrożeniu w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/53/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących udostępniania na rynku urządzeń radiowych i uchylająca dyrektywę 1999/5/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2014/53/UE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym)

Zastosowanie mają następujące przepisy dyrektywy 2000/31/WE:

- wzmocnienie rozwoju handlu elektronicznego,
- eliminowanie barier dla transgranicznego świadczenia usług społeczeństwa informatycznego,
- zapewnienie bezpieczeństwa prawnego usługodawcom świadczącym usługi społeczeństwa informatycznego, oraz
- dokonanie harmonizacji ograniczeń odpowiedzialności usługodawców działających jako pośrednicy w przypadku świadczenia usług zwykłego przekazu, buforowania lub hostingu, przy określeniu braku ogólnego obowiązku nadzoru.

Ramy czasowe: powyższe przepisy dyrektywy 2000/31/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2003/98/WE podlegają wdrożeniu w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2013/37/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) nr 910/2014 podlegają wdrożeniu w ciągu sześciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/806 z dnia 22 maja 2015 r. określające specyfikacje dotyczące formy znaku zaufania UE dla kwalifikowanych usług zaufania

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/806 podlegają wdrożeniu w ciągu sześciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/1505 z dnia 8 września 2015 r. ustanawiająca specyfikacje techniczne i formaty dotyczące zaufanych list zgodnie z art. 22 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej (UE) 2015/1505 podlegają wdrożeniu w ciągu sześciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/1506 z dnia 8 września 2015 r. ustanawiająca specyfikacje dotyczące formatów zaawansowanych podpisów elektronicznych oraz zaawansowanych pieczęci elektronicznych, które mają być uznane przez podmioty sektora publicznego, zgodnie z art. 27 ust. 5 i art. 37 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej (UE) 2015/1506 podlegają wdrożeniu w ciągu sześciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/650 z dnia 25 kwietnia 2016 r. ustanawiająca normy dotyczące oceny bezpieczeństwa kwalifikowanych urzędów do składania podpisu i pieczęci na podstawie art. 30 ust. 3 i art. 39 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym

Ramy czasowe: przepisy decyzji wykonawczej (UE) 2016/650 podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

PROJEKT

**DECYZJA KOMITETU STOWARZYSZENIA UE–REPUBLIKA MOŁDAWII W SKŁADZIE
ROZSTRZYGAJĄCYM KWESTIE DOTYCZĄCE HANDLU NR .../...**

z dnia ...

dotycząca aktualizacji załącznika XXVIII-D (Zasady mające zastosowanie do międzynarodowego transportu morskiego) do Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawią, z drugiej strony

KOMITET STOWARZYSZENIA,

uwzględniając Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawią, z drugiej strony, podpisany w Brukseli w dniu 27 czerwca 2014 r., w szczególności jego art. 85, 253, 436, 438 i 449,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawią, z drugiej strony (zwany dalej „Układem”), wszedł w życie z dniem 1 lipca 2016 r.
- (2) Art. 85 i 253 Układu stanowią, że Republika Mołdawią dokonuje zbliżenia swojego prawodawstwa do aktów UE oraz instrumentów międzynarodowych (zwanymi dalej „unijnym dorobkiem prawnym”), o których mowa w załączniku XXVIII-D (Zasady mające zastosowanie do międzynarodowego transportu morskiego) do Układu (zwanym dalej „załącznikiem XXVIII-D”).
- (3) Unijny dorobek prawny, o którym mowa w załączniku XXVIII-D, zmienił się od momentu zakończenia negocjacji Układu w czerwcu 2013 r. W szczególności Unia przyjęła następujące akty, które wdrażają, zmieniają, uzupełniają lub zastępują akty, o których mowa w załączniku XXVIII-D:
 - (i) dyrektywa wykonawcza Komisji 2014/111/UE z dnia 17 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2009/15/WE w związku z przyjęciem przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) określonych kodeksów i powiązanych zmian do niektórych konwencji i protokołów ⁽¹⁾;
 - (ii) rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1355/2014 z dnia 17 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 391/2009 w związku z przyjęciem przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) określonych kodeksów i powiązanych zmian do niektórych konwencji i protokołów ⁽²⁾;
 - (iii) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/90/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie wyposażenia morskiego i uchylająca dyrektywę Rady 96/98/WE ⁽³⁾;
 - (iv) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE ⁽⁴⁾;
 - (v) dyrektywa Komisji 2014/100/UE z dnia 28 października 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków ⁽⁵⁾;
 - (vi) dyrektywa Komisji (UE) 2016/844 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich ⁽⁶⁾ oraz sprostowanie do dyrektywy Komisji (UE) 2016/844 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich ⁽⁷⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. UE L 366 z 20.12.2014, s. 83.

⁽²⁾ Dz.U. UE L 365 z 19.12.2014, s. 82.

⁽³⁾ Dz.U. UE L 257 z 28.8.2014, s. 146.

⁽⁴⁾ Dz.U. UE L 123 z 19.5.2015, s. 55.

⁽⁵⁾ Dz.U. UE L 308 z 29.10.2014, s. 82.

⁽⁶⁾ Dz.U. UE L 141 z 28.5.2016, s. 51.

⁽⁷⁾ Dz.U. UE L 193 z 19.7.2016, s. 117.

- (vii) dyrektywa Komisji (UE) 2015/2087 z dnia 18 listopada 2015 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku ⁽⁸⁾;
- (viii) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/38/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2009/16/WE w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu ⁽⁹⁾;
- (ix) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE ⁽¹⁰⁾;
- (x) rozporządzenie Komisji (UE) nr 428/2010 z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wykonania art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE w odniesieniu do rozszerzonych inspekcji statków ⁽¹¹⁾;
- (xi) rozporządzenie Komisji (UE) nr 801/2010 z dnia 13 września 2010 r. w sprawie wykonania art. 10 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE w zakresie kryteriów państwa bandery ⁽¹²⁾;
- (xii) rozporządzenie Komisji (UE) nr 802/2010 z dnia 13 września 2010 r. w sprawie wykonania art. 10 ust. 3 i art. 27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE w zakresie działalności przedsiębiorstwa, zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1205/2012 ⁽¹³⁾;
- (xiii) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/17/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/59/WE ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków ⁽¹⁴⁾;
- (xiv) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/18/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. ustanawiająca podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego i zmieniająca dyrektywę Rady 1999/35/WE oraz dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁵⁾;
- (xv) dyrektywa Komisji 2011/15/UE z dnia 23 lutego 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków ⁽¹⁶⁾;
- (xvi) rozporządzenie Komisji (UE) nr 1286/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. w sprawie przyjęcia wspólnej metodologii badań w sprawie wypadków i incydentów morskich opracowanej zgodnie z art. 5 ust. 4 dyrektywy 2009/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁷⁾;
- (xvii) rozporządzenie Komisji (WE) nr 540/2008 z dnia 16 czerwca 2008 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 336/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wdrożenia we Wspólnocie Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem w odniesieniu do wzorów formularzy ⁽¹⁸⁾;
- (xviii) dyrektywa Komisji (UE) 2010/36/UE z dnia 1 czerwca 2010 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich ⁽¹⁹⁾;
- (xix) dyrektywa Komisji 2005/12/WE z dnia 18 lutego 2005 r. zmieniająca załączniki I i II do dyrektywy 2003/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie szczególnych wymogów wytrzymałości na uszkodzenia dotyczących statków pasażerskich typu ro-ro ⁽²⁰⁾;
- (xx) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 530/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie przyspieszonego wprowadzania konstrukcji podwójnokadłubowej lub równoważnego rozwiązania konstrukcyjnego w odniesieniu do zbiornikowców pojedynczokadłubowych ⁽²¹⁾;
- (xxi) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/35/UE z dnia 21 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy ⁽²²⁾;

⁽⁸⁾ Dz.U. UE L 302 z 19.11.2015, s. 99.

⁽⁹⁾ Dz.U. UE L 218 z 14.8.2013, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. UE L 330 z 10.12.2013, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. UE L 125 z 21.5.2010, s. 2.

⁽¹²⁾ Dz.U. UE L 241 z 14.9.2010, s. 1.

⁽¹³⁾ Dz.U. UE L 241 z 14.9.2010, s. 4.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. UE L 131 z 28.5.2009, s. 101.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. UE L 131 z 28.5.2009, s. 114.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. UE L 49 z 24.2.2011, s. 33.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. UE L 328 z 10.12.2011, s. 36.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. UE L 157 z 17.6.2008, s. 15.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. UE L 162 z 29.6.2010, s. 1.

⁽²⁰⁾ Dz.U. UE L 48 z 19.2.2005, s. 19.

⁽²¹⁾ Dz.U. UE L 172 z 30.6.2012, s. 3.

⁽²²⁾ Dz.U. UE L 343 z 14.12.2012, s. 78.

- (xxii) dyrektywa 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniająca dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki ⁽²³⁾;
- (xxiii) dyrektywa Komisji 2007/71/WE z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku ⁽²⁴⁾;
- (xxiv) rozporządzenie Komisji (WE) nr 536/2008 z dnia 13 czerwca 2008 r. nadające moc art. 6 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 782/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zakazu stosowania związków cyanoorganicznych na statkach oraz zmieniające to rozporządzenie ⁽²⁵⁾;
- (xxv) dyrektywa Rady 2009/13/WE z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE ⁽²⁶⁾.
- (4) Republika Mołdawii kontynuuje proces zbliżenia swojego prawodawstwa do unijnego dorobku prawnego, zgodnie z ramami czasowymi i priorytetami określonymi w załączniku XXVIII-D. W celu zapewnienia właściwego zbliżenia prawodawstwa Republiki Mołdawii do unijnego dorobku prawnego, należy dodać do wykazu zamieszczone w załączniku XXVIII-D akty wymienione w motywie 3, oraz zmienić niektóre terminy w celu uwzględnienia postępów poczynionych już przez Republikę Mołdawii w procesie zbliżania prawodawstwa do unijnego dorobku prawnego, zgodnie z art. 449 Układu.
- (5) Art. 436 ust. 3 Układu stanowi, że Rada Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii (zwana dalej „Radą Stowarzyszenia”) jest uprawniona do aktualizacji i zmiany załączników do Układu.
- (6) Zgodnie z art. 438 ust. 2 Układu Rada Stowarzyszenia może przekazać Komitetowi Stowarzyszenia wszelkie swoje uprawnienia, w tym uprawnienia do podejmowania wiążących decyzji.
- (7) Decyzją nr 3/2014 ⁽²⁷⁾ Rada Stowarzyszenia przekazała uprawnienia do aktualizacji lub zmiany załączników do Układu dotyczących między innymi rozdziału 6 (Prowadzenie przedsiębiorstwa, handel usługami i handel elektroniczny) tytułu V (Handel i zagadnienia związane z handlem) Układu Komitetowi Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu, o ile w rozdziale 6 nie ma szczegółowych postanowień dotyczących aktualizacji lub zmiany tych załączników. W rozdziale 6 nie ma szczegółowych postanowień dotyczących aktualizacji lub zmiany załączników.
- (8) Należy zatem odpowiednio zaktualizować załącznik XXVIII-D,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik XXVIII-D (Zasady mające zastosowanie do międzynarodowego transportu morskiego) do Układu zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w

W imieniu Komitetu Stowarzyszenia
Przewodniczący

⁽²³⁾ Dz.U. UE L 324 z 29.11.2002, s. 53.

⁽²⁴⁾ Dz.U. UE L 329 z 14.12.2007, s. 33.

⁽²⁵⁾ Dz.U. UE L 156 z 14.6.2008, s. 10.

⁽²⁶⁾ Dz.U. UE L 124 z 20.5.2009, s. 30.

⁽²⁷⁾ Decyzja nr 3/2014 Rady Stowarzyszenia UE–Republika Mołdawii z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie przekazania niektórych uprawnień Rady Stowarzyszenia Komitetowi Stowarzyszenia w składzie rozstrzygającym kwestie dotyczące handlu (Dz.U. UE L 110 z 29.4.2015, s. 40).

ZAŁĄCZNIK

ZAŁĄCZNIK XXVIII-D

ZASADY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO MIĘDZYNARODOWEGO TRANSPORTU MORSKIEGO

Republika Mołdawii zobowiązuje się do stopniowego zbliżenia swojego prawodawstwa do następujących aktów UE oraz instrumentów międzynarodowych we wskazanych ramach czasowych.

Bezpieczeństwo morskie – państwo bandery/towarzystwa klasyfikacyjne

Dyrektywa wykonawcza Komisji 2014/111/UE z dnia 17 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2009/15/WE w związku z przyjęciem przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) określonych kodeksów i powiązanych zmian do niektórych konwencji i protokołów

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy wykonawczej 2014/111/UE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/15/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich, zmieniona dyrektywą wykonawczą Komisji 2014/111/UE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/15/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1355/2014 z dnia 17 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 391/2009 w związku z przyjęciem przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) określonych kodeksów i powiązanych zmian do niektórych konwencji i protokołów

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia wykonawczego (UE) 1355/2014 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach, zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1355/2014

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 391/2009 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Państwo bandery

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/21/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie zgodności z wymaganiami dotyczącymi państwa bandery

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/21/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Kontrola przeprowadzana przez państwo portu

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/38/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2009/16/WE w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2013/38/UE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) 2015/757 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) nr 1257/2013 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 428/2010 z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wykonania art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE w odniesieniu do rozszerzonych inspekcji statków

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) nr 428/2010 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 801/2010 z dnia 13 września 2010 r. w sprawie wykonania art. 10 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE w zakresie kryteriów państwa bandery

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) nr 801/2010 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 802/2010 z dnia 13 września 2010 r. w sprawie wykonania art. 10 ust. 3 i art. 27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE w zakresie działalności przedsiębiorstwa, zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1205/2012

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) nr 802/2010 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/38/UE, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013, oraz wdrożona rozporządzeniem Komisji (UE) nr 428/2010, rozporządzeniem Komisji (UE) nr 801/2010 oraz rozporządzeniem Komisji (UE) nr 802/2010

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/16/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Monitorowanie ruchu statków

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/17/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/59/WE ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/17/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2011/15/UE z dnia 23 lutego 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2011/15/UE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2014/100/UE z dnia 28 października 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2014/100/UE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków i uchylająca dyrektywę Rady 93/75/EWG, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/17/WE, dyrektywą Komisji 2011/15/UE oraz dyrektywą Komisji 2014/100/UE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2002/59/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dochodzenie w sprawie wypadku

Dyrektywa Rady 1999/35/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie systemu obowiązkowych przeglądów dla bezpiecznej, regularnej żeglugi promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/18/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/35/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1286/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. w sprawie przyjęcia wspólnej metodologii badań w sprawie wypadków i incydentów morskich opracowanej zgodnie z art. 5 ust. 4 dyrektywy 2009/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) nr 1286/2011 podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/18/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. ustanawiająca podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego i zmieniająca dyrektywę Rady 1999/35/WE oraz dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/18/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Odpowiedzialność przewoźników pasażerskich

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 392/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morskich drogach wodnych z tytułu wypadków

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 392/2009 podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 540/2008 z dnia 16 czerwca 2008 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 336/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wdrożenia we Wspólnocie Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem w odniesieniu do wzorów formularzy

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 540/2008 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie (WE) nr 336/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie wdrożenia we Wspólnocie Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 3051/95, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 540/2008

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 336/2006 podlegają wdrożeniu w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Przepisy techniczne i operacyjne

Wyposażenie morskie

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/90/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie wyposażenia morskiego i uchylająca dyrektywę Rady 96/98/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2014/90/UE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Statki pasażerskie

Dyrektywa Komisji 2010/36/UE z dnia 1 czerwca 2010 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2010/36/UE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich, zmieniona dyrektywą Komisji 2010/36/UE oraz dyrektywą Komisji (UE) 2016/844

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/45/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji (UE) 2016/844 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy (UE) 2016/844 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Rady 1999/35/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie systemu obowiązkowych przeglądów dla bezpiecznej, regularnej żeglugi promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 1999/35/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji 2005/12/WE z dnia 18 lutego 2005 r. zmieniająca załączniki I i II do dyrektywy 2003/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie szczególnych wymogów wytrzymałości na uszkodzenia dotyczących statków pasażerskich typu ro-ro

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2005/12/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2003/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie szczególnych wymogów wytrzymałości na uszkodzenia dotyczących statków pasażerskich typu ro-ro, zmieniona dyrektywą Komisji 2005/12/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2003/25/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Zbiornikowce do przewozu ropy naftowej

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 530/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie przyspieszonego wprowadzania konstrukcji podwójnokadłubowej lub równoważnego rozwiązania konstrukcyjnego w odniesieniu do zbiornikowców pojedynczokadłubowych

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (UE) nr 530/2012 podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Masowce

Dyrektywa 2001/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2001 r. ustanawiająca zharmonizowane wymagania i procedury dotyczące bezpieczeństwa załadunku i wyładunku na masowcach

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2001/96/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Załoga

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/35/UE z dnia 21 listopada 2012 r. dotycząca zmiany dyrektywy 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wykszolenia marynarzy

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2012/35/UE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wykszolenia marynarzy, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/35/UE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2008/106/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Środowisko

Dyrektywa Komisji 2007/71/WE z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2007/71/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Komisji (UE) 2015/2087 z dnia 18 listopada 2015 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy (UE) 2015/2087 podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku, zmieniona dyrektywą Komisji 2007/71/WE oraz dyrektywą Komisji (UE) 2015/2087

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2000/59/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniająca dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2002/84/WE podlegają wdrożeniu w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 536/2008 z dnia 13 czerwca 2008 r. nadające moc art. 6 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 782/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zakazu stosowania związków cynoorganicznych na statkach oraz zmieniające to rozporządzenie

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 536/2008 podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie (WE) nr 782/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie zakazu stosowania związków cynoorganicznych na statkach, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 536/2008

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 782/2003 podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Warunki techniczne

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich i uchylająca dyrektywę 2002/6/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2010/65/UE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Warunki społeczne

Dyrektywa Rady 92/29/EWG z dnia 31 marca 1992 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w celu poprawy opieki medycznej na statkach

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 92/29/EWG podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. dotycząca Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST) — Załącznik: Umowa Europejska w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy, zmieniona dyrektywą Rady 2009/13/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 1999/63/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa Rady 2009/13/WE z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2009/13/WE podlegają wdrożeniu w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Dyrektywa 1999/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 roku dotycząca egzekwowania przepisów odnoszących się do godzin pracy marynarzy na pokładach statków zawijających do portów Wspólnoty

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 1999/95/WE podlegają wdrożeniu w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Ochrona na morzu

Dyrektywa 2005/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie wzmocnienia ochrony portów

Ramy czasowe: przepisy dyrektywy 2005/65/WE, z wyjątkiem przepisów dotyczących realizowanych przez Komisję inspekcji, podlegają wdrożeniu w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

Rozporządzenie (WE) nr 725/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie podniesienia ochrony statków i obiektów portowych

Ramy czasowe: przepisy rozporządzenia (WE) nr 725/2004, z wyjątkiem przepisów dotyczących realizowanych przez Komisję inspekcji, podlegają wdrożeniu w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu.

DECYZJA KOMISJI (UE) 2019/434**z dnia 27 lutego 2019 r.****w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej „Europe CARES – Inclusive Quality Education for Children with Disabilities”***(notyfikowana jako dokument nr C(2019) 1545)***(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przedmiotem proponowanej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Europe CARES – Inclusive Quality Education for Children with Disabilities” (Europa DBA – wysokiej jakości edukacja włączająca dla dzieci niepełnosprawnych) są następujące kwestie: „Prawo do edukacji włączającej dla niepełnosprawnych dzieci i dorosłych w Unii Europejskiej”.
- (2) Cele proponowanej inicjatywy obywatelskiej dotyczą następujących kwestii: „Ponad 70 mln obywateli UE jest niepełnosprawnych, a 15 mln dzieci ma specjalne potrzeby edukacyjne. Dzieci i dorośli z niepełnosprawnością, którzy chcą korzystać z przysługującego im prawa do wysokiej jakości edukacji włączającej, napotykać w tym zakresie nieuzasadnione przeszkody. Wiele z takich osób trafia do odrębnych placówek, a te, które uczą się w zwykłych szkołach, często nie uzyskują właściwego wsparcia. Wzywamy Komisję do opracowania projektu ustawy w sprawie wspólnych unijnych ram edukacji włączającej, które zagwarantują, że żadne dziecko nie zostanie pominięte, jeśli chodzi o usługi wczesnej interwencji, edukację i wchodzenie na rynek pracy”.
- (3) W załączniku do proponowanej inicjatywy obywatelskiej wymieniono konkretne obszary, które należy włączyć do wspólnych unijnych ram edukacji włączającej i które można podzielić na następujące kategorie: „Wczesna interwencja, przystosowanie i rehabilitacja”; „Identyfikacja – wyszukanie dziecka – skierowanie – na wnioski”; „Nieodpłatna, odpowiednia edukacja publiczna”; „Zakaz odrzucania”; „Zaangażowanie rodziców”; „Mniej restrykcyjne otoczenie”; „Indywidualny program nauczania”; „Alternatywne mechanizmy oceniania oraz certyfikacja oparta na umiejętnościach”; „Wchodzenie na rynek pracy”; „Niedyskryminacja”; „Osobisty rozwój i szkolenie nauczycieli”.
- (4) Traktat o Unii Europejskiej (TUE) podkreśla rolę obywatelstwa Unii i usprawnia demokratyczne funkcjonowanie Unii, stanowiąc między innymi, że każdy obywatel ma mieć prawo do uczestnictwa w życiu demokratycznym Unii za pośrednictwem europejskiej inicjatywy obywatelskiej.
- (5) W związku z tym procedury i warunki wymagane dla inicjatywy obywatelskiej powinny być jasne, proste, przyjazne użytkownikowi i proporcjonalne do charakteru inicjatywy obywatelskiej, tak aby zachęcić obywateli do udziału i zwiększyć przystępność Unii.
- (6) W celu wprowadzenia w życie Traktatów przewidziano przyjęcie:
 - aktów prawnych mających na celu zwalczanie dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność na podstawie art. 19 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - w odniesieniu do celu, jakim jest rozwój wymiany informacji i doświadczeń w kwestiach wspólnych dla systemów edukacyjnych państw członkowskich, zaleceń Rady lub innych aktów prawnych przewidujących środki zachęcające w celu wsparcia, koordynacji lub uzupełnienia działań państw członkowskich, jednak z wyłączeniem harmonizacji ich przepisów ustawowych i wykonawczych, na podstawie art. 165 ust. 2 tiret czwarte i art. 165 ust. 4 TFUE,
 - w odniesieniu do celu, jakim jest poprawa kształcenia zawodowego wstępnego i ustawicznego w celu ułatwienia integracji zawodowej i reintegracji z rynkiem pracy, zaleceń Rady lub innych aktów prawnych z wyłączeniem jakiegokolwiek harmonizacji przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich, na podstawie art. 166 ust. 2 tiret drugie i art. 166 ust. 4 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 65 z 11.3.2011, s. 1.

- (7) Z powyższych względów proponowana inicjatywa obywatelska nie wykracza w sposób oczywisty poza kompetencje Komisji w zakresie przedkładania wniosku dotyczącego aktu prawnego Unii w celu wprowadzenia w życie Traktatów zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) wspomnianego rozporządzenia.
- (8) Ponadto utworzono komitet obywatelski i wyznaczono osoby do kontaktu zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia, a proponowana inicjatywa obywatelska nie jest oczywistym nadużyciem, nie jest oczywiście niepoważna lub dokuczliwa ani nie jest w sposób oczywisty sprzeczna z wartościami Unii określonymi w art. 2 TUE.
- (9) Należy zatem zarejestrować proponowaną inicjatywę obywatelską „Europe CARES – Inclusive Quality Education for Children with Disabilities”,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym rejestruje się proponowaną inicjatywę obywatelską „Europe CARES – Inclusive Quality Education for Children with Disabilities”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu 4 marca 2019 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do organizatorów (członków komitetu obywatelskiego) proponowanej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Europe CARES – Inclusive Quality Education for Children with Disabilities”, reprezentowanych przez następujące osoby wyznaczone jako osoby do kontaktu: Maria Madalina TURZA oraz Violeta GIURGI.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2019 r.

W imieniu Komisji
Frans TIMMERMANS
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI (UE) 2019/435**z dnia 12 marca 2019 r.****w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej pt. „Housing for All”***(notyfikowana jako dokument nr C(2019) 2004)***(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przedmiotem proponowanej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Housing for All” są następujące kwestie: „Celem niniejszej europejskiej inicjatywy obywatelskiej jest stworzenie lepszych ram prawnych i finansowych w celu ułatwienia dostępu do mieszkań dla wszystkich w Europie”.
- (2) Cele proponowanej inicjatywy obywatelskiej dotyczą następujących kwestii: „Wzywamy UE do podjęcia działań mających na celu ułatwienie dostępu do mieszkań dla wszystkich w Europie. Obejmuje to łatwiejszy dostęp dla wszystkich do mieszkań socjalnych i przystępnych cenowo, niestosowanie kryteriów z Maastricht do inwestycji publicznych w mieszkalnictwo socjalne i przystępne cenowo, lepszy dostęp do finansowania UE dla niekomercyjnych i stosujących zasady równoważoności deweloperów budowlanych, społeczne i oparte na konkurencji zasady wynajmu krótkoterminowego oraz sporządzanie statystyk dotyczących potrzeb mieszkaniowych w Europie.”.
- (3) W załączniku do proponowanej inicjatywy obywatelskiej wymieniono szczegółowo szereg celów, które mają być realizowane w drodze aktów prawnych Unii w celu wprowadzenia w życie Traktatów, a mianowicie:
 - „Lepszy dostęp do dotowanych mieszkań w Unii Europejskiej”,
 - „Nieuwzględnianie w kryteriach z Maastricht dotyczących deficytu inwestycji publicznych w przystępne cenowo mieszkania”,
 - „Łatwiejszy dostęp do środków finansowych z funduszy europejskich dla podmiotów świadczących usługi w zakresie mieszkalnictwa nienastawionego na zysk i socjalnego”,
 - „Przyjęcie zharmonizowanych ram regulacyjnych na szczeblu europejskim w odniesieniu do krótkoterminowego wynajmu prywatnych nieruchomości oraz zapewnienie wystarczającej ilości przystępnych cenowo mieszkań”,
 - „Włączenie standardowych danych dotyczących sytuacji mieszkaniowej w Europie do Europejskiego programu statystycznego”.
- (4) Traktat o Unii Europejskiej (TUE) podkreśla rolę obywatelstwa Unii i usprawnia demokratyczne funkcjonowanie Unii, stanowiąc między innymi, że każdy obywatel ma mieć prawo do uczestnictwa w życiu demokratycznym Unii za pośrednictwem europejskiej inicjatywy obywatelskiej.
- (5) W związku z tym procedury i warunki wymagane dla inicjatywy obywatelskiej powinny być jasne, proste, przyjazne użytkownikowi i proporcjonalne do charakteru inicjatywy obywatelskiej, tak aby zachęcić obywateli do udziału i zwiększyć przystępność Unii.
- (6) Komisja jest uprawniona do przedstawiania wniosków dotyczących unijnych aktów prawnych w celu wprowadzenia w życie Traktatów w następujących kwestiach:
 - w zakresie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących podejmowania i wykonywania działalności prowadzonej na własny rachunek, na podstawie art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE,
 - w zakresie przepisów dotyczących harmonizacji ustawodawstw odnoszących się do podatków obrotowych, akcyzy i innych podatków pośrednich w zakresie, w jakim harmonizacja ta jest niezbędna do zapewnienia ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz uniknięcia zakłóceń konkurencji, na podstawie art. 113 TFUE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 65 z 11.3.2011, s. 1.

- w zakresie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, na podstawie art. 114 TFUE,
 - w zakresie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają bezpośredni wpływ na ustanowienie lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego, na podstawie art. 115 TFUE,
 - w zakresie przepisów uzupełniających mających na celu unikanie nadmiernego deficytu budżetowego, jak określono w Protokole w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonym do Traktatów, na podstawie art. 126 ust. 14 TFUE,
 - w celu przyjęcia rozporządzeń wykonawczych dotyczących Europejskiego Funduszu Społecznego, na podstawie art. 164 TFUE,
 - w zakresie szczególnych działań poza funduszami strukturalnymi oraz w celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Unii, rozwijania i prowadzenia działań na rzecz wzmocnienia jej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, jak przewidziano w art. 174 TFUE, na podstawie art. 175 akapit 3 TFUE,
 - w zakresie przepisów mających na celu określenie zadań, celów priorytetowych i organizacji funduszy strukturalnych, co może obejmować grupowanie funduszy, na podstawie art. 177 TFUE,
 - w celu przyjęcia rozporządzeń wykonawczych dotyczących Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, na podstawie art. 178 TFUE,
 - w zakresie środków służących tworzeniu statystyk, jeżeli jest to konieczne do wykonywania działań Unii, na podstawie art. 338 TFUE.
- (7) Z wymienionych powyżej względów proponowana inicjatywa obywatelska – w zakresie, w jakim jej celem są wnioski Komisji dotyczące unijnych aktów prawnych w celu wprowadzenia w życie Traktatów w ramach realizacji celów określonych w motywie 3 tiret 2–5 – nie wykracza w sposób oczywisty poza kompetencje Komisji w zakresie przedkładania wniosku dotyczącego unijnego aktu prawnego w celu wprowadzenia w życie Traktatów zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011.
- (8) Natomiast akty prawne dotyczące stosowania przepisów w dziedzinie przedsiębiorstw publicznych i przedsiębiorstw, którym państwa członkowskie przyznają prawa specjalne lub wyłączne, jak również przedsiębiorstw zobowiązanych do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mającymi charakter monopolu skarbowego na podstawie art. 106 ust. 3 TFUE przyjmowane są nie na wniosek Komisji, zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011, lecz przez Komisję.
- (9) Jeżeli jednak proponowana inicjatywa obywatelska zostanie jej przedłożona zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 211/2011, Komisja zobowiązuje się ocenić również potrzebę przyjęcia lub zmiany aktów prawnych na podstawie art. 106 ust. 3 TFUE w świetle ich związku z przedmiotem tej inicjatywy.
- (10) Ponadto utworzono komitet obywatelski i wyznaczono osoby do kontaktów zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 211/2011, a proponowana inicjatywa obywatelska nie jest oczywistym nadużyciem, jawnie niepoważna ani dokuczliwa, ani w sposób oczywisty sprzeczna z wartościami Unii określonymi w art. 2 TUE.
- (11) Należy zatem zarejestrować proponowaną inicjatywę obywatelską „Housing for All”. Deklaracje poparcia dla tej proponowanej inicjatywy obywatelskiej należy zbierać w oparciu o założenie przedstawione w motywach 6 do 9,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Niniejszym rejestruje się proponowaną inicjatywę obywatelską „Housing for All”.
2. Można zbierać deklaracje poparcia dla tej proponowanej inicjatywy obywatelskiej w oparciu o założenie przedstawione w motywach 6 do 9 niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 18 marca 2019 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do organizatorów (członków komitetu obywatelskiego) proponowanej inicjatywy obywatelskiej pod nazwą „Housing for All”, reprezentowanych przez Karin ZAUNER i Santiago MAS DE XAXAS FAUS, którzy są osobami wyznaczonymi do kontaktu.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 marca 2019 r.

W imieniu Komisji
Frans TIMMERMANS
Wiceprzewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2019/436**z dnia 18 marca 2019 r.****w sprawie norm zharmonizowanych dla maszyn, opracowanych na potrzeby dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 ust. 6,

uwzględniając dyrektywę 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie maszyn, zmieniającą dyrektywę 95/16/WE ⁽²⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 3 i art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 7 dyrektywy 2006/42/WE domniemywa się, że maszyny wyprodukowane zgodnie z normą zharmonizowaną, do której odniesienia zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, spełniają zasadnicze wymagania w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa objęte taką normą zharmonizowaną.
- (2) Istnieją trzy rodzaje norm zharmonizowanych stanowiących podstawę do domniemania zgodności z dyrektywą 2006/42/WE.
- (3) Normy typu A określają podstawowe pojęcia, terminologię i zasady projektowania mające zastosowanie do wszystkich kategorii maszyn. Stosowanie wyłącznie tego typu norm, mimo że określają one podstawowe ramy dla właściwego stosowania dyrektywy 2006/42/WE, nie jest wystarczające, aby zapewnić zgodność z odpowiednimi zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa zawartymi w dyrektywie 2006/42/WE, w związku z czym nie stanowi podstawy do pełnego domniemania zgodności.
- (4) Normy typu B dotyczą określonych aspektów bezpieczeństwa maszyn lub określonych rodzajów zabezpieczeń, które mogą być stosowane w szerokim zakresie różnych kategorii maszyn. Stosowanie specyfikacji norm typu B stanowi podstawę domniemania zgodności z uwzględnionymi w nich zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, o których mowa w dyrektywie 2006/42/WE, jeżeli z normy typu C lub oceny ryzyka przeprowadzonej przez producenta wynika, że rozwiązania techniczne określone w normie typu B są adekwatne w odniesieniu do konkretnej kategorii lub konkretnego modelu danej maszyny. Stosowanie norm typu B zawierających specyfikacje dotyczące elementów bezpieczeństwa, które są wprowadzane do obrotu niezależnie, stanowi podstawę domniemania zgodności takich elementów oraz domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa objętych normami.
- (5) Normy typu C zawierają specyfikacje dotyczące określonej kategorii maszyn. Różnego rodzaju maszyny należące do kategorii objętej normą typu C są przeznaczone do podobnego użytku oraz stwarzają podobne zagrożenia. Normy typu C mogą odwoływać się do norm typu A lub B, wskazując, które specyfikacje normy typu A lub B mają zastosowanie do danej kategorii maszyn. Jeżeli w odniesieniu do określonego aspektu bezpieczeństwa maszyny norma typu C odbiega od specyfikacji normy typu A lub B, specyfikacje normy typu C mają pierwszeństwo przed specyfikacjami normy typu A lub B. Stosowanie specyfikacji normy typu C na podstawie oceny ryzyka przeprowadzonej przez producenta stanowi podstawę domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa zawartymi w dyrektywie 2006/42/WE, które obejmuje norma. Niektóre normy typu C są publikowane w kilku częściach, przy czym część 1 normy zawiera ogólne specyfikacje mające zastosowanie do rodziny maszyn, a pozostałe części normy zawierają specyfikacje dotyczące poszczególnych kategorii maszyn należących do danej rodziny, uzupełniając lub zmieniając ogólne specyfikacje podane w części 1. W przypadku norm typu C posiadających taką formę podstawę domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa zawartymi w dyrektywie 2006/42/WE stanowi stosowanie ogólnej części 1 normy oraz jej odpowiednich części szczegółowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 24.

- (6) Pismem z dnia 19 grudnia 2006 r. (sygn. M/396) Komisja zwróciła się do CEN i CENELEC o opracowanie norm zharmonizowanych na potrzeby dyrektywy 2006/42/WE, w tym także o opracowanie zmian w normach oraz zakończenie prac, tak aby uwzględnić zmiany wprowadzone tą dyrektywą w stosunku do dyrektywy 98/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾.
- (7) Na podstawie tego wniosku (M/396) z dnia 19 grudnia 2006 r. CEN i CENELEC opracowały nowe normy zharmonizowane oraz dokonały przeglądu i zmiany istniejących już norm zharmonizowanych. Norma zharmonizowana EN 15895:2011+A1:2018 dotyczy osadzaków ręcznych z nabojami i innych maszyn udarowych uruchamianych za pomocą nabojów, które zostały objęte zakresem dyrektywy 2006/42/WE. Normy: EN 50569:2013/A1:2018, EN 50570:2013/A1:2018, EN 50571:2013/A1:2018, EN 50636-2-107:2015/A1:2018, EN 60335-1:2012/A13:2017, EN 60335-2-58:2005, EN 60335-2-58:2005/A12:2016, EN 60335-2-58:2005/A2:2015 oraz zmiany tych norm uwzględniają zmienione rozgraniczenie między dyrektywą 2006/42/WE i dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/35/UE ⁽⁴⁾ oraz fakt, że niektóre urządzenia elektryczne do użytku domowego i podobnego objęte zakresem dyrektywy 2014/35/UE weszły w zakres dyrektywy 2006/42/WE. Norma EN 16719:2018 uwzględnia fakt, że dyrektywa 2006/42/WE zmienia dyrektywę 95/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾ w ten sposób, że urządzenia podnoszące, których prędkość jest nie większa niż 0,15 m/s, zostają objęte zakresem dyrektywy 2006/42/WE. Normy: EN ISO 14118:2018, EN 474-1:2006+A5:2018, EN 1853:2017, EN 1870-6:2017, EN ISO 4254-5:2018, EN ISO 4254-7:2017, EN ISO 4254-8:2018, EN ISO 5395-1:2013/A1:2018, EN ISO 5395-3:2013/A2:2018, EN 12013:2018, EN 12999:2011+A2:2018, EN 13001-3-1:2012+A2:2018, EN 13001-3-6:2018, EN 13135:2013+A1:2018, EN 13684:2018, EN ISO 13766-2:2018, EN 15194:2017, EN 15895:2011+A1:2018, EN ISO 16092-1:2018; EN ISO 16092-3:2018, EN 16952:2018, EN 16719:2018, EN 17059:2018, EN ISO 19085-4:2018, EN ISO 19085-6:2017, EN ISO 19085-8:2018, EN ISO 19225:2017, EN ISO 28927-2:2009/A1:2017, EN 50569:2013/A1:2018, EN 50570:2013/A1:2018, EN 50571:2013/A1:2018, EN 50636-2-107:2015/A1:2018, EN 60335-1:2012/A13:2017, EN 62841-2-1:2018, EN 62841-2-17:2017, EN 62841-3-1:2014/A11:2017, EN 60335-2-58:2005, EN 60335-2-58:2005/A2:2015, EN 60335-2-58:2005/A12:2016, EN 62841-2-1:2018, EN 62841-2-17:2017, EN 62841-3-1:2014/A11:2017, EN 62841-3-4:2016, EN 62841-3-4:2016/A11:2017, EN 62841-3-6:2014/A11:2017, EN 62841-3-9:2015/A11:2017, EN 62841-3-10:2015/A11:2017, EN 62841-3-14:2017 oraz zmiany tych norm służą zapewnieniu, by normy zharmonizowane opracowywane na potrzeby dyrektywy 2006/42/WE w pełni spełniały odpowiednie zasadnicze wymagania w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa zawarte w tej dyrektywie.
- (8) Komisja wraz z CEN i CENELEC oceniła, czy normy opracowane, poddane przeglądowi i zmienione przez CEN i CENELEC są zgodne z wnioskiem M/396 z dnia 19 grudnia 2006 r.
- (9) Normy opracowane, poddane przeglądowi i zmienione przez CEN i CENELEC na podstawie wniosku M/396 z dnia 19 grudnia 2006 r. uwzględniają wymogi, które mają obejmować i które zostały określone w dyrektywie 2006/42/WE. Należy zatem opublikować odniesienia do tych norm w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (10) Zgodnie z art. 10 dyrektywy 2006/42/WE Komisja zasięgnęła opinii komitetu ustanowionego na mocy rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 w sprawie tego, czy norma zharmonizowana EN 474-1:2006+A4:2013 uwzględnia zasadnicze wymagania w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, które ma obejmować i które zostały określone w załączniku I do dyrektywy 2006/42/WE. W świetle opinii komitetu odniesienie do normy EN 474-1:2006+A4:2013 zostało, decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2015/27, opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z zastrzeżeniem ⁽⁶⁾. CEN dokonał ulepszenia tej normy w formie wersji EN 474-1:2006+A5:2018. Ta nowa wersja nie uwzględnia jednak jednego rodzaju maszyn do robót ziemnych, tj. koparek hydraulicznych. Norma EN 474-1:2006+A5:2018 nie uwzględnia zatem w pełni zasadniczych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa określonych w pkt 1.2.2 i 3.2.1 załącznika I do dyrektywy 2006/42/WE. Odniesienie do tej normy należy zatem opublikować w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z zastrzeżeniem.

⁽³⁾ Dyrektywa 98/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do maszyn (Dz.U. L 207 z 23.7.1998, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/35/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku sprzętu elektrycznego przewidzianego do stosowania w określonych granicach napięcia (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 357).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 95/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 1995 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dźwigów (Dz.U. L 213 z 7.9.1995, s. 1).

⁽⁶⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/27 z dnia 7 stycznia 2015 r. w sprawie dokonywanej na podstawie dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady publikacji z zastrzeżeniem w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy EN 474-1:2006+A4:2013 dotyczącej maszyn do robót ziemnych (Dz.U. L 4 z 8.1.2015, s. 24).

- (11) Zgodnie z art. 10 dyrektywy 2006/42/WE Komisja zasięgnęła opinii komitetu ustanowionego na mocy rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 w sprawie tego, czy norma zharmonizowana EN 13241-1:2003+A1:2011 uwzględnia zasadnicze wymagania w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, które ma obejmować i które zostały określone w załączniku I do dyrektywy 2006/42/WE. W świetle opinii komitetu odniesienie do normy EN 13241-1:2003+A1:2011 zostało, decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2015/1301, opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z zastrzeżeniem⁽⁷⁾. CEN dokonał ulepszenia tej normy w formie wersji EN 13241:2003+A2:2016. Ta nowa wersja nie uwzględnia jednak kwestii, które doprowadziły do tego, że poprzednia wersja normy została opublikowana z zastrzeżeniem. Obecna wersja tej normy (EN 13241:2003+A2:2016) nie uwzględnia zatem w pełni zasadniczych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa określonych w pkt 1.3.7 i 1.4.3 załącznika I do dyrektywy 2006/42/WE. Odniesienie do tej normy należy zatem opublikować w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z zastrzeżeniem.
- (12) W wyniku prac podjętych przez CEN i CENELEC na podstawie wniosku M/396 z dnia 19 grudnia 2006 r. dokonano zastąpienia, przeglądu lub zmiany szeregu norm zharmonizowanych opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁸⁾.
- (13) Należy zatem wycofać odniesienia do tych norm z *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*. Aby dać producentom wystarczająco dużo czasu na przygotowanie się do stosowania nowych i zmienionych norm oraz zmian w normach, konieczne jest odroczenie wycofania odniesień do norm zharmonizowanych.
- (14) Odniesienia do norm zharmonizowanych EN 786:1996+A2:2009, EN 61496-1:2013, EN ISO 11200:2014 i EN ISO 12100:2010 należy wycofać, gdyż normy te nie uwzględniają już wymogów, które mają obejmować i które zostały określone w dyrektywie 2006/42/WE.
- (15) Zgodność z normą zharmonizowaną stanowi podstawę do domniemania zgodności z odpowiednimi zasadniczymi wymaganiami określonymi w unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym od dnia publikacji odniesienia do takiej normy w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Niniejsza decyzja powinna zatem wejść w życie w dniu jej opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do norm zharmonizowanych dotyczących maszyn, opracowanych na potrzeby dyrektywy 2006/42/WE, wymienione w załączniku I do niniejszej decyzji.

Niniejszym publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z zastrzeżeniem odniesienia do norm zharmonizowanych opracowanych na potrzeby dyrektywy 2006/42/WE wymienione w załączniku II do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszym wycofuje się z *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* odniesienia do norm zharmonizowanych dotyczących maszyn, opracowanych na potrzeby dyrektywy 2006/42/WE, wymienione w załączniku III do niniejszej decyzji, ze skutkiem od dat wymienionych w tym załączniku.

⁽⁷⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/1301 z dnia 20 lipca 2015 r. w sprawie publikacji z zastrzeżeniem w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy EN 13241-1:2003+A1:2011 dotyczącej drzwi i bram przemysłowych, komercyjnych i garażowych na podstawie dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 199 z 29.7.2015, s. 40).

⁽⁸⁾ Dz.U. C 92 z 9.3.2018, s. 1.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 marca 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Nr	Odniesienie do normy	Typ
1.	EN ISO 14118:2018 Bezpieczeństwo maszyn – Zapobieganie niespodziewanemu uruchomieniu (ISO 14118:2017)	B
2.	EN 1853:2017 Maszyny rolnicze – Przyczepy – Bezpieczeństwo	C
3.	EN 1870-6:2017 Bezpieczeństwo obrabiarek do drewna – Pilarki tarczowe – Część 6: Pilarki tarczowe do drewna opałowego	C
4.	EN ISO 4254-5:2018 Maszyny rolnicze – Bezpieczeństwo – Część 5: Maszyny uprawowe z aktywnymi zespołami roboczymi (ISO 4254-5:2018)	C
5.	EN ISO 4254-7:2017 Maszyny rolnicze – Bezpieczeństwo – Część 7: Kombajny zbożowe, kombajny zielonkowe, kombajny do zbioru bawełny i kombajny do zbioru trzciny cukrowej (ISO 4254-7:2017)	C
6.	EN ISO 4254-8:2018 Maszyny rolnicze – Bezpieczeństwo – Część 8: Maszyny do wysiewu nawozów stałych (ISO 4254-8:2018)	C
7.	EN ISO 5395-1:2013 Maszyny ogrodnicze – Kosiarki trawnikowe z silnikiem spalinowym, bezpieczeństwo – Część 1: Terminologia i badania wspólne (ISO 5395-1:2013) EN ISO 5395-1:2013/A1:2018	C
8.	EN ISO 5395-3:2013 Maszyny ogrodnicze – Kosiarki trawnikowe z silnikiem spalinowym, bezpieczeństwo – Część 3: Kosiarki kierowane przez operatora jadącego na maszynie (ISO 5395-3:2013) EN ISO 5395-3:2013/A1:2017 EN ISO 5395-3:2013/A2:2018	C
9.	EN 12013:2018 Maszyny do przetwórstwa tworzyw sztucznych i mieszanek gumowych – Mieszarki zamknięte – Wymagania bezpieczeństwa	C
10.	EN 12999:2011+A2:2018 Dźwignice – Żurawie przeładunkowe	C
11.	EN 13001-3-1:2012+A2:2018 Dźwignice – Ogólne zasady projektowania – Część 3-1: Wyznaczanie ograniczeń i właściwości stalowych ustrojów nośnych	C
12.	EN 13001-3-6:2018 Dźwignice – Ogólne zasady projektowania – Część 3-6: Wyznaczanie ograniczeń i właściwości maszyn – Cylindry hydrauliczne	C
13.	EN 13135:2013+A1:2018 Dźwignice – Bezpieczeństwo – Projektowanie – Wymagania dotyczące wyposażenia	C
14.	EN 13684:2018 Maszyny ogrodnicze – Skaryfikatory i aeratory trawnikowe sterowane przez operatora pieszego – Bezpieczeństwo	C

Nr	Odniesienie do normy	Typ
15.	EN ISO 13766-2:2018 Maszyny do robót ziemnych i budowlanych – Kompatybilność elektromagnetyczna maszyn z wewnętrznym układem zasilania energią elektryczną – Część 2: Dodatkowe wymogi dotyczące kompatybilności elektromagnetycznej dla bezpieczeństwa funkcjonalnego (ISO 13766-2:2018)	C
16.	EN 15194:2017 Rowery – Rowery wspomagane silnikiem elektrycznym – Rowery EPAC	C
17.	EN 15895:2011+A1:2018 Osadzaki ręczne z nabojami – Wymagania bezpieczeństwa – Osadzaki do mocowania i znakowania	C
18.	EN ISO 16092-1:2018 Obrabiarki – Bezpieczeństwo – Prasy – Część 1: Ogólne wymagania bezpieczeństwa (ISO 16092-1:2017)	C
19.	EN ISO 16092-3:2018 Obrabiarki – Bezpieczeństwo – Prasy – Część 3: Wymagania bezpieczeństwa dla pras hydraulicznych (ISO 16092-3:2017)	C
20.	EN 16719:2018 Platformy transportowe	C
21.	EN 16952:2018 Maszyny rolnicze – Platformy robocze do prac w terenie ciężkim, prace w sadach (WPO) – Bezpieczeństwo	C
22.	EN 17059:2018 Linie do platerowania i anodyzowania – Wymagania bezpieczeństwa	C
23.	EN ISO 19085-4:2018 Obrabiarki do drewna – Bezpieczeństwo – Część 4: Pionowe pilarki tarczowe do płyt (ISO 19085-4:2018)	C
24.	EN ISO 19085-6:2017 Obrabiarki do drewna – Bezpieczeństwo – Część 6: Frezarki dolnowrzecionowe jednowrzecionowe pionowe („toupies”) (ISO 19085-6:2017)	C
25.	EN ISO 19085-8:2018 Obrabiarki do drewna – Bezpieczeństwo – Część 8: Szlifierki taśmowe i maszyny do kalibracji prostych przedmiotów obrabianych (ISO 19085-8:2017)	C
26.	EN ISO 19225:2017 Maszyny dla górnictwa podziemnego – Ruchome maszyny wydobywcze do prac na przodku – Wymagania bezpieczeństwa dla kombajnów ścianowych i systemów pługowych (ISO 19225:2017)	C
27.	EN ISO 28927-2:2009 Narzędzia z napędem – Metody badawcze określenia emisji drgań – Część 2: Klucze, klucze do nakrętek i wkrętarki (ISO 28927-2:2009) EN ISO 28927-2:2009/A1:2017	C
28.	EN ISO/IEC 80079-38:2016 Atmosfery wybuchowe – Część 38: Urządzenia i podzespoły przeznaczone do stosowania w atmosferach wybuchowych w podziemnych wyrobiskach zakładów górniczych (ISO/IEC 80079-38:2016) EN ISO/IEC 80079-38:2016/A1:2018	C

Nr	Odniesienie do normy	Typ
29.	EN 50569:2013 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkowania – Wymagania szczegółowe dotyczące elektrycznych wirówek do bielizny w obiektach przemysłowych i handlowych EN 50569:2013/A1:2018	C
30.	EN 50570:2013 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkowania – Wymagania szczegółowe dotyczące elektrycznych suszarek bębnowych w obiektach przemysłowych i handlowych EN 50570:2013/A1:2018	C
31.	EN 50571:2013 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkowania – Wymagania szczegółowe dotyczące pralek elektrycznych w obiektach przemysłowych i handlowych EN 50571:2013/A1:2018	C
32.	EN 50636-2-107:2015 Bezpieczeństwo sprzętu do użytku domowego i podobnego – Część 2-107: Wymagania szczegółowe dotyczące elektrycznych kosiarek-robotów do trawy zasilanych z akumulatorów (IEC 60335-2-107:2012 Modified) EN 50636-2-107:2015/A1:2018	C
33.	EN 60335-1:2012 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 1: Wymagania ogólne (IEC 60335-1:2010 Modified) EN 60335-1:2012/A11:2014 EN 60335-1:2012/A13:2017	C
34.	EN 60335-2-58:2005 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 2-58: Wymagania szczegółowe dotyczące zmywarek elektrycznych w obiektach przemysłowych i handlowych (IEC 60335-2-58:2002 Modified) EN 60335-2-58:2005/A2:2015 EN 60335-2-58:2005/A12:2016	C
35.	EN 62841-2-1:2018 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 2-1: Wymagania szczegółowe dotyczące ręcznych wiertarek i wiertarek udarowych (IEC 62841-2-1:2017 Modified)	C
36.	EN 62841-2-17:2017 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 2-17: Wymagania szczegółowe dotyczące ręcznych frezarek żłobiących (IEC 62841-2-17:2017 Modified)	C
37.	EN 62841-3-1:2014 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 3-1: Wymagania szczegółowe dotyczące przenośnych pilarek stołowych (IEC 62841-3-1:2014, modified) EN 62841-3-1:2014/A11:2017	C
38.	EN 62841-3-4:2016 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 3-4: Wymagania szczegółowe dotyczące przenośnych szlifierek stołowych (IEC 62841-3-4:2016 Modified) EN 62841-3-4:2016/A11:2017	C

Nr	Odniesienie do normy	Typ
39.	EN 62841-3-6:2014 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 3-6: Wymagania szczegółowe dotyczące przenośnych wiertnic diamentowych z systemem dopływu cieczy (IEC 62841-3-6:2014, modified) EN 62841-3-6:2014/A11:2017	C
40.	EN 62841-3-9:2015 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 3-9: Wymagania szczegółowe dotyczące przenośnych pilarek do cięcia ukosowego (IEC 62841-3-9:2014 Modified) EN 62841-3-9:2015/A11:2017	C
41.	EN 62841-3-10:2015 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 3-10: Wymagania szczegółowe dotyczące przenoś- nych przecinarek (IEC 62841-3-10:2015 Modified) EN 62841-3-10:2015/A11:2017	C
42.	EN 62841-3-14:2017 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkowania – Część 3-14: Wymagania szczegółowe dotyczące przenoś- nych oczyszczarek rur ściekowych (IEC 62841-3-14:2017 Modified)	C

ZAŁĄCZNIK II

Nr	Odniesienie do normy	Typ
1.	EN 474-1:2006+A5:2018 Maszyny do robót ziemnych – Bezpieczeństwo – Część 1: Wymogi ogólne Uwaga: Niniejsza publikacja nie dotyczy pkt 5.8.1 (Widoczność – Widoczność ze stanowiska operatora) tej normy, ale tylko w odniesieniu do wymogów normy EN 474-5:2006+A3:2013 dotyczących koparek hydraulicznych, którego stosowanie nie stanowi podstawy do domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa określonymi w pkt 1.2.2 i 3.2.1 załącznika I do dyrektywy 2006/42/WE.	C
2.	EN 13241:2003+A2:2016 Bramy – Norma wyrobu, właściwości eksploatacyjne Uwaga: W odniesieniu do pkt 4.2.2, 4.2.6, 4.3.2, 4.3.3, 4.3.4, 4.3.6 niniejsza publikacja nie dotyczy odniesienia do normy EN 12453:2000, której stosowanie nie stanowi podstawy do domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa określonymi w pkt 1.3.7 i 1.4.3 załącznika I do dyrektywy 2006/42/WE.	C

ZAŁĄCZNIK III

Nr	Odniesienie do normy	Data wycofania	Typ
1.	EN 1037:1995+A1:2008 Bezpieczeństwo maszyn – Zapobieganie niespodziewanemu uruchomieniu	19/03/2019	B
2.	EN 474-1:2006+A4:2013 Maszyny do robót ziemnych – Bezpieczeństwo – Część 1: Wymogi ogólne Uwaga: Niniejsza publikacja nie dotyczy pkt 5.8.1 (Widoczność — Widoczność ze stanowiska operatora) tej normy, którego stosowanie nie stanowi podstawy do domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa określonymi w pkt 1.2.2 i 3.2.1 załącznika I do dyrektywy 2006/42/WE.	19/03/2019	C
3.	EN 1853:1999+A1:2009 Maszyny rolnicze – Przyczepy wywrotki – Wymagania dotyczące bezpieczeństwa	19/03/2019	C
4.	EN 1870-6:2002+A1:2009 Bezpieczeństwo obrabiarek do drewna – Pilarki tarczowe – Część 6: Pilarki tarczowe do drewna opałowego oraz kombinowane pilarki tarczowe do drewna opałowego/pilarki tarczowe stołowe z ręcznym podawaniem i/lub odbieraniem	19/03/2019	C
5.	EN ISO 4254-5:2009 Maszyny rolnicze – Bezpieczeństwo – Część 5: Maszyny uprawowe z aktywnymi zespołami roboczymi (ISO 4254-5:2008)	19/03/2019	C
6.	EN ISO 4254-7:2009 Maszyny rolnicze – Bezpieczeństwo – Część 7: Kombajny zbożowe, kombajny zielonkowe i kombajny do zbioru bawełny (ISO 4254-7:2008)	19/03/2019	C
7.	EN 14017:2005+A2:2009 Maszyny rolnicze i leśne – Maszyny do wysiewu nawozów stałych – Bezpieczeństwo	19/03/2019	C
8.	EN ISO 5395-1:2013 Maszyny ogrodnicze – Kosiarki trawnikowe z silnikiem spalinowym, bezpieczeństwo – Część 1: Terminologia i badania wspólne (ISO 5395-1:2013)	19/03/2019	C
9.	EN ISO 5395-3:2013 Maszyny ogrodnicze – Kosiarki trawnikowe z silnikiem spalinowym, bezpieczeństwo – Część 3: Kosiarki kierowane przez operatora jadącego na maszynie (ISO 5395-3:2013) EN ISO 5395-3:2013/A1:2017	19/03/2019	C
10.	EN 12013:2000+A1:2008 Maszyny do przetwórstwa tworzyw sztucznych i mieszanek gumowych – Mieszarki zamknięte – Wymagania bezpieczeństwa	19/03/2019	C
11.	EN 12999:2011+A1:2012 Dźwignice – Żurawie przeładunkowe	19/03/2019	C
12.	EN 13001-3-1:2012+A1:2013 Dźwignice – Ogólne zasady projektowania – Część 3-1: Wyznaczanie ograniczeń i właściwości stalowych ustrojów nośnych	19/03/2019	C

Nr	Odniesienie do normy	Data wycofania	Typ
13.	EN 13135:2013 Dźwignice – Bezpieczeństwo – Projektowanie – Wymagania dotyczące wyposażenia	19/03/2019	C
14.	EN 13684:2004+A3:2009 Maszyny ogrodnicze – Skaryfikatory i aeratory trawnikowe sterowane przez operatora pieszego – Bezpieczeństwo	19/03/2019	C
15.	EN 15895:2011 Osadzaki ręczne z nabojami – Wymagania bezpieczeństwa – Osadzaki do mocowania i znakowania	19/03/2019	C
16.	EN 692:2005+A1:2009 Obrabiarki – Prasy mechaniczne – Bezpieczeństwo	19/03/2019	C
17.	EN 693:2001+A2:2011 Obrabiarki – Bezpieczeństwo – Prasy hydrauliczne	19/03/2019	C
18.	EN 13736:2003+A1:2009 Bezpieczeństwo obrabiarek – Prasy pneumatyczne	19/03/2019	C
19.	EN 848-1:2007+A2:2012 Bezpieczeństwo obrabiarek do drewna – Frezarki jednostronne – Część 1: Frezarki dolnowrzecionowe jednowrzecionowe pionowe	19/03/2019	C
20.	EN 1710:2005+A1:2008 Urządzenia i podzespoły przeznaczone do stosowania w przestrzeniach zagrożonych wybuchem w podziemnych wyrobiskach zakładów górniczych	19/03/2019	C
21.	EN 50569:2013 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkownika – Wymagania szczegółowe dotyczące elektrycznych wirówek do bielizny w obiektach przemysłowych i handlowych	12/01/2021	C
22.	EN 50570:2013 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkownika – Wymagania szczegółowe dotyczące elektrycznych suszarek bębnowych w obiektach przemysłowych i handlowych	12/01/2021	C
23.	EN 50571:2013 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkownika – Wymagania szczegółowe dotyczące pralek elektrycznych w obiektach przemysłowych i handlowych	12/01/2021	C
24.	EN 50636-2-107:2015 Bezpieczeństwo sprzętu do użytku domowego i podobnego – Część 2-107: Wymagania szczegółowe dotyczące elektrycznych kosiarek-robotów do trawy zasilanych z akumulatorów (IEC 60335-2-107:2012 Modified)	12/01/2020	C
25.	EN 60335-1:2012 Elektryczny sprzęt do użytku domowego i podobnego – Bezpieczeństwo użytkownika – Część 1: Wymagania ogólne (IEC 60335-1:2010 Modified) EN 60335-1:2012/A11:2014	3/05/2020	C
26.	EN 60745-2-1:2010 Narzędzia ręczne o napędzie elektrycznym – Bezpieczeństwo użytkownika – Część 2-1: Wymagania szczegółowe dotyczące wiertarek i wiertarek udarowych (IEC 60745-2-1:2003 Modified + A1:2008)	19/03/2019	C

Nr	Odniesienie do normy	Data wycofania	Typ
27.	EN 60745-2-17:2010 Narzędzia ręczne o napędzie elektrycznym – Bezpieczeństwo użytkownika – Część 2-17: Wymagania szczegółowe dotyczące frezarek żłobiących i frezarek okrawających (IEC 60745-2-17:2010 Modified)	19/03/2019	C
28.	EN 62841-3-1:2014 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkownika – Część 3-1: Wymagania szczegółowe dotyczące przenośnych pilarek stołowych (IEC 62841-3-1:2014, modified)	19/10/2019	C
29.	EN 61029-2-4:2011 Bezpieczeństwo użytkownika narzędzi przenośnych o napędzie elektrycznym – Część 2-4: Wymagania szczegółowe dotyczące szlifierek stołowych (IEC 61029-2-4:1993 Modified + A1:2001 Modified)	19/03/2019	C
30.	EN 62841-3-6:2014 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkownika – Część 3-6: Wymagania szczegółowe dotyczące przenośnych wiertnic diamentowych z systemem dopływu cieczy (IEC 62841-3-6:2014, modified)	19/10/2019	C
31.	EN 62841-3-9:2015 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkownika – Część 3-9: Wymagania szczegółowe dotyczące przenośnych pilarek do cięcia ukosowego (IEC 62841-3-9:2014 Modified)	15/11/2019	C
32.	EN 62841-3-10:2015 Narzędzia o napędzie elektrycznym: ręczne, przenośne oraz do trawy i inne ogrodnicze – Bezpieczeństwo użytkownika – Część 3-10: Wymagania szczegółowe dotyczące przenośnych przecinarek (IEC 62841-3-10:2015 Modified)	19/10/2019	C
33.	EN 13241:2003+A2:2016 Bramy – Norma wyrobu, właściwości eksploatacyjne	19/03/2019	C
34.	EN 786:1996+A2:2009 Maszyny ogrodnicze – Elektryczne przycinarki trawnikowe prowadzone przez operatora i ręczne oraz krawędziarki trawnikowe – Wymagania dotyczące bezpieczeństwa	19/03/2019	C
35.	EN 1870-14:2007+A2:2012 Bezpieczeństwo obrabiarek do drewna – Pilarki tarczowe – Część 14: Pionowe pilarki do płyt	19/03/2019	C
36.	EN 61496-1:2013 Bezpieczeństwo maszyn – Elektroczułe wyposażenie ochronne – Część 1: Wymagania ogólne i badania	19/03/2019	C
37.	EN ISO 11200:2014 Akustyka – Hałas emitowany przez maszyny i urządzenia – Wytyczne stosowania norm podstawowych dotyczących wyznaczania poziomów ciśnienia akustycznego emisji na stanowisku pracy i w innych określonych miejscach	19/03/2019	B

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 1/2019 WSPÓLNEJ RADY

ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) objętymi Umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony

z dnia 19 lutego 2019 r.

w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego Wspólnej Rady oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju [2019/437]

WSPÓLNA RADA,

uwzględniając Umowę o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC UPG, z drugiej strony (zwaną dalej „Umową”), w szczególności jej art. 100, 101 i 102,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ustanawia się regulamin wewnętrzny Wspólnej Rady określony w załączniku I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Ustanawia się regulamin wewnętrzny Komitetu ds. Handlu i Rozwoju określony w załączniku II do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Kapsztadzie dnia 19 lutego 2019 r.

W imieniu Wspólnej Rady

Bogolo Joy KENEWENDO
Przedstawiciel państw SADC objętych umową
o partnerstwie gospodarczym

Cecilia MALMSTRÖM
Przedstawiciel UE

ZAŁĄCZNIK I

REGULAMIN WEWNĘTRZNY WSPÓLNEJ RADY

ROZDZIAŁ I

Organizacja

Artykuł 1

Skład i przewodnictwo

1. Wspólna Rada ustanowiona na mocy art. 100 Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską (zwaną dalej „UE”) i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC objętymi Umową o partnerstwie gospodarczym (zwanymi dalej państwami SADC UPG), z drugiej strony (zwanej dalej „Umową”), wykonuje swoje obowiązki zgodnie z art. 100 i 101 Umowy.
2. Stosowane w niniejszym regulaminie wewnętrznym określenie „Stron” należy rozumieć zgodnie z definicją w art. 104 Umowy, a mianowicie jako Botswanę, Lesotho, Namibię, Republikę Południowej Afryki, Eswatini i Mozambik („państwa SADC UPG”), z jednej strony, oraz Stronę UE (oznaczającą Unię Europejską lub jej państwa członkowskie albo Unię Europejską i jej państwa członkowskie, z uwzględnieniem ich odpowiednich zakresów kompetencji), z drugiej strony.
3. Zgodnie z art. 101 ust. 1 Umowy Wspólna Rada składa się, z jednej strony, z właściwych członków Rady Unii Europejskiej i właściwych członków Komisji Europejskiej lub ich przedstawicieli oraz, z drugiej strony, z właściwych ministrów państw SADC UPG lub ich przedstawicieli.
4. Wspólnej Radzie przewodniczą, na szczeblu ministerialnym, naprzemiennie przez okres dwunastu (12) miesięcy przedstawiciele Strony UE, z uwzględnieniem odpowiednich zakresów kompetencji Unii i jej państw członkowskich, oraz przedstawiciel państw SADC UPG.
5. Bez uszczerbku dla ust. 4 zwykłym posiedzeniom Wspólnej Rady przewodniczą naprzemiennie przedstawiciele Strony UE, z uwzględnieniem odpowiednich zakresów kompetencji Unii i jej państw członkowskich, oraz przedstawiciel państw SADC UPG. Pierwszemu posiedzeniu Wspólnej Rady Strony przewodniczą wspólnie.
6. Bez uszczerbku dla okresu, o którym mowa w ust. 4, pierwszy okres rozpoczyna się w dniu następującym po pierwszym posiedzeniu Wspólnej Rady, a kończy się w dniu 31 grudnia tego samego roku. W pierwszym okresie przewodnictwo sprawuje przedstawiciel państw SADC UPG.

Artykuł 2

Posiedzenia

1. Zgodnie z art. 102 ust. 4 Umowy Wspólna Rada spotyka się w regularnych odstępach czasu, nieprzekraczających dwóch (2) lat, oraz w trybie nadzwyczajnym po uzgodnieniu przez Strony, gdy wymagają tego okoliczności.
2. Posiedzenia Wspólnej Rady odbywają się naprzemiennie w Brukseli i na terytorium jednego z państw SADC UPG, chyba że Strony postanowią inaczej.
3. O ile Strony nie postanowią inaczej, posiedzenia Wspólnej Rady zwołuje Strona sprawująca przewodnictwo po konsultacji z drugą Stroną.
4. Strony mogą uzgodnić, że posiedzenia Wspólnej Rady będą się odbywały z użyciem elektronicznych środków łączności.

Artykuł 3

Obserwatorzy

Wspólna Rada może podjąć decyzję o zaproszeniu do uczestnictwa w swoich posiedzeniach obserwatorów *ad hoc* i określić, które punkty porządku obrad będą omawiane w ich obecności.

Artykuł 4

Sekretariat

1. Sekretariat Generalny Rady Unii Europejskiej i Komisja Europejska, z jednej strony, oraz dział ds. SADC UPG w Sekretariacie SADC, z drugiej strony, działają naprzemiennie przez okres dwunastu (12) miesięcy jako Sekretariat Wspólnej Rady (zwany dalej „Sekretariatem”). Okresy te zbiegają się z ustaleniami w sprawie przewodnictwa określonymi na mocy art. 1 ust. 4 i 6.
2. W przypadku Strony UE wstępne porządki obrad i projekty protokołów są sporządzane przez Komisję Europejską, a wszelkie dokumenty urzędowe przeznaczone dla Wspólnej Rady lub pochodzące od Wspólnej Rady są rozsyłane przez Sekretariat Generalny Rady Unii Europejskiej.
3. W przypadku państw SADC UPG wstępne porządki obrad i projekty protokołów są sporządzane przez dział ds. SADC, a wszelkie dokumenty urzędowe przeznaczone dla Wspólnej Rady lub pochodzące od Wspólnej Rady są rozsyłane przez ten dział.

ROZDZIAŁ II

Funkcjonowanie

Artykuł 5

Dokumenty

Jeśli obrady Wspólnej Rady opierają się na dokumentach pisemnych, dokumenty takie są numerowane i rozsyłane przez Sekretariat jako dokumenty Wspólnej Rady.

Artykuł 6

Powiadomienie o posiedzeniu i porządek obrad

1. Sekretariat powiadamia Strony o zwołaniu posiedzenia Wspólnej Rady i zwraca się o zgłoszenie punktów do porządku obrad najpóźniej w terminie trzydziestu (30) dni przed posiedzeniem. W przypadku konieczności rozpatrzenia pilnych kwestii lub nieprzewidzianych okoliczności posiedzenie można zwołać w trybie przyspieszonym.
2. Sekretariat sporządza wstępny porządek każdego posiedzenia. Sekretariat przekazuje go przewodniczącemu i członkom Wspólnej Rady najpóźniej w terminie czternastu (14) dni przed posiedzeniem.
3. Wstępny porządek obejmuje punkty, które Strony zgłosiły Sekretariatowi w celu ich zamieszczenia.
4. Wspólna Rada przyjmuje porządek obrad na początku każdego posiedzenia. Za zgodą Stron w porządku obrad można umieścić punkty, które nie znajdowały się we wstępnym porządku obrad.
5. Przewodniczący Wspólnej Rady może, w porozumieniu ze wszystkimi Stronami, zaprosić ekspertów do uczestnictwa w posiedzeniach w celu uzyskania informacji na konkretne tematy.

Artykuł 7

Protokół z obrad

1. Sekretariat sporządza projekt protokołu każdego posiedzenia w terminie dwudziestu jeden (21) dni od posiedzenia, o ile nie postanowiono inaczej za zgodą Stron.
2. Protokół, co do zasady, wskazuje w odniesieniu do każdego punktu porządku obrad:
 - a) dokumenty przedłożone Wspólnej Radzie;
 - b) oświadczenia, o których wpisanie do protokołu posiedzenia wystąpił członek Wspólnej Rady; oraz
 - c) kwestie uzgodnione przez Strony, takie jak decyzje, zalecenia lub wspólne komunikaty.
3. Projekt protokołu każdego posiedzenia jest zatwierdzany na piśmie przez obie Strony w terminie czterdziestu dwóch (42) dni od dnia posiedzenia, o ile Strony nie postanowią inaczej. Po zatwierdzeniu dwa egzemplarze protokołu zostają podpisane przez przedstawicieli Stron zgodnie z ich odpowiednimi wymogami wewnętrznymi, a każda ze Stron otrzymuje po jednym oryginalnym egzemplarzu tych dokumentów równoważnych oryginałowi.

Artykuł 8

Decyzje i zalecenia

1. Zgodnie z art. 102 Umowy Wspólna Rada przyjmuje w drodze konsensusu decyzje lub zalecenia w przypadkach przewidzianych w Umowie.
2. W przypadku gdy Wspólna Rada jest upoważniona na mocy Umowy do przyjmowania decyzji lub zaleceń, akty takie w protokole posiedzenia noszą odpowiednio nazwy „decyzja” lub „zalecenie”. Sekretariat nadaje każdej przyjętej decyzji lub każdemu przyjętemu zaleceniu numer porządkowy, podaje datę ich przyjęcia i opis ich przedmiotu. Każda decyzja lub każde zalecenie zawierają datę ich wejścia w życie.
3. W przypadku gdy państwo SADC UPG nie może wziąć udziału w posiedzeniu Wspólnej Rady, Sekretariat przekazuje decyzje lub zalecenia uzgodnione podczas posiedzenia temu członkowi. Dane państwo SADC UPG udziela pisemnej odpowiedzi w terminie dziesięciu (10) dni kalendarzowych od daty wysłania decyzji lub zaleceń, wskazując, z którymi decyzjami lub zaleceniami się nie zgadza, oraz podając uzasadnienie. W przypadku braku takiej pisemnej odpowiedzi w wyznaczonym terminie decyzje lub zalecenia uważa się za przyjęte. W przypadku gdy państwo SADC UPG, które nie uczestniczyło w posiedzeniu, nie zgadza się z przynajmniej jedną decyzją lub jednym zaleceniem, Strony dokładają wszelkich starań, aby rozwiązać nierozstrzygnięte kwestie za pomocą procedury pisemnej lub drogą elektroniczną, o czym mowa w ust. 4.
4. W okresie między posiedzeniami Wspólna Rada może przyjmować decyzje lub zalecenia w drodze procedury pisemnej lub z użyciem elektronicznych środków łączności, jeżeli wyrażą na to zgodę obydwie Strony. Procedura pisemna polega na wymianie not między przedstawicielami Stron.
5. Decyzje i zalecenia przyjęte przez Wspólną Radę są uwierzytelniane za pomocą dwóch oryginalnych egzemplarzy podpisanych przez przedstawiciela Komisji Europejskiej w imieniu Strony UE i przedstawiciela państw SADC UPG.

Artykuł 9

Dostęp do informacji

1. Posiedzenia Wspólnej Rady są niejawne, o ile Strony nie postanowią inaczej.
2. Strony mogą podjąć decyzję o publikacji decyzji i zaleceń Wspólnej Rady.

Artykuł 10

Języki robocze

O ile strony nie postanowią inaczej, wszelka korespondencja i wszelka komunikacja między Stronami odnosząca się do prac Wspólnej Rady, a także obrady w trakcie posiedzeń Wspólnej Rady, odbywają się w języku angielskim i w języku portugalskim.

ROZDZIAŁ III

Przepisy końcowe

Artykuł 11

Wydatki

1. Każda ze Stron pokrywa wszelkie poniesione przez siebie wydatki związane z uczestnictwem w posiedzeniach Wspólnej Rady, zarówno jeśli chodzi o wydatki dotyczące personelu, podróży i pobytu, jak i opłaty pocztowe i telekomunikacyjne.
2. Wydatki związane z organizacją posiedzenia, zapewnieniem tłumaczeń ustnych oraz powielaniem dokumentów ponosi Strona będąca gospodarzem posiedzenia.

Artykuł 12

Komitet ds. Handlu i Rozwoju

Zgodnie z art. 103 ust. 5 Umowy Komitet ds. Handlu i Rozwoju podlega Wspólnej Radzie i jest przed nią odpowiedzialny.

*Artykuł 13***Zmiany w regulaminie wewnętrznym**

Niniejszy regulamin wewnętrzny może zostać zmieniony na piśmie decyzją Wspólnej Rady przyjętą zgodnie z art. 8 tego regulaminu wewnętrznego.

ZAŁĄCZNIK II

REGULAMIN WEWNĘTRZNY KOMITETU DS. HANDLU I ROZWOJU

ROZDZIAŁ I

Organizacja

Artykuł 1

Skład i przewodnictwo

1. Komitet ds. Handlu i Rozwoju ustanowiony na mocy art. 103 Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC UPG, z drugiej strony (zwanej dalej „Umową”), wykonuje swoje obowiązki zgodnie z tym artykułem.
2. Stosowane w niniejszym regulaminie wewnętrznym określenie „Stron” należy rozumieć zgodnie z definicją w art. 104 Umowy, a mianowicie jako Botswanę, Lesotho, Namibię, Republikę Południowej Afryki, Eswatini i Mozambik („państwa SADC UPG”), z jednej strony, oraz Stronę UE (oznaczającą Unię Europejską lub jej państwa członkowskie albo Unię Europejską i jej państwa członkowskie, z uwzględnieniem ich odpowiednich zakresów kompetencji), z drugiej strony.
3. Zgodnie z art. 103 ust. 1 Umowy Komitet ds. Handlu i Rozwoju składa się z przedstawicieli Stron, z zasady na szczeblu wysokich urzędników.
4. Posiedzeniom Komitetu ds. Handlu i Rozwoju przewodniczą naprzemiennie przez okres dwunastu (12) miesięcy urzędnik wyższego szczebla Komisji Europejskiej i urzędnik wyższego szczebla państw SADC UPG. Pierwszemu posiedzeniu Komitetu ds. Handlu i Rozwoju przewodniczą wspólnie właściwi przedstawiciele Stron.
5. Bez uszczerbku dla okresu, o którym mowa w ust. 4, pierwszy okres rozpoczyna się w dniu następującym po pierwszym posiedzeniu Komitetu ds. Handlu i Rozwoju, a kończy się w dniu 31 grudnia tego samego roku. W pierwszym okresie przewodnictwo sprawuje przedstawiciel państw SADC UPG.

Artykuł 2

Posiedzenia

1. Posiedzenia Komitetu ds. Handlu odbywają się w regularnych odstępach czasu, przynajmniej raz w roku, oraz na wniosek jednej ze Stron. Posiedzenia odbywają się naprzemiennie w Brukseli i na terytorium jednego z państw SADC UPG, chyba że Strony postanowią inaczej.
2. O ile Strony nie postanowią inaczej, posiedzenia Komitetu ds. Handlu i Rozwoju zwołuje Strona sprawująca przewodnictwo po konsultacji z drugą Stroną.
3. Strony mogą uzgodnić, że posiedzenia Komitetu ds. Handlu i Rozwoju będą się odbywały z użyciem elektronicznych środków łączności.

Artykuł 3

Obserwatorzy

Komitet ds. Handlu i Rozwoju może podjąć decyzję o zaproszeniu do uczestnictwa w swoich posiedzeniach obserwatorów *ad hoc* i określić, które punkty porządku obrad będą omawiane w ich obecności.

Artykuł 4

Sekretariat

1. Strona przewodnicząca posiedzeniu Komitetu ds. Handlu i Rozwoju działa jako Sekretariat Komitetu ds. Handlu i Rozwoju (zwany dalej „Sekretariatem”).
2. Jeżeli posiedzenie odbywa się z użyciem elektronicznych środków łączności, jako Sekretariat działa Strona przewodnicząca.

ROZDZIAŁ II

Funkcjonowanie

Artykuł 5

Dokumenty

Jeśli obrady Komitetu ds. Handlu i Rozwoju opierają się na dokumentach pisemnych, dokumenty takie są numerowane i rozsyłane przez Sekretariat jako dokumenty Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.

Artykuł 6

Powiadomienie o posiedzeniu i porządek obrad

1. Sekretariat powiadamia Strony o zwołaniu posiedzenia i zwraca się o zgłoszenie punktów do porządku obrad najpóźniej w terminie trzydziestu (30) dni przed posiedzeniem. W przypadku konieczności rozpatrzenia pilnych kwestii lub nieprzewidzianych okoliczności posiedzenie można zwołać w trybie przyspieszonym.
2. Sekretariat sporządza wstępny porządek każdego posiedzenia. Sekretariat przekazuje go przewodniczącemu i członkom Komitetu ds. Handlu i Rozwoju najpóźniej w terminie czternastu (14) dni przed posiedzeniem.
3. Wstępny porządek obejmuje punkty, które Strony zgłosiły Sekretariatowi w celu ich zamieszczenia.
4. Komitet ds. Handlu i Rozwoju przyjmuje porządek obrad na początku każdego posiedzenia. Za zgodą Stron w porządku obrad można umieścić punkty, które nie znajdowały się we wstępnym porządku obrad.
5. Przewodniczący Komitetu ds. Handlu i Rozwoju może, w porozumieniu ze wszystkimi Stronami, zaprosić ekspertów do uczestnictwa w posiedzeniach w celu uzyskania informacji na konkretne tematy.

Artykuł 7

Sprawozdanie z posiedzenia

O ile Strony nie postanowią inaczej, Sekretariat sporządza sprawozdanie z każdego posiedzenia, które przyjmuje się na końcu każdego posiedzenia.

Artykuł 8

Decyzje i zalecenia

1. Zgodnie z art. 103 ust. 6 Umowy Komitet ds. Handlu i Rozwoju przyjmuje decyzje lub wydaje zalecenia na zasadzie konsensusu w przypadkach przewidzianych w Umowie lub w przypadku, gdy takie uprawnienia zostały mu przyznane przez Wspólną Radę.
2. W przypadku gdy Komitet ds. Handlu i Rozwoju jest upoważniony na mocy Umowy do przyjmowania decyzji lub wydawania zaleceń lub w przypadku gdy takie uprawnienia zostały mu przyznane przez Wspólną Radę, akty takie w sprawozdaniu z posiedzenia, o którym mowa w art. 7, noszą odpowiednio nazwy „decyzja” lub „zalecenie”. Sekretariat nadaje każdej przyjętej decyzji lub każdemu przyjętemu zaleceniu numer porządkowy, podaje datę ich przyjęcia i opis ich przedmiotu. Każda decyzja lub każde zalecenie zawierają datę ich wejścia w życie.
3. W przypadku gdy państwo SADC UPG nie może wziąć udziału w posiedzeniu, Sekretariat przekazuje decyzje lub zalecenia uzgodnione podczas posiedzenia temu członkowi. Dane państwo SADC UPG udziela pisemnej odpowiedzi w terminie dziesięciu (10) dni kalendarzowych od daty wysłania decyzji lub zaleceń, wskazując, z którymi decyzjami lub zaleceniami się nie zgadza, oraz podając uzasadnienie. W przypadku braku takiej pisemnej odpowiedzi w wyznaczonym terminie decyzje lub zalecenia uważa się za przyjęte. W przypadku gdy państwo SADC UPG, które nie uczestniczyło w posiedzeniu, nie zgadza się z przynajmniej jedną decyzją lub jednym zaleceniem, Strony dokładają wszelkich starań, aby rozwiązać nierozstrzygnięte kwestie za pomocą procedury pisemnej lub drogą elektroniczną, o czym mowa w ust. 4.
4. W okresie między posiedzeniami Komitet ds. Handlu i Rozwoju może przyjmować decyzje lub wydawać zalecenia w drodze procedury pisemnej lub z użyciem elektronicznych środków łączności, jeżeli wyrażą na to zgodę obydwie Strony. Procedura pisemna polega na wymianie not między przedstawicielami Stron.

5. Decyzje i zalecenia przyjęte przez Komitet ds. Handlu i Rozwoju są uwierzytelniane za pomocą dwóch oryginalnych egzemplarzy podpisanych przez przedstawiciela UE i przedstawiciela państw SADC UPG.

Artykuł 9

Dostęp do informacji

1. Posiedzenia Komitetu ds. Handlu i Rozwoju są niejawne, o ile Strony nie postanowią inaczej.
2. Strony mogą podjąć decyzję o publikacji decyzji i zaleceń Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.

ROZDZIAŁ III

Przepisy końcowe

Artykuł 10

Wydatki

1. Każda ze Stron pokrywa wszelkie poniesione przez siebie wydatki związane z uczestnictwem w posiedzeniach Komitetu ds. Handlu i Rozwoju, zarówno jeśli chodzi o wydatki dotyczące personelu, podróży i pobytu, jak i opłaty pocztowe i telekomunikacyjne.
2. Wydatki związane z organizacją posiedzenia, zapewnieniem tłumaczeń ustnych oraz powielaniem dokumentów ponosi Strona będąca gospodarzem posiedzenia.

Artykuł 11

Komitety specjalne i inne organy

1. Komitet Specjalny ds. Celnych i Ułatwień w Handlu, ustanowiony na mocy art. 50 Umowy, partnerstwo rolne, ustanowione na mocy art. 68 Umowy, oraz Specjalny Komitet ds. Oznaczeń Geograficznych oraz Handlu Winem i Napojami Spirytusowymi, ustanowiony na mocy art. 13 Protokołu 3 do Umowy, podlegają Komitetowi ds. Handlu i Rozwoju.
2. Zgodnie, odpowiednio, z art. 50 ust. 2 lit. f) Umowy oraz art. 13 ust. 5 Protokołu 3 do Umowy Komitet Specjalny ds. Celnych i Ułatwień w Handlu oraz Specjalny Komitet ds. Oznaczeń Geograficznych oraz Handlu Winem i Napojami Spirytusowymi przyjmują swoje regulaminy wewnętrzne.
3. Zgodnie z art. 68 ust. 3 Umowy zasady operacyjne partnerstwa rolnego określa się w drodze porozumienia Stron działających w ramach Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.
4. Zgodnie z art. 103 ust. 3 Umowy Komitet ds. Handlu i Rozwoju może ustanawiać wszelkie specjalne grupy techniczne do rozpatrywania szczegółowych kwestii wchodzących w zakres ich obowiązków.
5. Komitet ds. Handlu i Rozwoju przyjmuje regulamin wewnętrzny specjalnych grup technicznych, o których mowa w ust. 4. Komitet ds. Handlu i Rozwoju może podjąć decyzję o rozwiązaniu specjalnych grup technicznych oraz określić lub zmienić zakres ich uprawnień.
6. Specjalne grupy techniczne składają po każdym posiedzeniu sprawozdanie Komitetowi ds. Handlu i Rozwoju.

Artykuł 12

Zmiany w regulaminie wewnętrznym

Niniejszy regulamin wewnętrzny może zostać zmieniony na piśmie decyzją Komitetu ds. Handlu i Rozwoju przyjętą zgodnie z art. 8 tego regulaminu wewnętrznego.

DECYZJA NR 2/2019 WSPÓLNEJ RADY

ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC UPG, z drugiej strony

z dnia 19 lutego 2019 r.

w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego dotyczącego unikania i rozstrzygania sporów oraz kodeksu postępowania arbitrów i mediatorów [2019/438]

WSPÓLNA RADA,

uwzględniając Umowę o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju objętymi umową o partnerstwie gospodarczym (SADC UPG), z drugiej strony (zwaną dalej „Umową”), w szczególności jej art. 89 ust. 1 oraz art. 100, 101 i 102,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przyjmuje się regulamin wewnętrzny dotyczący unikania i rozstrzygania sporów, zawarty w załączniku I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przyjmuje się kodeks postępowania arbitrów i mediatorów, zawarty w załączniku II do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Kapsztadzie dnia 19 lutego 2019 r.

W imieniu Wspólnej Rady

Bogolo Joy KENEWENDO
*Przedstawiciel państw SADC objętych umową
o partnerstwie gospodarczym*

Cecilia MALMSTRÖM
Przedstawiciel UE

ZAŁĄCZNIK I

REGULAMIN WEWNĘTRZNY DOTYCZĄCY UNIKANIA I ROZSTRZYGANIA SPORÓW

Artykuł 1

Definicje

W niniejszym regulaminie wewnętrznym i zgodnie z częścią III Umowy (Unikanie i rozstrzygnięcie sporów):

- a) „pracownicy administracyjni”, w stosunku do arbitra, oznaczają osoby, którymi kieruje i które nadzoruje arbiter, inne niż asystenci;
- b) „doradca” oznacza osobę wyznaczoną przez Stronę w celu doradzania lub pomocy tej Stronie w związku z postępowaniem arbitrażowym;
- c) „Umowa” oznacza Umowę o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC UPG, z drugiej strony, podpisaną dnia 10 czerwca 2016 r.;
- d) „arbiter” oznacza członka organu arbitrażowego;
- e) „organ arbitrażowy” oznacza organ ustanowiony zgodnie z art. 80 Umowy;
- f) „asystent” oznacza osobę, która zgodnie z warunkami powołania arbitra oraz pod jego kierownictwem i nadzorem prowadzi badania lub pomaga temu arbitrowi;
- g) „Strona skarżąca” oznacza Stronę wnoszącą o powołanie organu arbitrażowego zgodnie z art. 80 Umowy;
- h) „dzień” oznacza dzień kalendarzowy;
- i) „Strona” oznacza stronę sporu;
- j) „Strona pozwana” oznacza Stronę, której zarzuca się naruszenie postanowień objętych art. 76 Umowy; oraz
- k) „przedstawiciel Strony” oznacza pracownika lub inną osobę powołaną przez departament lub agencję rządową lub dowolny inny podmiot publiczny Strony, którzy reprezentują Stronę podczas sporu rozstrzyganego na podstawie Umowy.

Artykuł 2

Powiadomienia

1. Wszelkie wnioski, zawiadomienia, oświadczenia pisemne i inne dokumenty organu arbitrażowego przesyła się równocześnie obu Stronom.
2. Wszelkie wnioski, zawiadomienia, oświadczenia pisemne i inne dokumenty Strony skierowane do organu arbitrażowego przesyła się równocześnie do wiadomości drugiej Strony.
3. Wszelkie wnioski, zawiadomienia, oświadczenia pisemne i inne dokumenty Strony skierowane do drugiej Strony przesyła się w stosownych przypadkach równocześnie do wiadomości organu arbitrażowego.
4. Wszelkich powiadomień, o których mowa w pkt 1, 2 i 3 dokonuje się pocztą elektroniczną lub, w stosownych przypadkach, za pomocą dowolnych innych środków łączności, które pozwalają na rejestrację wysłania. Powiadomienie uznaje się za doręczone w dniu jego wysłania, chyba że zostanie udowodnione, że było inaczej.
5. Wszystkie powiadomienia kieruje się do Dyrekcji Generalnej ds. Handlu w Komisji Europejskiej Unii Europejskiej oraz do koordynatora państw SADC UPG, o którym mowa w art. 105 Umowy.
6. Niewielkie omyłki pisarskie występujące we wniosku, zawiadomieniu, oświadczeniu pisemnym lub innym dokumencie związanym z postępowaniem organu arbitrażowego można poprawić, dostarczając nowy dokument, w którym wyraźnie zaznaczono zmiany.
7. Jeżeli ostatni dzień na dostarczenie dokumentu przypada na dzień wolny od pracy w Komisji Europejskiej lub w danym państwie bądź danych państwach SADC UPG, za termin dostarczenia dokumentu uznaje się następną dzień roboczy.
8. W zależności od charakteru sporu kopie wszystkich wniosków i powiadomień skierowanych do Komitetu ds. Handlu i Rozwoju przekazuje się również innym odpowiednim podkomitetom powołanym na mocy Umowy.

Artykuł 3

Wyznaczanie arbitrów

1. Jeżeli zgodnie z art. 80 Umowy arbiter jest wybierany w drodze losowania, przewodniczący Komitetu ds. Handlu i Rozwoju bezzwłocznie informuje obie Strony o dacie, godzinie i miejscu losowania.
2. Strony mogą być obecne podczas losowania, które przeprowadza się z udziałem Strony lub Stron, które są obecne.
3. Przewodniczący Komitetu ds. Handlu i Rozwoju powiadamia na piśmie każdą osobę wybraną do pełnienia roli arbitra, o jej powołaniu do organu arbitrażowego. Każda z tych osób informuje obie Strony w terminie pięciu (5) dni od daty powiadomienia o swoim powołaniu, czy będzie mogła pełnić obowiązki członka organu arbitrażowego.
4. Jeżeli do czasu złożenia wniosku na podstawie art. 80 ust. 3 Umowy któraś z list przewidzianych w art. 94 Umowy nie zostanie sporządzona lub nie będzie zawierać wystarczającej liczby nazwisk, arbitrów wyłania się w drodze losowania spośród osób formalnie zaproponowanych przez jedną lub obie Strony.

Artykuł 4

Spotkanie organizacyjne

1. O ile Strony nie postanowią inaczej, spotykają się one z organem arbitrażowym w ciągu dziesięciu (10) dni od jego powołania w celu ustalenia kwestii, które Strony lub organ arbitrażowy uznają za stosowne, w tym:
 - a) wynagrodzenia arbitrów i zwrotu wydatków, zgodnie ze standardami Światowej Organizacji Handlu (WTO);
 - b) wynagrodzenia asystenta(-ów), którego łączna wysokość nie przekracza 50 % wynagrodzenia arbitra(-ów); lub
 - c) harmonogramu postępowania arbitrażowego.
2. Arbitrzy i przedstawiciele Stron mogą brać udział w spotkaniu, o którym mowa w ust. 1, telefonicznie lub za pośrednictwem wideokonferencji.

Artykuł 5

Zakres uprawnień

1. O ile w ciągu siedmiu (7) dni od dnia powołania organu arbitrażowego Strony nie postanowią inaczej, zakres zadań organu arbitrażowego obejmuje:
 - a) zbadanie, w świetle odpowiednich postanowień Umowy przywołanych przez Strony, sprawy zgłoszonej we wniosku o powołanie organu arbitrażowego;
 - b) dokonanie ustaleń dotyczących zgodności danego środka z postanowieniami objętymi art. 76 Umowy; oraz
 - c) przedstawienie sprawozdania zgodnie z art. 81 i 82 Umowy.
2. Jeżeli Strony uzgodnią inny zakres zadań, powiadamią organ arbitrażowy o uzgodnionym zakresie zadań w terminie określonym w ust. 1.

Artykuł 6

Oświadczenia pisemne

Strona skarżąca składa początkowe oświadczenie pisemne nie później niż dwadzieścia (20) dni od dnia powołania organu arbitrażowego. Strona pozwana składa pisemne oświadczenie nie później niż dwadzieścia (20) dni od dnia złożenia oświadczenia pisemnego Strony skarżącej.

Artykuł 7

Działanie organu arbitrażowego

1. Wszystkie posiedzenia organu arbitrażowego prowadzi jego przewodniczący. Organ arbitrażowy może przekazać przewodniczącemu prawo do podejmowania decyzji administracyjnych i proceduralnych.

2. O ile część III Umowy lub niniejszy regulamin wewnętrzny nie stanowią inaczej, organ arbitrażowy może wykonywać swoje działania przy użyciu wszelkich środków, włącznie z telefonem, tele faksem lub łączami komputerowymi.
3. W obradach organu arbitrażowego mogą brać udział wyłącznie arbitrzy, lecz organ arbitrażowy może zezwolić na obecność asystentów arbitrów podczas obrad.
4. Za sporządzenie wszelkich decyzji lub sprawozdań odpowiada wyłącznie organ arbitrażowy; ich sporządzenie nie może być delegowane.
5. W przypadku pojawienia się kwestii proceduralnych, których nie obejmują postanowienia części III Umowy i jej załączników, organ arbitrażowy po konsultacji ze Stronami, może przyjąć odpowiednią procedurę, która jest zgodna z tymi postanowieniami.
6. Jeżeli organ arbitrażowy uzna, że w ramach postępowania konieczna jest zmiana jakiegokolwiek terminu innego niż terminy określone w części III Umowy lub dokonanie innych zmian proceduralnych lub administracyjnych, informuje Strony, na piśmie i po konsultacji z nimi, o powodach takich zmian lub dostosowań, wskazując nowy termin lub konieczną zmianę.

Artykuł 8

Zastąpienie

1. Jeśli arbiter nie może uczestniczyć w postępowaniu, wycofuje się z udziału lub musi zostać zastąpiony, wyznacza się jego zastępcę zgodnie z art. 80 ust. 3 Umowy.
2. Jeżeli jedna ze Stron uzna, że arbiter nie spełnia wymogów określonych w załączniku II (kodeks postępowania arbitrów i mediatorów) i w związku z tym powinien zostać zastąpiony, Strona ta powiadamia o tym drugą Stronę w terminie piętnastu (15) dni od daty uzyskania wystarczających dowodów na nieprzestrzeganie przez arbitra wymogów określonych w tym załączniku.
3. Strony konsultują się w terminie piętnastu (15) dni od dnia powiadomienia drugiej Strony.
4. Strony powiadamiają arbitra o zarzucie niespełnienia wymogów i mogą zwrócić się do niego o podjęcie kroków w celu usunięcia zarzucanego braku zgodności z wymogami. Mogą również, za obopólną zgodą, odwołać arbitra i wybrać nowego arbitra zgodnie z art. 80 Umowy.
5. Jeśli Strony nie dojdą do porozumienia co do potrzeby zastąpienia arbitra, który nie jest przewodniczącym organu arbitrażowego, każda ze Stron może wystąpić o przekazanie sprawy przewodniczącemu organu arbitrażowego, którego decyzja jest ostateczna.
6. Jeżeli przewodniczący organu arbitrażowego uzna, że arbiter nie spełnia wymogów określonych w załączniku II (kodeks postępowania arbitrów i mediatorów), dokonuje się wyboru nowego arbitra zgodnie z art. 80 Umowy.
7. Jeśli Strony nie dojdą do porozumienia co do potrzeby zastąpienia przewodniczącego, każda ze Stron może wystąpić z wnioskiem o przekazanie sprawy jednej z pozostałych osób z utworzonej zgodnie z art. 94 Umowy listy osób wybranych do pełnienia funkcji przewodniczącego organu arbitrażowego. Osoba ta zostaje wybrana w drodze losowania przez przewodniczącego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju. Osoba wybrana w ten sposób podejmuje decyzję co do tego, czy przewodniczący spełnia wymogi określone w załączniku II (kodeks postępowania arbitrów i mediatorów). Decyzja ta jest ostateczna. Jeżeli stwierdzono, że przewodniczący organu arbitrażowego nie spełnia wymogów określonych w załączniku II (kodeks postępowania arbitrów i mediatorów), dokonuje się wyboru nowego przewodniczącego zgodnie z art. 80 Umowy.

Artykuł 9

Przesłuchania

1. Na podstawie harmonogramu ustalonego zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) oraz po konsultacji ze Stronami i pozostałymi arbitrami, przewodniczący organu arbitrażowego powiadamia Strony o dacie, godzinie i miejscu rozprawy. Strona, na której terytorium odbywa się rozprawa, podaje te informacje do wiadomości publicznej, chyba że rozprawa ma toczyć się przy drzwiach zamkniętych.
2. O ile Strony nie postanowią inaczej, rozprawa odbywa się w Brukseli, jeżeli Stroną skarżącą jest państwo SADC UPG lub państwo Południowoafrykańskiej Unii Celnej (SACU), zależnie od przypadku, oraz na terytorium państw SADC UPG, jeżeli stroną skarżącą jest Unia Europejska. Jeżeli spór dotyczy środka stosowanego przez jedno z państw SADC UPG, rozprawa odbywa się na terytorium tego państwa, chyba że państwo to zawiadomi pisemnie organ arbitrażowy w ciągu dziesięciu (10) dni od jego powołania o konieczności zorganizowania rozprawy w innym miejscu.

3. Strona pozwana ponosi koszty wynikające z logistycznego zorganizowania rozprawy, w tym koszty związane z wynajmem pomieszczeń, w których odbywa się rozprawa. Koszty takie nie obejmują kosztów tłumaczeń pisemnych ani ustnych, kosztów powiązanych z doradcami, arbitrami, pracownikami administracyjnymi i asystentami arbitrów lub kwot im wypłacanych.
4. Organ arbitrażowy może zwoływać dodatkowe rozprawy, jeżeli Strony wyrażą na to zgodę.
5. Wszyscy arbitrzy są obecni przez cały czas trwania rozprawy.
6. O ile Strony nie postanowią inaczej, na rozprawie mogą być obecne następujące osoby, niezależnie od tego, czy rozprawa jest otwarta dla publiczności:
 - a) przedstawiciele Strony;
 - b) doradcy;
 - c) asystenci i pracownicy administracyjni;
 - d) tłumacze ustni i pisemni oraz sprawozdawcy sądowi organu arbitrażowego; oraz
 - e) eksperci, zgodnie z decyzją organu arbitrażowego na podstawie art. 90 Umowy.
7. Każda ze Stron, nie później niż siedem (7) dni przed datą rozprawy, dostarcza organowi arbitrażowemu i drugiej Stronie wykaz osób, które na rozprawie przedstawią argumenty ustne lub oświadczenia w imieniu danej Strony, oraz wykaz innych przedstawicieli lub doradców, którzy będą obecni na rozprawie.
8. Zgodnie z art. 89 ust. 2 Umowy rozprawy organu arbitrażowego są otwarte dla publiczności, chyba że organ arbitrażowy z własnej inicjatywy lub na wniosek Stron postanowi inaczej.
9. Organ arbitrażowy po konsultacji ze Stronami podejmuje decyzję o odpowiednich ustaleniach logistycznych i procedurach, aby zagwarantować sprawne przeprowadzenie rozpraw otwartych dla publiczności. Procedury te mogą obejmować wykorzystanie transmisji internetowej na żywo lub telewizji przemysłowej.
10. Organ arbitrażowy prowadzi rozprawę w następujący sposób, zapewniając przyznanie równej ilości czasu stronie skarżącej i pozwanej na przedstawienie zarówno argumentów, jak i kontrargumentów:

Argumenty

 - a) argument strony skarżącej;
 - b) argument strony pozwanej.

Kontrargumenty

 - a) odpowiedź strony skarżącej;
 - b) odpowiedź strony pozwanej.
11. Organ arbitrażowy może kierować pytania do każdej ze Stron w dowolnym momencie rozprawy.
12. Organ arbitrażowy zapewnia przygotowanie protokołu z rozprawy i jego dostarczenie Stronom w odpowiednim terminie po rozprawie. Strony mogą zgłaszać uwagi dotyczące protokołu, a organ arbitrażowy może te uwagi uwzględnić.
13. W terminie dziesięciu (10) dni od daty rozprawy każda ze Stron może przedstawić dodatkowe oświadczenie pisemne dotyczące wszelkich kwestii, które pojawiły się w trakcie rozprawy.

Artykuł 10

Pytania pisemne

1. Organ arbitrażowy może w każdym momencie postępowania zwracać się z pytaniami w formie pisemnej do jednej lub obu Stron. Wszelkie pytania skierowane do jednej ze Stron przekazuje się do wiadomości drugiej Strony.
2. Każda Strona dostarcza również drugiej Stronie kopię swoich pisemnych odpowiedzi na pytania organu arbitrażowego. Druga Strona ma możliwość przedstawienia pisemnych uwag w odniesieniu do odpowiedzi Strony w terminie siedmiu (7) dni od dostarczenia tej kopii.

Artykuł 11

Poufność

1. Każda ze Stron i organ arbitrażowy traktują jako poufne wszelkie informacje przekazane przez drugą Stronę organowi arbitrażowemu i określone przez nią jako poufne. Przedstawiając organowi arbitrażowemu oświadczenie pisemne zawierające informacje określone jako poufne, Strona przedstawia również, w terminie piętnastu (15) dni, oświadczenie pisemne niezawierające informacji poufnych, które może zostać podane do wiadomości publicznej.
2. Żadne z postanowień niniejszego regulaminu wewnętrznego nie wyklucza możliwości publicznego ujawnienia przez Stronę jej własnych stanowisk o ile, odnosząc się do informacji przedstawionych przez drugą Stronę, Strona nie ujawnia żadnych informacji, które druga Strona określiła jako poufne.
3. Organ arbitrażowy zbiera się przy drzwiach zamkniętych, jeżeli oświadczenia lub argumenty Strony zawierają poufne informacje handlowe. Strony zapewniają poufność rozpraw organu arbitrażowego, jeżeli odbywają się one przy drzwiach zamkniętych.

Artykuł 12

Kontakty ex parte

1. Organ arbitrażowy nie spotyka się ani nie kontaktuje się z żadną ze Stron pod nieobecność drugiej Strony.
2. Żaden z arbitrów nie omawia jakichkolwiek aspektów przedmiotu postępowania z jedną lub obiema Stronami pod nieobecność pozostałych arbitrów.

Artykuł 13

Oświadczenia amicus curiae

1. O ile Strony nie postanowią inaczej, w terminie pięciu (5) dni od daty powołania organu arbitrażowego organ ten może otrzymać dobrowolne oświadczenia pisemne od osoby fizycznej lub prawnej mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Strony, niezależnej od rządów Stron, pod warunkiem że:
 - a) organ arbitrażowy otrzyma je w terminie dziesięciu (10) dni od daty swojego powołania;
 - b) dotyczą one bezpośrednio kwestii faktycznej lub prawnej rozpatrywanej przez organ arbitrażowy;
 - c) zawierają one informacje dotyczące osoby składającej oświadczenie, również – w przypadku osoby fizycznej – jej obywatelstwo, a w przypadku osoby prawnej – jej siedzibę, charakter działalności, status prawny, ogólne cele i jej źródła finansowania;
 - d) określają one, jak powiązana jest dana osoba z danym postępowaniem prowadzonym przez organ arbitrażowy; oraz
 - e) są sporządzone w języku wybranym przez Strony zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 niniejszego regulaminu wewnętrznego.
2. Oświadczenia takie doręcza się Stronom, które mogą przedstawić swoje uwagi. Strony mogą przedstawić organowi arbitrażowemu uwagi w terminie dziesięciu (10) dni od daty doręczenia.
3. Organ arbitrażowy wymienia w swoim sprawozdaniu wszystkie oświadczenia, które otrzymał zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Organ arbitrażowy nie jest zobowiązany odnosić się w swoim sprawozdaniu do argumentów przedstawionych w takich oświadczeniach. Organ arbitrażowy nie jest obowiązany odnosić się w swoim sprawozdaniu do argumentów przedstawionych w tych oświadczeniach, jeżeli jednak tak postąpi, uwzględnia również wszelkie uwagi przekazane przez Strony zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Sprawy pilne

W sprawach pilnych, o których mowa w części III Umowy, organ arbitrażowy po konsultacji ze Stronami odpowiednio dostosowuje terminy, o których mowa w niniejszym regulaminie wewnętrznym. Organ arbitrażowy powiadamia Strony o tych dostosowaniach.

Artykuł 15

Tłumaczenie ustne i pisemne

1. Podczas konsultacji, o których mowa w art. 77 Umowy, a najpóźniej na posiedzeniu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 niniejszego regulaminu wewnętrznego, Strony dokładają wszelkich starań, by uzgodnić wspólny język roboczy postępowania przed organem arbitrażowym.

2. Jeżeli Strony nie są w stanie uzgodnić wspólnego języka roboczego, zastosowanie mają zasady określone w art. 91 ust. 2 Umowy.
3. Organizacją tłumaczenia ustnego oświadczeń ustnych na języki wybrane przez Strony zajmuje się Strona pozwana.
4. Sprawozdania i decyzje organu arbitrażowego publikuje się w języku lub językach wybranych przez Strony. Jeżeli Strony nie uzgodniły wspólnego języka roboczego, sprawozdanie okresowe i końcowe organu arbitrażowego publikuje się w jednym z języków roboczych WTO.
5. Każda ze Stron może przedstawić uwagi dotyczące poprawności tłumaczenia jakiegokolwiek przetłumaczonej wersji dokumentu przygotowanego zgodnie z niniejszym regulaminem wewnętrznym.
6. Każda ze Stron ponosi koszty tłumaczenia swoich oświadczeń pisemnych. Strony ponoszą w równym stopniu wszelkie koszty przygotowania tłumaczenia decyzji organu arbitrażowego.

Artykuł 16

Pozostałe procedury

Terminy określone w niniejszym regulaminie wewnętrznym dostosowuje się do szczególnych terminów przewidzianych w odniesieniu do przyjmowania sprawozdań lub decyzji organu arbitrażowego w ramach postępowań na mocy art. 84, 85, 86 i 87 Umowy.

ZAŁĄCZNIK II

KODEKS POSTĘPOWANIA ARBITRÓW I MEDIATORÓW

Artykuł 1

Definicje

W niniejszym kodeksie postępowania:

- a) „pracownicy administracyjni” oznaczają, w stosunku do arbitra, osoby, którymi kieruje i które nadzoruje arbiter, inne niż asystenci;
- b) „asystent” oznacza osobę, która zgodnie z warunkami powołania arbitra oraz pod jego kierownictwem i nadzorem prowadzi badania lub pomaga temu arbitrowi;
- c) „kandydat” oznacza osobę, której nazwisko znajduje się na liście arbitrów, o której mowa w art. 94 Umowy, i którą to osobę bierze się pod uwagę przy wyborze arbitra zgodnie z art. 80 Umowy;
- d) „mediator” oznacza osobę, która została wybrana jako mediator zgodnie z art. 78 Umowy; oraz
- e) „członek” lub „arbiter” oznacza członka organu arbitrażowego powołanego na mocy art. 80 Umowy.

Artykuł 2

Podstawowe zasady

1. W celu zachowania rzetelności i bezstronności mechanizmu rozstrzygania sporów każdy kandydat i arbiter:
 - a) zapoznaje się z niniejszym kodeksem postępowania;
 - b) jest niezależny i bezstronny;
 - c) unika bezpośrednich lub pośrednich konfliktów interesów;
 - d) unika niewłaściwych zachowań lub wrażenia niewłaściwego zachowania lub stronniczości;
 - e) przestrzega wysokich standardów postępowania; oraz
 - f) nie ulega wpływom własnych interesów, naciskom zewnętrznym, wpływom politycznym, żądaniom społecznym, lojalności wobec Strony ani obawom przed krytyką.
2. Arbiter nie podejmuje w sposób bezpośredni lub pośredni żadnych zobowiązań ani nie przyjmuje korzyści mogących w jakikolwiek sposób zakłócić właściwe wykonywanie jego obowiązków lub stworzyć wrażenie zakłócenia ich właściwego wykonywania.
3. Arbiter nie wykorzystuje swojego stanowiska w organie arbitrażowym do realizacji jakichkolwiek osobistych lub prywatnych interesów. Arbiter unika podejmowania działań, które mogą sprawiać wrażenie, że inne osoby mają możliwość wywierania na niego wpływu.
4. Arbiter nie pozwala na to, aby przeszłe lub obecne związki lub zobowiązania finansowe, handlowe, zawodowe, osobiste lub społeczne miały wpływ na jego postępowanie lub osąd.
5. Arbiter unika nawiązywania kontaktów lub uzyskiwania korzyści finansowych, które mogą mieć wpływ na jego bezstronność lub mogą racjonalnie stwarzać wrażenie niewłaściwego zachowania lub stronniczości.
6. Arbiter przy wykonywaniu swoich obowiązków nie przyjmuje instrukcji od jakiegokolwiek rządu, jakiegokolwiek organizacji międzynarodowej, rządowej lub międzynarodowej organizacji pozarządowej lub podmiotu prywatnego ani nie zabiega o takie instrukcje, ani nie mógł interweniować na jakimkolwiek poprzednim etapie w sporze, w którym teraz pełni rolę arbitra.

Artykuł 3

Obowiązek ujawniania

1. Przed wyrażeniem zgody na powołanie jako arbitra zgodnie z art. 80 Umowy kandydat, któremu zaproponowano pełnienie roli arbitra, ujawnia wszelkie interesy, związki lub kwestie, które mogą mieć wpływ na jego niezależność lub bezstronność, lub które w normalnych okolicznościach mogą wywoływać wrażenie niewłaściwego zachowania lub stronniczości w trakcie postępowania.
2. W tym celu kandydat podejmuje wszelkie stosowne wysiłki, aby rozpoznać takie interesy, związki i kwestie, w tym interesy finansowe, zawodowe lub interesy pracownicze lub rodzinne.

3. Obowiązek ujawnienia określony w ust. 1 ma charakter ciągły, co oznacza, że arbiter jest zobowiązany ujawniać wszelkie tego rodzaju interesy, związki lub kwestie, które mogą wyniknąć na dowolnym etapie postępowania.
4. Kandydat lub arbiter informuje Komitet ds. Handlu i Rozwoju o wszelkich kwestiach dotyczących faktycznego lub potencjalnego naruszenia niniejszego kodeksu postępowania bezzwłocznie po otrzymaniu informacji o nich; kwestie te są następnie rozpatrywane przez Strony.

Artykuł 4

Obowiązki arbitrów

1. Po wyrażeniu zgody na powołanie arbiter pozostaje do dyspozycji i wykonuje swoje obowiązki w sposób sumienny i sprawny w trakcie całego postępowania, przestrzegając przy tym zasad uczciwości i staranności.
2. Arbiter rozważa jedynie kwestie poruszane w trakcie postępowania i konieczne do wydania decyzji i nie zleca wykonania tego obowiązku innej osobie.
3. Arbiter podejmuje wszelkie właściwe kroki w celu zapewnienia, aby jego asystenci i pracownicy administracyjni byli świadomi zobowiązań nałożonych na arbitrów zgodnie z art. 2, 3, 4 i 6 niniejszego kodeksu postępowania oraz aby je wypełniali.

Artykuł 5

Obowiązki byłych arbitrów

1. Wszyscy byli arbitrzy unikają działań mogących stwarzać wrażenie, że, wykonując swoje obowiązki, byli stronniczy lub odnosili korzyści z decyzji organu arbitrażowego.
2. Wszyscy byli arbitrzy wypełniają zobowiązania przewidziane w art. 6 kodeksu postępowania.

Artykuł 6

Poufność

1. Arbiter nigdy nie ujawnia żadnych informacji poufnych dotyczących postępowania lub uzyskanych w trakcie postępowania, w odniesieniu do którego został powołany. Arbiter nigdy nie ujawnia ani nie wykorzystuje takich informacji w celu uzyskania osobistych korzyści lub korzyści na rzecz innej osoby lub w celu zaszkodzenia interesom innych osób.
2. Arbiter nie ujawnia decyzji organu arbitrażowego ani fragmentów takich decyzji przed ich publikacją.
3. Arbiter nie ujawnia nigdy przebiegu obrad organu arbitrażowego ani żadnych opinii arbitrów, ani nie składa żadnych oświadczeń na temat postępowania, w odniesieniu do którego został powołany, ani na temat kwestii będących przedmiotem sporu w postępowaniu.

Artykuł 7

Wydatki

Każdy arbiter dokonuje rejestracji i przedstawia końcowe rozliczenie czasu poświęconego postępowaniu i wydatków poniesionych w związku z nim przez siebie i swoich asystentów i pracowników administracyjnych.

Artykuł 8

Mediatorzy

Niniejszy kodeks postępowania stosuje się odpowiednio do mediatorów.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL